

PARTIZAN

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTIZAN

EYLÜL 1992,

YIL:1, SAYI:3,

AYLIK SİYASİ DERGİ

FİYATI:8000 TL (KDV DAHİL)

FAŞİST DİKTATÖRLÜK; YÜKSELEN MÜCADELEYİ KATLIAMLARLA DURDURAMAYACAK!

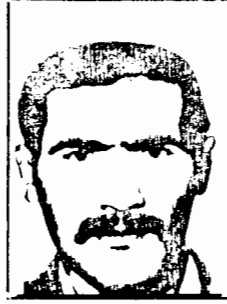
EYLÜL ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

H. Hakkı ERDOĞAN

Sırma BOYOĞLU

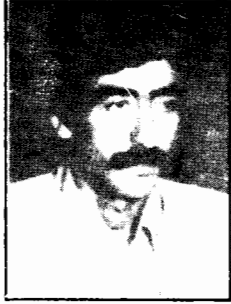
Ali GEÇGEL

İbrahim KARA

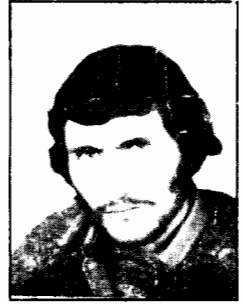
Pir HASAN

Hüseyin ASLAN

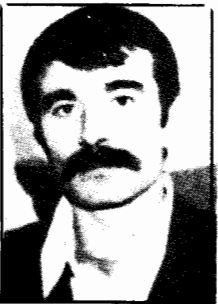

Munzur GEÇGEL

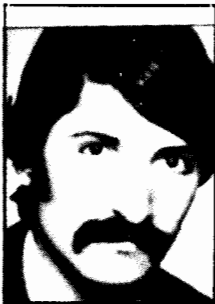

Ergin ALTUN

Hüseyin ÇAPAROĞLU ★ Hasan YILDIRIM ★ İsmail POYRAZ ★ Cuma GÜL

Kemal PİR

H. DURMUŞ

Akif YILMAZ

A. ÇİÇEK

Didar ŞENSOY

Hasan KIZILKAYA ★ Pir Ahmet SOLMAZ ★ Yaşar YOLDAŞCAN

PARTIZAN

Umud Yayıncılık
ve Basım Sanayi Limited Şirketi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Kemal BOZTAŞ

Genel Yayın Yönetmeni
Aydın HANBAYAT

Yönetim Yeri:
Oğul Sok. No. 16 Sultanahmet/İST.
Tel: 516 25 38-516 60 20
Fax: 518 23 23

Dizgi: Umud Yayıncılık
Baskı: Uygun Basım ve Tic. Ltd.

BÜROLAR Ankara

Necatibey cad. No: 80/12
Maltepe Telefax: 230 63 27

İzmir

850. Sok.No. 31 Üçüncübeyler
Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak

İzmit

Karabaş Mah. A. Yüksel Cad.
Kaptanlar İşhanı No. 8/204

Çukurova

Atatürk cad. Belediye Karşısı Çıkmaz
Sok. Seven Ap. Kat 1 D 1 ADANA

Malatya

Turgut Temelli cad. Barış İşhanı
Kat 1 No:72 Telefax:: 220 804

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ PARTIZAN KİTAPEVİ

Hagedorn Str. 15
4100 Duisburg 11 ALMANYA
Tel: (203) 401584

ABONE KOŞULLARI

Yurtiçi:
6 aylık 48.000 TL
1 Yıllık 96.000 TL

Yurtdışı:
6 Aylık 30 DM
1 Yıllık 60 DM

YURTİÇİ HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ
T.Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No:2004187

YURTDIŞI HESAP NO:

Kemal BOZTAŞ
T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye
Şubesi Hesap No: 4004188

EYLÜL 1992

SUNU

Merhaba;
Oldukça yoğun gündemli bir ayı geride bırakırken, sizlere bu yoğunluğu yansıtan ve gündemi irdeleyen yeni bir sayıyla beraberiz.

Türkiye'de emekçi halkın cephesi ve doğallığıyla ezenlerin cephesi her gün, geride kalan gündenden daha yoğun ve ileriye yansıtan olaylar yaşamakta. Emekçi halk açısından; kitlesel katliamlar, infazlar, gözaltında kaybolmalar, işkenceler, grev ertemeleri yeni boyutlara tımanırken, halkın buna örgütlülükleri aracılığıyla verdiği mücadele ezenler açısından beklenmeyen cevaplara dönüşüyor. Onlarda bazen diplomasi yöntemini kullanarak ortaya attıkları tartışmalarla -ikinci cumhuriyet gibi-; çoğunlukla da Şımak katliami, infazlar, devrimci basın emekçilerinin katli gibi hiçbir zaman vazgeçmeyecekleri yöntemlerle halkın mücadelesine cevap vermek istiyorlar. Ancak akıttıkları kan çare olmaktan öte kendilerinin sonunu gittikçe hızlandıran bir karabasan haline gelmekte. Başyazımız gündemi irdeleyerek, sorunu n çözümünü sunmakta.

Gerçeklerin dile getirilmesi, gerçeklerden korkanlar için her zaman engellenmesi gereken bir durum olagelmıştır. Gelişen ulusal mücadelenin gerçekliğini dile getirmeyi görev sayan devrimci gazeteciler bu nedenle kurşunla susturulmak istenmektedir. "Faşizmin Basın Politikası" başlıklı yazımız faşist diktatörlüğün bilgi çarpıtcılığını (dezenformasyon) ve "demokratikleşme" palavralarını yanıtlıyor.

Gündemin silahların eleştirel gücüyle belirlendiği bir süreçte birincisiyle özü bakımından farklı olmayan "demokratik" bir 2. cumhuriyet" önererek kitlelerin kabaran devrimci öfkesini düzen sınırlarına çekmeye çalışan "aydınlar"ımıza Yalçın Küçük'te farklı bir açıdan katılarak niteliğini bir kez daha ortaya serdi. "İkinci Cumhuriyet" iflas Etmiş TC Devletinin Kurtuluş Yolu olamaz" ve Yalçınca Küçülmek" yazılarımız bu konuları inceliyor.

Ayın gündeminde önemli bir yer tutan Belediye işçilerinin grevi ve ertelenmesi, infazlar, gözaltında kaybetmeler haberlerimiz arasında. Ancak haberlerimiz sadece egemenlerin işçi sınıfı ve devrimciler üzerindeki azgınca baskı ve katliamını yansıtmıyor. Halk cephesinden de haberlerimiz var. TKP/ML önderliğindeki Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusunun Kızıldere de devlet güçleriyle giriştiği çatışma haberlerimiz arasında.

Eylül ayı Türkiye ve Dünya'nın ezilen halkları ve işçi sınıfı açısından önemli kayıplarında olduğu bir ay. Türkiye proletaryası Süleyman Cihan, Baba Erdoğan, Hasan Hakkı Erdoğan gibi değerli evlatlarını kalbine gömdüğü bu ayda Dünya Proletaryası ve ezilen halklar bir ustasını; Mao Zedung'u kaybediyordu. 1990'ları ve onu karakterize eden "sosyal emperyalizm" in çöküşünü açıklayabilmek Mao Zedung Düşüncesi olmaksızın olanaksızdır. Ancak bugün Mao'yu lafta savunmak en tehlikeli Mao düşmanlığıdır. Mao'nun ortaya koyduğu teorileri bir bütün olarak ideolojik planda içinde barındıran Proleter Kültür Devrimi kendine komünist diyenlerin kavramaları zorunlu bir halka olarak önümüzde duruyor. Bu halka kavranmadan Demokratik Halk Devrimini yapmak ve yaşatmak uzak bir hayal olarak ancak rüyaları süsleyebilir.

"Ulusal Sorun", "Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri" ve Apdullah Öcalan'ın "Yeni Devrim Süreci Nedir?" başlıklı dizi yazılarımız bu sayımızda da devam ediyor. Halkımızın engellenemez yarınlarının haberlerini taşıyacağını dilediğimiz yeni bir sayıda buluşmak ümidiyle.
Dostlukla...

İÇİNDEKİLER

Başyazı.....	2
İnönü "Zaferleri"nden Şırnak "Zafer"ine.....	3
Faşizmin Basın Politikası.....	5
12 Eylül Çağrısı.....	8
Haberler.....	10
Yalçınca Küçülmek.....	26
Mao Zedung.....	31
Marksist Felsefenin Başlıca Temelleri III.Bölüm.....	33
"İkinci Cumhuriyet".....	42
Abdullah Öcalan'ın "Yeni Devrim Süreci" Nedir?.....	45
Kıbrıs Sorununun Çözümü.....	51
Altınur, Komando İsmet ve "Anormal Gazeteciler".....	55
Ulusal Sorun XII. Bölüm.....	58
Okur Mektubu.....	62

PARTİZAN'DAN

Gökkubbenin altında alt-üst oluşların hızlanarak yeni birliktelikler ve oluşumlar yarattığı günümüzde, ülkemiz özgülünde de aynı şeyler yaşanıyor. "Demokrasi", "insan hakları", "bütün insanlar birinci sınıf vatandaşdır" yaygaralarının gölgesinde pervasız bir saldırı ve imha gündeme getirilmiştir. İnfaz timlerinin katlettiği ilerici ve yurtseverlerin sayısı gün geçtikçe artıyor. Dahası, "yerinde infazlar" giderek "hukuk devleti"nin yargı sistemi halini almıştır. Öyle ki, sağ yakalanmış ilerici ve yurtseverlerin varlığı şaşkınlıkla karşılanır olmuştur. Yani, egemen güçler, "yasadışı"lığını meşru hale getirmiştir.

"Aslan sosyal-demokratlar" ve "kurtarıcı baba"nın hükümet oluşuyla birlikte sağlanan kitle desteği, kitlesel katliamlarda adeta perde işlevi görüyor. İnfaz timleri, öldürdükleri devrimci ve ilericilerin cesetleri üzerinde sevinç naraları atarak "zafer"lerini kutluyorlar. "Faili meçhul" cinayetler Kürdistan'da sıradan hale getirilmiştir. Demokrat basın mensupları ve ilerici yurtsever kesimlere yönelik şiddet girişimleri "kontr-hizbullah" adıyla devlet tarafından işlenmektedir. Kürt köyleri üzerinden uçarken "kayış gevşeyip bombası düşen" uçakların sayısı da her geçen gün artmaktadır. Gerillaları desteklediklerinden şüphelenilen köylere ekonomik ambargo uygulanarak insanlar açlığa mahkum edilmektedir. Her fırsatta "Sırbistan'daki toplama kampları Hitleri andırıyor" demagojisiyle Bosna-Hersek'lilerin kadim dostu görünmeye çalışan TC devleti, hayasızca davranışlar göstererek içte benzeri uygulamalarla Kürt köylülerini imha etmeye devam ediyor. "Kürt realitesini tanıyoruz"un pratik ifadesi, açık savaşı Kürdistan'da yaymak ve kitlesel boyutlarda katliamlara girişmek olmuştur.

"Hukukun üstünlüğü ilkesine dayalı devlet" ilkesini korumakla görevli devletin kolluk kuvvetleri "Kahrolsun insan hakları" sloganıyla yürüyüş yapmaktadır. Hak arayışıyla Ankara'ya yürüyen memura polis Meclis önünde saldırmaktan çekinmemiştir. SP ve TBKP'nin kapatılması "demokrasi" adına yapılmıştır. Şair ruhlu Anayasa mahkemesi başkanı Y. G. Özden, açıktan, Kürt sorununa eğilmenin anayasa "suç"u olduğunu söyleyebilmektedir.

Yılların tecrübe birikimiyle bütün cepheleden başlatılan saldırı, bölgesel planda roller almak isteyen TC'nin ivedi bir biçimde sonuca ulaşmak istediğini, bunun için ise, bütün güçlerini cepheye sürdüğünü gösteriyor. "Demokratikleşme" palavrasının çok çabuk açığa çıkmış olması ve zıt kutuplanmış gibi görünen SHP-DYP kanatlarının bunalıma bir çare olarak ileri sürülmesi, bu çabanın bir ürünüdür. Ancak, kitlesel boyutlara varan öfke dalgası da gedererek kabarmaktadır. Newroz olaylarından sonra kitlelerde görülen moral bozukluğu yerini giderek eylemliliğe bırakmıştır. Kürt köylüleri azgın milli zulüm ve asimilasyon politikasına karşı seslerini giderek yükseltmektedir. KP önderliğinde Dersim halkı 12 Eylül sonrası ilk kez kitlesel boyutlarda aktivitenin içine çekilmiştir. Bu da, kan bedeli bir mücadelenin elde ettiği kazanımın ürünüdür. Öncü gücün tarihsel öneme sahip birlik konusundaki duyarlılığı, iktidar özlemiyle tutuşan insanlarda önemli bir etki ve sıçrayış yaratmıştır.

Egemen güçlerin kapsamlı bir saldırıyla sonuca ulaşmak istedikleri bir dönemde, ülke özgülünde mücadeleyi yükseltmek, uluslararası planda ise ML-MZD bilimine yönelen saldırıları kararlı bir biçimde püştürtmek, sınıf mücadelesinin omuzlarımızı yüklediği önemli tarihsel bir görevdir. Dünyada ve ülkemizde sınıf mücadelesinin pratiği, reformizm ve devrim ayrışımını dayatmıştır. Bu somutta daha belirgin bir şekilde silahlı mücadelenin dönüştürücü ve etkileyici gücü bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kuru bozkırlar küçük kıvılcımları bekliyor. Şırnak'taki yoksul Kürt köylüsü, Dersim'deki devrimci demokrat birikim, işçi sınıfımızın metropollerdeki eylemliliği, üniversitedeki cendereye sıkıştırılan gencin öfkeyle sıkılı yumruğu, sıcak kavga günlerinin yakınlığını muştuluyor.

Bugün çok daha avantajlı durumdayız. Her şeyden önce, uzun mücadeleler ve kan pahasına kazanılmış büyük tecrübe birikimine sahibiz. Elbette bu, bugünden yarına birçok sorunun çözüleceği anlamına gelmez. Ancak, bugün, proletarya partisi, özgül koşullara uygun taktikler üreterek, ML-MZD biliminin süzgecinden geçirilmiş kararlar alıp uygulayabilmenin yetkinliğini yaşıyor. Mevcut objektif koşulların pozitifleri negatiflerinden daha fazladır. Yeter ki daha canlı, daha atılcı ve direniş geleneğine bağlılıkta daha kararlı ve aktivist olunsun.

"İNÖNÜ ZAFERLERİ"NDEN ŞIRNAK "ZAFERİNE" GELİRKEN, DOĞRUCU ÇOBAN YALANCI ÇOBANA DÖNDÜ

Cumhuriyet tarihi yalanlar üzerine inşa edilmiş bir tarihtir.

Temeli yalan olduğu içindir ki, Türkiye cumhuriyeti, kendi yöneticiliği altında cereyan eden bütün toplumsal ve siyasal olaylara devletin yaklaşımını barındıran belgeleri "50 yıl sonra açıklanabilir" kuralını bir kanuna bağlar. Niçin?

Şunu sağlamak için; Bir yalanı elli yıl doğru diye yutturursan, elli yıl sonra o yalanın yalan olduğunu ispat bir elli yılını götürür; siyasetçinin araştırmacının, tarihçinin bu da asırlık yalan olur.

Doğru, yalanın doğru olmadığını ispatlamaya ömrünü yettirmez, yalancıda yalanının kaybolmuş tilsimini görmeden bu dünyadan göçme huzurunu yaşar. Bu Kemalist faşizmin "ilelebet paidar kalmak" uğraşdır. Öylesine başarılı bir uğraş ki; mesela yakın tarihimize baktığımızda Wafagate skandalı; başka ülkelerde bakan başbakan düşürdü; Türkiye'de bu skandalın kahramanları "ayağım tozlandı" bile demedi. Avrupa, Nato'nun "enternasyonal" tetikçiler olarak dünyanın dört bir tarafında konumlandığı dünyanın ve ülkemizin bütün "faili meçhul" cinayet ve katliamlarının malum faili olarak artık bilinen kontrgerilla devlet tarafından masallarda adı geçen hayali haremiler olarak lanse edildi ve "geçiniz" dendi. Yani devlet bütün ünlü, ünsüz gerçeklerin karşısına yalanla çıktı, yalanın savunucusu, yalanın tarihçisi, yalanın sahibi oldu. Diğer yanıyla Türk devleti bütün mekanizmalarıyla "yok"

dediği kontr-gerillanın kendisi olarak örgütlenmiş bulunup cinayet ve katliam sebekeçiliğinde ahd etmiş; toplumun çalışmakta ve üretmekte olan milyonlarının kanı emercesine sömürmekten başka yaşam yolu kalmamış bir devlet olarak doğruların sahibi de olamaz. Gıdası, yalan, cinayet ve kan olan böylesi bir devletin ne "ikinci Cumhuriyete" evrilmesiyle ne de sağının solunun yamanması ile insanileştirilmesi olanaklı değildir. O'nun bu azaptan kurtarılması da, halkın onun gazabından kurtarılması kadar tarihsel bir görevin dayatmasıyla karşı karşıyayız. Kimileri için TC devletinin yarattığı bu kan gölü ve sefalet yeterli olmamışsa, Şırnak yeterli olmaya yetecek bir sonuçtur. (Bu yazının yazıldığı saatte 2. bir Şırnak katliamının Hakkari'de pova edildiği haberleri geliyor.)

Şırnak: bir katliamın yanısıra, dışındakilere nisbet, göç ettirme, sınır boyu boşaltılmış alanlar başlangıcı ve Irak'a olası yeni bir emperyalist müdahalenin dikatleri üzerine toplamasından yararlanılarak kamuoyunu "PKK saldırı" psikolojik şartlandırmasıyla kitlesel imhaya hazırlamak olayıdır. Yanısıra, şehirdeki mevzilerinden gerilla baskısından dolayı çıkamayan cümle kelle avcılarının aldığı maaşı halkın kanıyla hak etmek psikozu ve bunalımı olmasında ayrı bir gerçektir.

Şırnak komposu, gelişen, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında acz içine düşmüş devletin, yoksul Kürt halkının kanıyla yazdığı Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkına, ne

yapmalarını da anlamalarını gizleyemediği bir yalandan medet "telgrafıdır."

Bilindiği gibi 1. ve 2. İnönü "zaferi" ve meydan muharebeleri üzerine oturtulan kurtuluş savaşı, Kemalist resmi tarih tarafından bugün bile aksi belgelenmiş olmasına rağmen bir kahramanlık ve fedakarlık örneği olarak sunuldu, sunuluyor. Fakat gerçek olan ise bu zaferlerin kelimenin içeriğine uygun düşen zaferler olmadıdır.

Mustafa Kemal, Ankara'da Mecliste muhalefet karşısında zorlanınca İsmet'e zafer ihtiyacı olduğunu bildiren telgraflar gönderir. İsmet'de bu sahte zaferleri, başarıya kendi adını koymak suretiyle kazanır! 1. İnönü 2. İnönü.. Zaferleri "böyle kazanılmış" olur. Genel kurmay belgelerinde yazıldığına göre sonradan zafer olarak Kemalist resmi tarihe kaydedilen bir "zafer" öncesi İsmet zor duruma düşmüş kaçarken; Yunan askerinin cephesinden İsmet'in kaçan askerleri istikametine koyunlarını kaydıran bir çoban; "Yunan askerlerinde geri çekildiğini" söyleyiverir. Bunun üzerine İsmet geri dönerek kaçan askerleri kovalar ve bir İnönü zaferi" gerçekleşmiş olur. Kemal de Mecliste, arkadaşı İsmetçe kazanılmış bu zaferin meyvelerini muhalefeti sindirmekle yer ve zafer telgrafları trafiğini hızlandırır. Bu zaferin doğru söyleyen kahramanı çobanın adı sanı duyulmaz, sadece bir çoban alabildiğine dürüstlüğüyle doğruyu söylemiştir. Ama yalancılar ve sahte zaferciler resmi tarihin hem yazanı hem de kahramanları ol-

muşlardır. Tamamıyla Mustafa Kemal ve surekasının siyasi kariyerini pekiştirmek için ihtiyaç duyduğu bu zaferler ve "meydan muharebeleri" şimdi aynı parlamentoda başkalarının ihtiyacı olmuştur. Kürt halkına karşı kazanılmaya çalışılan bu zaferin meyvelerini yemek isteyen bir değil, birden fazla Kemal ve İsmet vardır.

Öyesine ki, kazanıldığında da "kazanan" kaybedildiğinde de kazanan bir zenginliğe döndü halkın kanı. Devletin parlamentosundaki partilerinden kimileri hem nalına hem mihına vuruyor. kimileride ya nal, yada mihla uğraşiyor.

"Terör belasından kesin kurtulacağız, analarından doğduklarına pişman ettireceğiz, kökünü kazıyacağız, hukuk içinde kalarak!" diyenler birincilerdir. Bunlar, katliam yaparken de kazanmayı umarlar, günün birinde özerkliği savunduklarında da aynı umarı sahiplenirler. Kimileri de "ne özerkliği, ne Kürt realitesi ne demokrasisi, kart-kurt" kırın gitsin diye diye tepinirler ve ara sıra cılız bir sesle "askeri çözüm çözüm değildir" diyenleri epeyce sindirirler. Bunlarda ikincilerdir. Ama işte hepsinin arasındaki çatlaklar İstanbul, Ankara, Adana infazlarına; evlerine kapatılmış Şırnak halkının üzerine iki gün boyunca yağdırılan top mermileri ve makineli tüfek ateşleriyle kazanılan meydan muharebesine kadar sürer. Ertesinde içişleri bakanından Cumhurbaşkanı, yardımcısından başbakana varana dek herkes telgraf yerine sahte meydan muharebecilerini mahlinde öperek kutluyor. Ve bugünkü sahte muharebelerin çobanı, alabildiğine bir ikiyüzlülikle yalancılaşıyor. "Öldürülmeselerdi yakıp yıkacaklardı" "PKK saldırdı güçlü Türk ordusu ise püskürttü" diye yalanlar üretiyor.

**Ve artık bugün
söylediğiniz yalanlar halka
doğruyu bulduruyor. Sizin
yalanınız değil, size yalan
söylenen önem kazanıyor:
Kürt halkı önem kazanıyor.
O'nun ulusal başkaldırısı
önem kazanıyor. Botan'da
ulusal taleplerle başlayan
başkaldırı Erzincandan,
Dersimden, Ordu'dan,
Kızıldereden ilerleyerek
sosyal kurtuluş kalıbına
döküle döküle yalancılar
şatosuna doğru hızla
ilerliyor. Şehitlerin
aritmetiğiyle uğraşmayı
geride bırakmış bir
mücadeleyi;**

**Gücünüz yetiyorsa
engelleyin haydi!..**

1920'lerde değil, ikibinlerin omuzundayız. Artık tarih bir telgrafın ancak 50-60 yıl sonra ortaya çıkabilen cömertliğine muhtaç olmayacak kadar kendini anında izleyebilen, araçlar sunmuştur insanlığa Yalancılar yalanlarını gizletmeye bir ömür harcatacak kadar başarılı olmazlar. Bir gün, bilemeden üç-beş gün saklanabilen gerçekler, dünyanın hangi ucunda hapsedilirse edilsin, altıncı gün burnu görülür görülmez bedeninin tümünü tahlil eden, edebilen tarihin ve geleceğin gerçek sahiplerine bırakır kendini. Yalancı, yalanıyla birlikte doğrularını izini taşımaksızın yalanını sunma imkanından mahrumdur artık.

Şırnağa "1000-1500 gerilinin saldırdığı"ni söyleyen devlet; iki günlük bir meydan muharebesi ile zafer kazandığını söyleyen devlet; kaybedeni de söylemek ve canverenide televizyon ekranına yansıtmak olanağını bulamıyorsa, bütün konuşan erkaniyla birlikte yalancı bir devlettir. Kendisi konuşup, halkı susturduğunda bir devletin konuştuğu yalan, halkın suskunluğu gerçektir. Meydan muharebesinin sürdüğü alana baş komutan olarak helikopterle indiğinde "muharebe"yi muharebe kılan karşı güçlerden birinin olduğunu söylerken yalan, silahsız savunmasız halkı tankın topun makineli tüfeğin atış hedefi yaptığı ve karşı güçten bunu kastettiği doğrudur. Ve devlet olarak kazandığını söylediğin zafer tam bir yalan; sahte zaferlerle yenilmiş olduğunu gizlemeye çalıştığın ise apaçık bir doğrudur.

Dolayısıyla doğru söylediği için 50 yıl belgelerin "sırrı" palavrasıyla devlet olarak diline kilit vurduğun "İnönü"lü çoban "doğru"cu olduğu için susturuldu.

Şimdiki "çoban"ın yalan söylediği için hep konuşur oluyor. Bu ise Kemalist devletin ve mirasçıları olanların tabiatıdır. Ve artık bugün söylediğiniz yalanlar halka doğruyu bulduruyor. Sizin yalanınız değil, size yalan söylenen önem kazanıyor: Kürt halkı önem kazanıyor. O'nun ulusal başkaldırısı önem kazanıyor. Botan'da ulusal taleplerle başlayan başkaldırı Erzincandan, Dersimden, Ordu'dan, Kızıldereden ilerleyerek sosyal kurtuluş kalıbına döküle döküle yalancılar şatosuna doğru hızla ilerliyor. Şehitlerin aritmetiğiyle uğraşmayı geride bırakmış bir mücadeleyi;

Gücünüz yetiyorsa engelleyin haydi!..

FAŞİZMİN BASIN POLİTİKASI: "YA TAM SUSTURAĞIZ, YA KAN KUSTURACAĞIZ"

"Anti-terör" diye anılan yasa yürürlüğe sokulurken, bunun "Açık faşizme hukuki statü" niteliğini taşıdığından bahisle, faşist diktatörlüğün 141,142'yi kaldırma perdesi altında dilediği zaman askeri yönetim kurma, sıkıyönetim ilan etme gibi formalitelere ihtiyaç duymadan devlet terörünün en vahşi, en kanlı yöntemlerini alabildiğince uygulayabileceğini ve buna çok geçmeden de gereksinimi olacağını söylemiştik. Yasayı yürütmekle yükümlü olan hükümetin de bu işi ifa ederken, meşruiyetinin mümkün olduğunca gün yüzünde görünen bir özellik taşıması gerekiyordu. Aslında, gizli değil anayasal bir kuruluş olan ve gerçekte bütün erkekleri bünyesinde toplayan askersel MGK'nin, pratikte işgörenlerinin seçim formalitesi ve oy oranı çoğunluğuyla meşruiyetiydi bu.

UYGUN DURUM, UYGUN ZAMAN, UYGUN BAHANE

Dokuzuncu ayını da geride bırakan DYP-SHP ortaklığının fiilen tek icraatları kan dökmektir bugün. Bir savaş hükümeti hüviyetindeki icraatları, örtülü bir biçimde gereksindirmez duruma gelmiş bulunuyor. Savaş hükümetliği, sadece Kürdistan ve Türkiye'nin diğer alanlarındaki katliam ve cinayetlerle değil, örgütlü, örgütsüz tüm yığınlara yönelen ve faşist yasaları bütün canlılığıyla hayata geçiren uygulamalarla kendini gösterir oldu. Belediye temizlik işçilerinin grevini halkı kışkırtarak kırdırmayı başaramayınca yasaklamaları, demokratik, ekonomik talepli bütün eylem ve direnişlere şiddet yöntemleriyle karşılık vermeleri, işkenceyi vaka-i adliyeden kılan pervasızlıkları, sansürü, gözaltıları olağan kılan bir yoğunlukta sürdürmeleri fiilen faşizmin açık tipte fonksiyonlarını devrede tuttuklarını gösteriyor.

Geçen ayki yazımızda "tarihsel fırsat"tan söz etmiş ve Demirel hükümeti eliyle TC devletinin, ki kendilerinin sık kullandıkları bu tabirle "geniş ta-

banlı" uzlaşma ortaklığının yapılması gerekenleri hızla yerine getirmesi zorunluluğunun sonucu olarak yaşananlar dikkate almaktan bahsetmiştik. Fırsat, adı üstünde, uygun durum, uygun zaman, uygun bahane anlamındadır ve süresinin ne kadar olduğu yani ne zaman sonlanacağı belli değildir. Öyleyse fırsat, kaçabilir özelliğe sahiptir, demekki kaçınılmalıdır. Bugünkü aceleciliğin, az zamanda çok işler yapma sevdasının ardında da bu yatıyor. A. Güven Gürkan bunu "bu tarihsel fırsat kaçarsa, alternatifleri ülkeyi daha kötü günlere sürükler" diye TV'de dile getirirken, hakim sınıfların beklentilerinin ve bu ortaklığın işlevinin ne olduğunu ortaya seriyordu.

Fırsattan istifade yapılacak işlerin başında "Kürt sorunu"nun halledilmesi geliyordu. PKK'nın sürükleyip, getirdiği ve savaşa savaşa ulaştırdığı seviye itibarıyla "sorun"un üstesinden gelmek, TC devletinin varlığıyla doğrudan ilişkili bir içerik kazandığı ölçüde, gündemin ilk sırasında kalmaya ve dikta icraatının öncelikli hedefi olmaya devam edecek. Türkiye'nin komünist ve silahlı devrimci hareketleri başta olmak üzere savaşımında önemli rol oynayan güçlerine yönelik imha ve marjinal kılma operasyonları ile örgütlülük ve devamlılık yönünde aşama geçirme sürecine giren emekçi kitlelerin mücadelesini boğma ve ilerici, yurtsever aydınları susturma, demokratik örgütleri ve mevzileri dağıtma, etkisizleştirme amaçlı faaliyetlerde her devirdeki halinden çok farklı olmasada, biçimsel anlamda geliştirilen keskin vuruşlarla, fırsattan istifade yapılmaya çalışılanların diğer bölümünü oluşturunlar.

TAM GAZ DEZENFORMASYON

Böyle bir icraatın ortaya çıkardığı tablo, bizzat ve yakından yaşayanlar dışındakilere, söylev vedemeçlerindeki demagoji ve yalanlarının daha ötesinde medya aracılığıyla yoğun ve kesintisiz bir dezenformasyon ile farklı bir biçimde yansıtılma-

lydı. Olan bitenler ya yaşanmamış gibi örtbas edilecek, ya oluş şekli değiştirilecek, yada içyüzü tamamen çarpıtılacaktı. Bunun için öteden beri canla başla görev yapan haber ajansları, Radyo TV kuruluşları ve basın, yayın organları yığınları yanlış bilgilendirme faaliyetine daha bir hız verdi. Köşe yazarları, haber düzenleyicileri yalancılık ve çarpıtmacılıkta birbiriyle yarışa girdiler. Kozakçıoğlu'nun "milli maç yorumu ve taraftarlığın ruhuyla yazacaksınız" tavsiyelerini bir emir telakki ettiler. Öyle ki bunlardan Sabah kendi muhabirlerinin panzerden açılan ateşle katledilmesini bile örtbas etmeye kalkışacak kadar adileşti. Devletin kanlı operasyonları ve iğrenç saldırılarının ardından olay yerlerine ulaşan muhabirlerin, ilerici, yurtsever gazete ve dergi muhabirlerine, kendi gazetelerinde yayınlanmayacağını bildiklerinden fotoğraf ve bilgi vermeleri hatta satmalarını yaygınlaştırdı. Emperyalizmin uluslararası basın kuruluşlarının, Romanya'dan Irak'a uzanan olay örneklerinde görülen düzmece haber ve görüntüleri ve de yanlış bilgi üretme becerisi karşısında; ülkemizdeki çömezlerinin de onlardan geri kalmadıklarına delil teşkil eden sahtekarlık furyası aldı yürüdü. Amaç, gerçekleri ülke ve dünya kamuoyundan gizlemenin yanı sıra ve belki daha da önemlisi kitleleri komünist, devrimci örgütlenmelere, haklı bir savaş yürütenlere, sosyalizm, bağımsızlık ve yeni demokrasi mücadelesi verenlere karşı şartlandırmak ve kabartılan milliyetçi ve şoven duygularla aktif kılmaktı. Dolayısıyla amaç, kanlı politikalara devamda daha sınır tanımaz noktalara ulaşmak, sakınmaz bir vahşet çizgisiyle yapılanları meşrulaştırmaktı. Burjuvazinin medyası bunun için vazife aşkını ve "milli ruhunu" ispatlayıp duruyordu.

Dezenformasyon faaliyetinin en çarpıcı alanı, devletle yürütülen savaşın alanlarıydı. Bu Türkiye geneliydi ama öncelikle vede özellikle Kürdistan'dı. Nitekim Kürdistan bugün dünyanın kan dökülme alanlarının başlarında geliyor. Bugünler için kıyaslısak Bosna'yı bile geride bıraktıran bir günlük ölü, yaralı ve yıkım bilançosuna sahiptir. Uluslararası basın ajanslarının bültenlerinde sürekli ön sıralarda haber olan bir savaş sürüyor Kürdis-

tan'da. Ve TC devletinin bu savaşta elinden geleni ardına koymamasıyla doğan, savaş yasalarının (!) bütün yasaklarını ihlal eden uygulamaları bütünüyle sansüre uğruyor Türkiye'de. Aysbergin görünen yüzünde ise Kürt gerillalarının çarpıtılmış, güdüleştirilmiş eylemleri ve resmi faşist güçlerin halka yönelik katliamlarının Kürt savaşçılarına mal edilme yalanları var.

"BİR YERDE ÇOK FAİLİ MEÇHUL VARSA, FAİLİ MALUM DEMEKTİR"

Özgür Gündem isimli günlük bir gazetenin de dahil oluşu doğru haberlerin halka ulaştırılmasında önemli bir ilerleme, faşist diktatörlük içinse kötü bir gelişme oldu. Sosyalist, ilerici nitelikli haftalık ve aylık basın organlarının yanına bir başka ilerici haber kaynağının günlük olarak katılması tahammül sınırlarını yıkmıştı.

Bütün bunların olup bitişine yine de arzu ettikleri bir gelişmeyi getirmek şöyle dursun devletin daha da gerilemesi, güç ve prestij kaybetmesi, inisiyatif kuramaması yönünde bir gidış karşısında çaresizlik, acizlik kısır döngüsünün oturduğu zemini sağlamlaştırmış oluyordu. Tam da bu dönemde sosyalist, yurtsever, ilerici çevreler savaş alanlarından, bölgeden gerçekleri, doğru haberleri kitlelere aktarma faaliyetine hız verdiler. Giderek güçlenen bu çalışma, faşizmin oyununu bozucu, ciddi bir engel oluşturmaya başladı. İşin içine Özgür Gündem isimli günlük bir gazetenin de dahil oluşu doğru haberlerin halka ulaştırılmasında önemli bir ilerleme, faşist diktatörlük içinse kötü bir gelişme oldu. Sosyalist, ilerici nitelikli haftalık ve aylık basın organlarının yanına bir başka ilerici haber kaynağının günlük olarak katılması tahammül sınırlarını yıkmıştı.

Bu durum devrimci demokrat basın mensuplarına yönelik cinayetlerin sistemleşmesini gerekli hale getirdi ve susturma amaçlı imha operasyonlarına hız verildi. Ağustos ayına girildiğinde 5 ay içinde yüzlerce devrimci, yurtseverin "faili meçhul" denilen kontr-gerilla cinayetlerine kurban gitmesinin arasında Halit, Cengiz, İzzet, Bülent, Hafız ve Çetin'e kıyanlar, 9 gün içinde 3 devrimci basın görevlisini vurdular ve Burhan ağır yaralanırken, Yahya ve Hüseyin'i de katlettiler. Bu cinayetler zinciri, tarihte de benzeri az görülen, en kanlı iç savaşların devrim mücadelelerinin yaşandığı ülkelerde de ancak bu kadarına rastlanan faşizmin yurtsever, devrimci gazetecileri silahla susturma

kampanyası, aşağılık burjuva basınının en demokrat geçinen yazarlarının bile kılını kıpırdatmadı. Ölenlerin sözde de olsa meslekdatları olması dahi bir -ikisinin utana sıklıla karaladığı bir-iki satır dışında göstermelik anlamda bile protestolarına yol açmadı. Sebebi kolayca anlaşılabilen bu duruma Demirel çok geçmeden açıklık getirmede gecikmedi. Faşistlerin günlük katliam bilançolarını habire yükselttiği yıllarda "bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" diyen Süleyman; şimdi de cümleyi sağcılar yerine devlet diyerek kuruyor. Bu cümle, yüklemine hali itibarıyla "sağcılar (devlet) cinayet işliyor ama bunu bana itiraf ettiremezsiniz" in kısaltılmışı oluyor. Bu sözleri sarf ettiği konuşma içerisinde "onlar gazeteci değil militan", "birbirlerini öldürüyorlar" demeklede itirafını pekiştiriyor. Alparslan Berktaş'ın dediği gibi "Bir yerde çok faili meçhul varsa, bu, faili malum demektir." İşte, demagojide ustalık da kar etmiyor. Kartlar açık oynanmak zorunda kalınca, söylenenlerin içeriğindedir biçimine de özen göstermez oluyorlar. İnönü'nün Çorlu'daki iş kazası adı altındaki işçi katliamının ardından "İşte oluyor böyle şeyler" demesi gibi.

ÇARESİZLİK VE ACIZLIK DÖNGÜSÜNDE DEBELENİYORLAR

Çaresizlik ve acizlik döngüsü dedik. Evet, bunların bugünlerde ve bundan sonrası yapacaklarının da dengesiz, anlaşılması zor (!) görüntüler sergilemesinin kökünde bu durum yatıyor. Şırnak'ta yaşananlar, yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları Newroz katliamı ile ilgili yalanlarının gelinen aşamadaki yeni ve daha büyük bir halkasıdır. Newroz 92'nin ardından PKK eylemlerindeki seyrelmenin karşısında zafer şarkılan söyleyenler, artık, ilçelerin baskına uğradığı bir süreçte buldular kendilerini. Özal'ın "halk içinde kök saldılar", Oktay Ekşi'nin "kitle halinde katılım var" dediği, Kuzey Irak'ta yarıdakçıları Talabani ve Barzani'nin korktuğu, çekindiği bir güç var karşılarında.

Yeni turmanış karşısında "8 yıllık teşhis hatalarını" düzeltip, bir zamanlar Albay Altay Tokat'ın dediği gibi "ot bitmeyecek" bir manzaraya kavuşturmak istiyorlar Kürdistan'ı. İsmet Sezgin'in Newroz öncesi ağzından kaçırdığı gibi, "Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) operasyon çerçevesinde, büyük bir yangın yakmayı planlıyorlar. Ve zaten Şırnak katliamının ardından da hakim sınıfların bütün sözcüleri, basındaki kalemleri hep bir ağızdan tempo tutmaya başladılar. Türkiye'nin "savaş", Mesut Yılmaz'ın "isyan" deyim "ve gereği

bellidir" le destekleyerek yaptığı çağnya Demirel "Analarından doğduklarına pişman edilecekler"le yanıt veriyor.

BAKANLAR; NİKAH SAHİTLİĞİNDEN KATLİAM SAHİTLİĞİNE TERFİ ETTİLER

Ama tüm kurumları ve bireyleriyle hakim sınıflar öyle umarsız bir görüntü sergiliyorlar ki, kendi kurdukları TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Ankara emniyetinin sorgu odalarına da, Diyarbakır cezaevine de giremiyor. İnsan haklarından sorumlu devlet bakanı (böyle bir bakanlık, "Ben insan haklarını ihlalde öyle pervasızlaşacağım ki bunun için gelecek tepkilere karşı birde bakanlık ihdas etmeliyim" diye kuruldu) Mehmet Kahraman ve İçişleri Bakanı bunak İsmet Ankara'da 5 devrimcinin katledilme operasyonlarını, Roma imparatorlarının insanların hayvanlara parçalattırılma şölenlerini izlemelerine taş çıkartırcasına seyretmeye gidiyorlar. Aynı ikili seyretmekten zevk almış olacaklar ki Şırnak'ta ki davette de geç de olsa yerlerini aldılar. TC'nin bakanları nikah şahitliğinden katliam şahitliğine terfi etmiş bulunuyorlar

2. CUMHURİYET TARTIŞMALARI DAĞLARDA NOKTALANACAK

Acizlik ve çaresizlik egemenleri onulmaz bir hastalık gibi kemiriyor. 2. Cumhuriyet tartışmaları da bunun sonucu olarak alevlendi. Tikanıklığın önünü açmak ve düzenlerini revizyona tabi tutup daha sağlam ve dayanıklı bir yapı oluşturma ihtiyacıyla beyhude bir tartışma yürütülüyor. Bütün kurumlarıyla dökülen ve işletilemez hale gelen devlet çarkının yenilenmesi fikrini ortaya atanların paniği haklı nedenlere dayanıyor. Ancak, bunun için getirilen önerilerin tümü düzenin ve düzeneğin esas olarak korunmasından yana olmakla daha başından çözüm şansını yitiriyorlar. Dert, mevcut düzenin korunması olunca, çaba da, çaresizliklerini biraz daha koyulaştırmaktan başka bir işe yaramaz oluyor. Numarası kaç konacaksa konsun faşist cumhuriyetlerin birbirine alternatifliği yoktur. Onların tek alternatifi var: O da demokratik halk cumhuriyetidir. Bunu da sütunlarında, TV ekranlarında onlar değil, dağlarda, sokaklarda, iş yerlerinde yıllardır taruşan, tartışanlar var. Ve bu tartışmaları noktalayacak olanlar da onlar olacak.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntasını 12. Yılında Bir Kez Daha Lanetlerken, KATLIAMLARIYLA, GÖZALTINDA KAYBOLMALAR, SOKAK İNFAZLARIYLA, "DEMOKRATİKLEŞEN" VE "ŞEFFAFLAŞAN" T Ü R K İ Y E !

Ön Açıklama: Çeşitli devrimci örgütlerin 12 Eylül AFC'nin 12. Yıldönümü dolayısıyla KÖLN'de düzenlemeyi tarafladıkları yürüyüş nedeniyle yayınladıkları basın metni kısaltarak yayınıyoruz.

PARTIZAN

12 Eylül 1980; Türkiye ve Kürdistan halkları açısından karanlık yılların yaşandığı, zulmün ve vahşetin doruğa çıktığı idam sehpalarında nice devrimcilerin katledildiği, Kürt ulusu üzerinde görülmemiş bir soykırımın yaşandığı, işçi sınıfının hak gasplarının dorukta olduğu, sokak infazlarının açıktan yapıldığı yıl ve yıllar oldu. 12 Eylül 1980'de yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak egemen sınıfların geçici istikrarını sağlamak için ABD Emperyalizminin direktifleriyle de, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin bastırılması ve yok edilmesi için iş başına gelen eli kanlı generaller çetesi-nin uygulamaları elbette saymakla bitmez.

Ülkeyi açık bir hapisaneye çeviren, cuntanın tartışmasız devamcısı olan, varlığını 12 Eylül Cuntasıyla sağlayan, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının koruyucusu ve kollayıcısı olan ANAP hükümetinin 6 yıllık icraatı, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından hiç te farklı olmadı. Devletin bizzat özünden kaynaklanan uygulamalarıyla teşhir olan, halktan giderek desteğini yitiren ANAP Hükümetinin icraatlarını, seçim propagandası yaparak, 20 Ekim'de iş başına gelen DYP-SHP Koalisyon hükümetinin kısa süredeki uygulamaları, ne 12 Eylül'cülerden, ne de ANAP hükümetinden farklı bir uygulamayı getirmedir. Yine kan, gözyaşı, katliam, vahşet...

İş başına gelmeden önce, koalisyon hükümetini oluşturan DYP ve SHP partilerinin farklı açılardan da olsa ortak yaptıkları propagandaların başında, 12 Eylül'ün devamı olan uygulamaları kaldıracaklarını vaad ederek, Demokrasi ve insan hakları savunucusu kesilen bu hükümetin sözcüsü durumunda olan Demirel'in deyimleriyle "konuşan Türkiye" yaratacaklarını, gözaltı süresinin kısıllacağı, sorguda avukat bulundurulacağı, işkencenin kalkacağı, "olağanüstü hal'e" son verileceği, "koruyuculuk" sisteminin kaldırılacağı, gibi halka vaadlerde bulunmuş, ama tüm bunların yalan ve demagoji, olduğu çok kısa sürede açığa çıkmış ve 12 Eylül'lü günleri aratmayacak icraatlarıyla DYP-SHP hükümetinin faşist politikası kendisini tüm çıplaklığıyla orta yere sermiş bulunuyor. Dolayısıyla, sorun hükümetler sorunu veya tek tek partiler sorunu değil, faşist TC. devleti bütünüyle yıkılmadıkça bu uygulamalar devam edecektir. Bu tür uygulamalardan kurtuluş yolu DEVRİM'dir.

Kardeşler;

Kürdistan'da görülmemiş bir vahşetin uygulanması, köylerin boşaltılarak "olağanüstü hal'in" devam ettirilmesi, "köy koruyucu"larının sayısının 30 bine çıkarılması, periyodik aralıklarla Kürt köylerinin bombalanması, sınır ötesi operasyonlarla katliamların gerçekleştirilmesi bu hükümetinde Kürt Ulusunun düşmanı olduğu Kürdistan halkına verecek bir şeylerinin olmadığı açık çıplaklığıyla ortadadır. Devlet eliyle örgütlenen Hizbi-Kontralar katliamlarını, cinayetlerini artık günlük işlenen olağan olaylar haline getirdiler.

Kürt kökenli milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmak istenerek, yargılanmak istenmeleri faşist TC'nin yüzünü daha iyi açığa vurmaktadır. Ulusal ve sosyal mücadelenin gelişen boyutu karşısında, sivil faşist örgütlenmeye hız verilerek MÇP'ye açık davetiye çıkarılması, Tacikistan ziyaretinde Demirel'in Türkeş'e "Albayım" diyerek kadeh kaldırması MÇP'ye önemli mesajlar vermektedir. Türk milliyetçiliği ve şovenizm bizzat devletin kendisi tarafından alabildiğince kışkırtılmaktadır. Türk-Kürt ayrımı yapılarak şovenizm doruğa çıkarılmaktadır. Faşist TC'nin Balkanlarda ve Türki Cumhuriyetlerinde gelişen olaylarda kendisine pay çıkarması, emperyalizmin Türkiye'yi bir sıçrama tahtası olarak kullanıp bu alanlara açılışının bir yanda Türkiye'deki istikrardan, bu istikrarın sağlanmasının yolu da, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasından geçtiği açıktır. Onun içindir ki faşist diktatörlük olmadık çarelere başvuruyor.

İş başa geldiğinde kanayan Türkiye'nin demokratik yönünün basın özgürlüğü olduğunu vaad eden bu hükümetin, iğrenç yüzünü uygulamalarını ve katliamlarını kendi olanaklarıyla halka duyuran, sosyalist ve yurtsever basın üzerinde olmadık entrikalara, şantajlara başvuran, para cezalarıyla ekonomik olarak çökertmek isteyen, elemanlarını işkenceden geçiren DYP-SHP hükümeti 12 Eylül'cülerini de geride bırakan bir politikayla icraatını sergiledi. Halit GÜNGEN, Cengiz ALTUN, Hafız AKDEMİR, Çetin ABAYAY, Yahya ORHAN ve geçtiğimiz günlerde Hüseyin DENİZ ve Bülent ÜLKÜ adlı yurtsever basın mensupları katledilmiş, Burhan KARADENİZ ise yaralanmıştır.

Katliamları Kontr-gerilla gibi devletin bizzat örgütlediği katiller çetesinin yaptığı ortadayken sahte demeçler veren hükümet sözcülerinin olayları sıradan saldırıların gibi göstermeye çalışarak Kontr-gerilla örgütlenmesini gizlemeye çalışmaktadır. Kontr-gerillanın saldırıları bunlarla da bitmiyor. Kürdistan'da evlerin basılarak taranması, adam kaçırmalarla tam bir devlet terörü yaşanmaktadır. Bursa'da evinden sarı, kırmızı, yeşil kemer çıktığı için işkence gören, Şırnak'ta kömür toplayan köylülerin kurşunlandığı bir ülkede demokrasiden bahsedilebilir mi?

İş başına geldiğinde "işkence olmayacak" diyen yine bu DYP-SHP hükümeti değil miydi? Ancak bununda bir demagojiden ibaret olduğu fazla zaman geçmeden açığa çıkmış onlarca devrimci gözaltında kaybolmuş. En son yine İstanbul'da Hüseyin TORAMAN, Soner GÜL, Hüsametdin YAMAN ve yine Şavşat'ta Ali Ekber ATMACA ve TKP/ML önder kadrolarında yaralı ele geçen İsmail BULUT işkencede katledildiler.

Gün geçmiyor ki ülkenin bir köşesinden yeni bir infaz haberi gelmesin. Öyle ki, her infaz faşist diktatörlüğün olağan uygulaması halini almış durumda. Kürdistan'da Newroz kutlamalarında 100'ü aşkın ve halen ortalama günde onlarca kişi katledilmektedir. İstanbul'da katledilen Emre BİLGİN, Ramazan CEVİZ, Nurgül YAŞAR ve Hasan DEMİR. Ve yine bildiri dağıtırken Murtaza KAYA, ve Engin EGELİ faşizmin kurbanları olmuştur. Öncesi 16-17 Nisan'da katledilen Devrimci, Sol önderlerinden Sabahat KARATAŞ ve Sinan KUKUL'ları. Yine Ankara'da 13 Ağustos'da Vehbi MELEK, ARslan ERI, Nurhayat BEYHAN, Eyüphan POLAT, Nurten ACAR ve diğerleri faşist devletin en ufak bir kıpırdamayı kan ve terörle bastırıldığını kanıtlamaktadır. Faşist diktatörlük her infazdan sonra üç-beş gerici, faşist ve katiller çetesiyle, düzenlediği gösterilerle halkın devletin yanında olduğu, katliamları onayladığını kanıtlama çabaları boşunadır.

Emekçi Kardeşler;

Evet, her şey ortada ve tek kurtuluş faşizmin yıkılması, yerine bağımsız, demokratik ve sosyalist bir düzenin kurulması için; örgütlenmekten, birleşmekten ve mücadele etmekten geçiyor. Faşist TC'nin işçi sınıfına karşı, düşmanlığı tüm hızıyla devam ediyor. İşçi sınıfının en doğal hakkı olan grevler yasaklanıyor. Günlük rakamlar verilerek, grevler kırılmaya çalışılıyor. Ve Belediye işçilerinin grevinin 60 gün ertelenerek grev hakkının elinden alınması en son kanıttır. Toplu sözleşmelerin bittiği bir çok işyerinde ise sözleşmeler yürürlüğe konmayarak işçi sınıfı yıldırılmaya çalışılıyor. Son bir yıl içinde işten atılan işçi sayısı ise, binleri aşmış durumda.

Kardeşler;

12 Eylül'ün 12. yılında, faşist devletin katliamlarını, gözaltında kaybolmaları, sokak infazların teşhir etmek, halklarımızın haklı ve onurlu devrimci mücadelesiyle dayanışmada bulunmak için düzenlediğimiz protesto yürüyüşüne bütün emekçileri, demokratları, yurtseverleri ve devrimci örgütleri katılmaya çağırıyoruz.

***KAHROLSUN 12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST CUNTASI!**

***KAHROLSUN FAŞİZM! YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

***YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!**

***YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI!**

***YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ HAKLI MÜCADELESİ!**

YÜRÜYÜŞ

Saat: 11.00

12 EYLÜL 1992

Köln-Ebertplatz

Düzenleyenler; Devrimci Sol Güçler-Avrupa, KAWA-Avrupa, TKP/ML, TDKP-YDÖ, TKP/ML Hareketi-YDK, Ekim-YDK, TKP-Kıvılcım, TIKB Taraftarları, PRK-(Rızgari) Avrupa

RLER... HABERLER... HABERLER... HABERLER

TİKKO GERİLLALARI KIZILDERE'DE!

Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu; TİKKO'nun Karadeniz Bölge Komutanlığı imzasıyla çıkan Ağustos Bülteni'nde yer alan haberde Tokat'ın KIZILDERE köyü civarındaki bir çatışmada 2 erin öldürüldüğü ve 3 erin yaralanarak safdışı edildiği belirtilmektedir.

"Gerilla bölgemizden biri olan Tokat'ta gerillalarımızın her geçen gün etkinliğini artırarak halk arasında olumlu yankılar bulması ve destek görmesi, düşmanlarımızı çileden çıkarıyor" denilen Bülten'de çatışmaya ilişkin olarak şunlar yazılıyor:

8 Ağustos 1992 günü Tokat-Kızıldere köyü civarında seyretmekte olan bir gerilla birliğimiz, faşist ordu birliklerinin çemberiyle karşılaştı. Gerilla birliğimizin seyrettiği istikamete pusu kurarak çember oluşturan 300 kişilik düşman gücüyle çatışmaya giren TİKKO gerillaları kendisinden on kat daha sayısal ve askeri bakımdan güçlü düşmanı geri püskürttü. 3 saatten fazla süren çatışma boyunca düşman saflarından 2 er safdışı oldu. 3 yaralı kayıp verdirildi. Gerilla birliğimiz ise hiç kayıp vermeden başarıyla üssüne geri döndü. Pusu ve çember kurarak büyük bir istahla gerillalarımızı imha etmeyi planlayan düşmanın sevinci kursağında kaldı.

Kızıldere'nin Türkiye devrim tarihinde, halkımızın belleğinde önemli bir yeri vardır. 12 Mart Askeri Faşist Diktatörlüğü döneminde, Mahir ÇAYAN ve 9 arkadaşını 30 Mart 1972'de Kızıldere'de kuşatan düşmanın "Teslim olun" çağrılarına, "Biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik" şiarıyla karşılık veren ve direnerek şehit düşen 10 devrimcinin kanlarıyla kızılaştıran bir yerdir.

Yine, Tokat, Almus-Niksar-Kızıldere topraklarında KSİ için gerilla savaşını yükseltme mücadelesinden, direnerek şehit düşen yoldaşlarımızdan Baba ERDOĞAN'ların, Hasan TOY'ların kızıl kanlarıyla sulanan bu toprakta, bereketli tohumlar gibi toprağa düşen yoldaşlarımızın bıraktığı miras, baharda açan tomurcuklar gibi açıyor, serpiliyor, geliyor.

Kızıl ordu TİKKO'nun bir gerilla birliği, 25 Temmuz 1992 günü şafak sökerken, OVACIK'ın ÇAKPERİ Köyü yakınlarında halka baskı ve eziyet etmekle ünlü faşist kolluk güçlerinin askeri konvoyuna roketatarla baskın düzenledi. Gerillalarımızın baskını sırasında neye uğradığını şaşırarak düşman güçler, karşılık vermektense dahi acizdiler. Bu saldırıda düşman askerlerinden 7'si safdışı oldu ve onlarcası yaralandı. Son günlerde artan TİKKO gerillaları saldırısıyla rahat yüzü görmeyen faşist ordu birlikleri korku ve panik içerisinde. Gerilla birliğimiz bu saldırı sonrası hiç bir kayıp vermeden üssüne döndü.

TİKKO'nun şehir gerillaları, İstanbul-OKMEYDANI -ÖRNEKTEPE polis karakoluna 2 Ağustosgecesi saldırıda bulundu. Gerillalarımızın saldırısında karakola hasar verdirilirken, düşman saldırı da kayıp vermediğini açıkladı.

Şehit düşen her devrimcinin her yoldaşın ardından, onlarca halk evladı, kurtuluş isyandır, umut isyandır bilinciyle Demokratik Halk Devrimi yolunda sürdürdüğümüz kurtuluş mücadelesine katılıyor. Partimiz önderliğindeki halkın silahlı gücü TİKKO saflarında savaşmak için başvuruyor.

Faşist Türk hakim sınıfları, onların bugünkü sözcüsü faşist hükümet gelişen ve yükselen devrim mücadelesini kanla boğmak için, elbirliği edercesine halka-devrimcilere yurtseverlere ve komünistlere karşı topyekün bir saldırı içinde. Saldırıları durdurulmak bir yana, günden güne gelişen ve ivme kazanan gerilla mücadelesini geniş kitlelerden ve kamuoyundan gizleyerek, kitlelerin dikkatlerini dış sorunlarda yoğunlaştırmayı, iç ülke sorunlarını mümkün mertebe gizleyerek "ülkeyi güllük gülüstanlık" gösterme, "gelişmekte olan bir ülke" yolunda ilerledikleri demagogileriyle yığınları aldatmaya çalışıyorlar.

Özellikle partimizin mücadelesi ve halk ordusu TİKKO'nun eylemlerini kamuoyundan gizlemeleri, basına yansıtılmaları, partimiz ve ordumuz TİKKO'nun gelişmesinin halkta ve emekçilerde yaratacağı güven ve coşkuyu engellemeye yöneliktir. Dönem dönemde partimiz TKP/ML'nin eylemleri, PKK'ya mal edilmektedir.

Nitekim son Tokat-Kızıldere direnişimiz de yine uşak burjuva basında "PKK eylemi" olarak lanse edilmiştir. Egemenlerin ve onların boyalı basınının taktiği çok açıktır. Proleter sınıf perspektifiyle her türlü zulme-sömürüye-ulusal baskıya son vererek, özgür-bağımsız Yeni Demokratik bir Türkiye kurma ve oradan da durmaksızın sosyalizm ve komünizme yönelme yolunda sürdürdüğümüz mücadelenin yükselmesinin gelişmesinin ezilen yığınlarda yaratacağı güven ve coşkuyu engellemek içindir." denilen Bülten'in sonuç bölümünde işçilere ve köylülere seslenerek, "Bu mücadelede desteğimizi sizlerden almaktayız. Partimizin sürdürdüğü mücadele, sizlerin kurtuluş mücadelesidir!

Bu mücadeleye destek olun, güç verin, imkanlarınızı halk ordusu TİKKO'ya sunun, saflarına katılın!" çağrısı yapmaktadır.

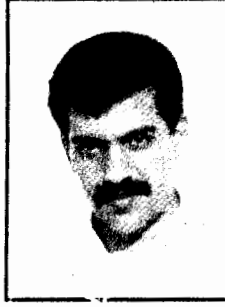
DEVLET TERÖRÜ KANA DOYMUYOR! ANKARA MALTEPE VE KÜÇÜKESAT'TAKİ İKİ EVDE TC BAKANLARININ HUZURLARINDA BEŞ DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇISI KATLEDİLDİ!

VEHBİ MELEK

ARSLAN ARI

EYÜPHAN POLAT

NURHAYAT BEYHAN

NURTEN ACAR

ANKARA BÜROSU

Yargısız infazlar zincirine yeni halkalar eklendi. Beş DEVRİMCİ SOL SDB savaşçısı yüksek devlet erkanının yüce huzurlarında hazırlanan bir mizansenle katledildiler. 13 Ağustos günü Maltepe'de **VEHBİ MELEK** ve **NURTEN KARAOSMANOĞLU- KÜÇÜKESAT'ta ARSLAN ARI, NURHAYAT BEYHAN VE EYÜPHAN POLAT** yüzlerce kurşunla delik deşik edildiler.

Ertesi gün Çağdaş Hukukçular Demeği (ÇHD) üyesi onbir avukat, ÇHD Ankara şubesinde bir basın toplantısı düzenleyerek katliamı kınadılar. Avukatlar olayı duyar duymaz Küçükkesat'taki evin olduğu yere gittiklerini, polislin kendilerini eve sokturmadığını, savcıyla görüşme taleplerinin reddedildiğini anlatarak, kanıtların basından ve avukatlardan dahi gizlendiğini vurguladılar. ÇHD'li avukatlar olay yerinde sivil polislerin halkı kışkırtma çabalarına da tanık olduklarını, olay yerinin karşısındaki binaya nizami ölçülerdeki iki Türk bayrağının polis tarafından zorla astırıldığını saptadıklarını belirttiler. TRT'nin röportaj yaptığı bir kişiye avukatlardan birinin "sağ yakalanabilirler miydi?" diye bir soru yöneltmesi üzerine bu kişinin "yakalanabilirlerdi" cevabı vermesi üzerine kameramanın, kamerayı durdurarak "siz ne karışyorsunuz" diye kendilerine tepki gös-

terdiğini anlattılar. Avukatlar devamla:

"Sabahın alaca karanlığında iki ayrı semtte yaklaşık aynı saatlerde beş insan kurşunlanarak katledilmiş ve katliamın yasal kılıfı olarak " "teslim ol çağrısına ateşle karışık verdiler " denilmiştir.

...Olayların gelişimi öldürülen bu kişilerin ve evlerinin katliamdan önce tespit edildiğini açıkça ortaya koyuyor.

Polis tesbit ettiğinde bu insanları neden gözaltına almadı? Ya da sabahın 5'inde evi basmak ve bir çatışmayı başlatmak yerine sabah evden çıkmalarını bekleyip, yolda giderken yakalamayı neden tercih etmedi?

Nedeni yeterince açıktır!

Öldürülmelerine önceden karar verildi, planlar yapıldı. Hepsinin evlerde bulunacağı saatler olarak gece yarısı tercih edildi. Bayraklar ve amigolar hazır edildi. Toplu katliam başlatıldı. İçişleri bakanı ve İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı da izlediler. "Teslim Ol Çağrısı" yapıldığını görmek istemişler. Gördüklerini söylüyorlar. Bunun bir önemi yoktur. Önemli olan polislin o evlerde kalan insanları, sokakta izleyip izlemediği, izlerken neden yakalamadığıdır.

İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Kahraman bir devlet katliamının izleyicisi olarak İnsan Hakları tarihine geçecektir. "Beni Halk çağırdı, o nedenle gittim"

diyor. Seni halk çağırabili ise bile İnsan hakları adına olaya müdahale etmen için çağırmıştır. "Teslim ol" çağrısına uymadıklarına tanıklık etmen için değil.

"Onlar bir yaparsa biz beş yaparız" diyen İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'e diyeceğimiz fazla birşey yoktur. Çünkü kendisini daha önceden ortaya koymuştur.

Avukatlar basın açıklamasını şu sözlerle bitirdi:

"Her iki bakan ve iktidar için söyleyecek iki çift sözümüz var:

Katliam izleyicisi olarak tarihe geçeceksiniz.

ÇHD'deki basın toplantısına katılan çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcileri de katliamı kınayan ortak imzalı bir metni basına sundular. Bu arada Ankara Özgür-Der'de katliamı bir basın açıklamasıyla kınadı.

ÖLÜLERİMİZDEN BİLE KORKUYORLAR

Basın açıklamalarının yapıldığı gün, Maltepe'deki evde öldürülen Vehbi Melik'in ailesiyle teşhis için Adli Tabibliğe giden avukatlar Murat DEMİR ve Özcan TİK'e vekaletnameleri olmadığı gerekçesiyle morga giriş izni verilmedi. Avukatların ısrarı üzerine sivil bir komiser üzerlerine saldıranak zorla bir odaya sokmak istedi. Çevredeki resmi görevlilerden çekinen komiser daha fazla ileri gidemedi.

O günden sonra Cebeci Yargı sokaktaki Adli Tabibliğin çevresi adeta abluka altına alındı. Çevik Kuvvet otobüsleri ve panzerlerden geçilmez oldu. DGM ve polis ailelere cenazelerini vermemek için her türlü yolu mübah görüyordu. 18 Ağustos'ta Özgür-Der'de bir basın toplantısı düzenleyen aileler yaşadıkları zorlukları şöyle anlattılar.

"Bugün sabah avukatlarımızla birlikte cenazelerimizi almak için Adli Tıp'a gittiğimizde bütün sokağın boydan boya polislerle dolmuş olduğunu gördük. 15 avukat için çevre emniyet amirliklerindeki bütün resmi, sivil polisler görevlendirilmiş, panzerler, tazyikli su fışkırtan araçlar yerleştirilmişti. Ailelerin cenazelere sahip çıkmasından korkuyorlar, kimsenin yaptıkları vahşeti görmesini istemiyorlar. Oradan çok çirkin saldırılarla yaka paça uzaklaştırıldık. DGM savcısı Ülkü Coşkun'un yanına gittik karşılaştığımız durumu anlattık. Cenazelerimizi almak için yazılı bir belge vermesini istedik. Ülkü Coşkun, cenazeleri teşhis için her aileden iki kişi, her ölü için üç avukatın girebileceğini söyledi. Bu emri yazı ile gerekli yerlere gönderdiğini ama kendisinde bir nüsha olduğu için bize veremeyeceğini söyledi.

Avukat Murat Demir'de Adli Tıpın önünde mesleki onurlarının ayaklar altına alındığını belirtirken, DGM savcısını takmayan polislin kendilerini tartaklayarak Adli Tıptan uzaklaştırdığını belirtti ve tüm avukat örgütlerini duyarlı olmaya çağırdı.

Katledilen devrimcilerden Eyüphan Polat'ın ablası: **"Beş gündür buradayım, bekliyorum. Gavur dahi olsa cenazelerimizi verir bunlar nedir böyle"** derken, Nurhayat Beyhan'ın erkek kardeşi: "Onlar bizden korktukları için böyle yığınak yapmışlar. Bizi korkutacaklarını, şehitlerimize sahip çıkmayacağımızı sanıyorlar. Oysa biz onların yolundan yürüyeceğiz. Onlar inançlarını kanlarıyla yazdılar. Bizde sahip çıkacağız. Şehitlerimizi kendi istediğimiz gibi alacağız. Bizi yıldırmaya çalışanlara direnişimizle boyun eğdireceğiz. Bizim gözümüzden yaş bekliyorlardı, gördülerki gözümüzde kin var" diye haykırıyordu.

19 Ağustos'ta Vehbi Melek Tunceli Hozat'ta toprağa verilirken aynı gün Nurhayat Beyhan ve Eyüphan Polat'ın cenazeleri akrabaları tarafından İstanbul'a götürüldü. Nurhayat ve Eyüphan için yapılmak istenen anma polislin cenaze otobüsünü başka yoldan şehir dışına çıkarması nedeniyle gerçekleştirilemedi.

Öte yandan polis Aslan Arı'nın kardeşi ve Nurten Kahramanoğlu'nun kayınpederinden zorla aldığı belgelerle bu iki devrimciyi gizlice Ankara Karşıyaka mezarlığına gömdü. Arslan Arı'nın kardeşi ağabeyine sahip çıkmaması için kendisini tehdit ettiklerini, Bursa Emniyet Müdürlüğünden polislerin "cenazeyi alırsan seni Gemlik'te rahat bırakmayacağız" dediklerini Özgür-Der'de anlattı. Nurten Kahramanoğlu'nun kardeşi Nurgül Acar: **"Polis ablanın memleketteki akrabaları tarafından teşhis edildiğinin faxla kendilerine bildirildiğini iddia etti. Fax'ı görmek istediğimizde ise kaybettiklerini söylediler. Ne kadar oyun oynarlarsa oynasınlar cenazemizi almadan burdan gitmeyeceğiz"** dedi.

Toplantıda bulunan av Murat Demir gizlice gömülmelere değinerek: **"Bunlar toplumsal değerlere yönelik saldırılardır. Polislin ölümlerimize saygısı yok. Ailelerin en doğal hakkını, cenazelerini gömmelerini engelliyorlar"** dedi.

Aileler Maltepe'deki evde İHD Başkanından öğrendikleri kadıyla çevre sakinlerinin de gördüğü farklı olaylar olduğunu düşünüyorlardı. Anlatılanlara göre bir erkek (Vehbi Melek olsa gerek) polis tarafından dışarda yaralıyken dövülerek evin içine sokulmuş. Vehbi Melek'in cenazesine katılan bir gençte: **"Vücudunda 35-40 kurşun yarası vardı. Namlunun ucunun vucuda değdiği yerler simsiyahtı. Kurşunun çıktığı yerler ise paramparça. Bu çok yakından kurşunlandığını gösteriyor. Alnında şakaklarında ve ayaklarında da kurşun izleri vardı"** dedi.

Devlet devrimcilerin ölülerine bile saldırarak, ailelerin en masum duygularıyla oynayarak olsa olsa kaçınılmaz sonunun paniğini yayabilir ortalağa, yığınlık ve korkaklığı ise ASLA!

KAVGAYI AYIRMANIN BEDELİ: İŞKENCE

İzmir'in Buca ilçesinin Ufuk mahallesi dolmuş son durağında 30 Temmuz'u 31 Temmuz'a bağlayan gece dolmuş şoförleri arasında çıkan kavgayı ayırmak isteyen Ömer Gürel adlı vatandaş kavga edenlerle beraber polis tarafından gözaltına alındı. Ömer Gürel bundan sonraki gelişmeleri şöyle anlattı: **"Polis karakolunda sebepsiz yere dövüldüm, hakarete uğradım. Polisler 'ben kavgayı ayırmaya geldim beni tutmaya ve dövmeye hakkınız yok' deyince o gece karakolda bulunan iki yıldızlı komiser tarafından ölümlü tehdit edildim ve 'seni öldürür teröristi kaçarken vurduk' derim diyerek tehditlerini devam ettirdi. Bu tehditlere rağmen haklılığımı savununca kavga edenler serbest bırakıldıktan sonra komiser ve iki polis tarafından ekip otosuna konularak gece saat ikide Buca Evka 1 Kooperatif evlerinin bulunduğu mıntıkaya götürüldüm. Orada benden kaçmamı istediler. Kaçmamı istemelerindeki neden 'kaçtı vurduk' süsünü vermek içindi. Bu arada beni sürekli dövüyorlardı. Polislin bu baskısı karşısında önce kaçmayı düşünemedim, fakat sonra karanlıktan istifade edip koşmaya başladım. Koşarken, 30-40 metre yüksekliğindeki bir uçuruma düştüm. Bağırmağa başladım. Bağırıtı seslerimi duyan polisler, uçurumdan düştüğümü anladığında peşimden gelmemişlerdi. Belki de kurşunla yapamadıkları işin uçurumda gerçekleşmesi işlerine gelmişti. Düştükten sonra sol kolum dirsekten kırıldı, iki yerde çatlak ve vücudumun çeşitli yerlerinden yara ve çizikler aldım."**

Ömer Gürel, 31 Temmuz 1992 günü bir basın açıklaması yaparak isimlerini henüz tespit edemediği iki yıldızlı komiser ve iki polis hakkında suç duyurusunda bulunup, aynı gün savcılığa bir dilekçe vererek kendisine hakarete bulunur komiser ve polislerin yargılanmasını istedi. Davanın açılabilmesi için adli tıp raporu isteyen savcılık GÜREL'i Adli Tıp'a göndermiş, Adli Tıp ise raporu ancak iki ay sürecek tedavi sonucunda verebileceğini vurgulamış buna karşın özel dokordan rapor alan Ömer Gürel'in raporu Adli Tıp'ın raporu olmadığı için kabul edilmişti. Birkaç ay önce Ufuk Karakolu'nda gözaltına alınan Gürel, gözaltında kaldığı sürede kendisine zorla 'PKK ile bağlantısı olduğu' ibarelerinin yer aldığı tutanağın imzalatılmaya çalışıldığını, tüm baskılara rağmen tutanağı imzalamadığını ve bu olayın gerçekleştiği dönemdeki bir polislin o gece karakolda görevde olduğunu ve aynı polisle mahkemelik olduğunu belirtti.

HASAN GÜLÜNAY KAYBOLMADI KAYBEDİLDİ!

Hüseyin Toraman, Soner Gül, Hüsamettin Yaman'lardan sonra bu seferde Hasan GÜLÜNAY 20 Temmuz'dan beri "kayıp"lar listesinde. Gözaltında "kaybolmalar", "faili meçhul" cinayetler, infazlar artık yaşamımızın bir parçası haline geldi.

Hasan Gülünay'ın ailesi, bugüne kadar Hasan'ı bulmak için birçok yere müracaat ettiler, fakat sonuçta "Terörle Mücadele" şubesi gözaltında olduğunu kabul etmedi. Gayrettepe'de gözaltında olduğu süre içerisinde Hasan'ı gördüğünü söyleyen Erol Çam, DGM'de bir basın toplantısı yaparak Hasan'ı toplantıya gelen ailesine tarif etti. Ailesi de tarife Hasan'ın uyduğunu söyledi.

"Terörle Mücadele" şubesi'ne Hasan'ı sormak için giden ailesine "Hasan burada yok, zaten biz de O'nu arıyoruz, daha önce Tarabya'da görmüştük" açıklaması yapıldı. Savcılıktan Gayrettepe'ye kadar başvurmadık "yetkili mercii" bırakmayan Hasan'ın ailesi buralardan bir sonuç alamadı. Hasan'ın ailesi, Türkiye'nin sınırlarını aşarak, göz göre göre insanlık suçu işlendiğini Uluslararası Af Örgütü'ne başvurarak tüm dünyaya duyurmuş oldu.

Hasan'ın eşi Gülşen Gülünay, şubede belki görüşürler düşüncesiyle eşine vermek için giysi ve hediye bile almıştı. Fakat, İnsan Hakları Bakanlığı yetkilileri "bile" Ankara Siyasi Şubeye ve cezaevlerine giremezken Hasan'ın ailesi nasıl olurdu da, hem de kayıp olan bir yakını görebilirdi. "İnsan hakları savunucusu" ve "demokrat" ge-

çinen "İnsan Hakları" Bakanlığı yetkilileri ile yine Faşist TC'nin ahır parlamentonun da maskesini yüzünden indirmeyen iktidar ortağı SHP'li milletvekilleri KAYBOLMALARLA ilgili hiçbir açıklama

"Olay Bir Gün Gelip Kendi Kapısına Dayanmadan Ses Çıkartmayanlar, O Gün Geldiğinde Ses Çıkaracak Kimseyi Yanlarında Bulmakta Zorlanacaklardır."

yapmazken, Demokratik Kitle Örgütlerinin istifa çağrılarını da dikkate almıyorlar. Eğer dikkate alıyorsa bu çağrılar, ortak oldukları Koalisyon Hükümeti'nin, 12 Eylül'ü aratmayan, daha baskıcı ve katliamcı uygulamalarını "demokratlık", "vatanseverlik" olarak niteleyip açıklama yapınlar.m "İnsan Hakları savunucusu" ve "demokrat" kesilen SHP'li milletvekilleri televizyonda, radyoda ve gazetelerde "ortaklarımızla çok iyi işler yapıyoruz, bu uygulamalar demokrasinin, şeffaflığın birer ürünüdürler. İşkence, kelle avcılığı, Kürt Ulusu'na yönelik katliamlar, bizim çağdaş politikalarımızdır" diye demec versinler. Şayet gerçekten insan haklarını savunuyorsa samimi bir şekilde bu haksız uygulamaların insanlık suçu olduğunu açıklayıp istifa etsinler.

BİR KEZ DAHA: Susmak Onaylamaktır!

Hasan Gülünay'ın ailesi, "şeffaflık" ve "demokratiklikten" payına bütün emekçiler gibi "Kocaman

Bir Hiç'i aldığı için gelişen olayları kamuoyuna duyurmak ve gözaltında kaybedilmeleri protesto etmek için 9 Ağustos pazartesi günü bir basın açıklaması yaptılar. Yeni Demokratik Kadın Derneği'nin de açıklama yaptığı toplantıya Hasan'ın ailesi Hasan'ın fotoğrafı ver alan tişörtleri giyerek yer aldılar. Burada önce Hasan'ın kayınbiraderi bir açıklama yaptı. Açıklamasında "Eniştem 22 gündür kayıp ve

biz Hasan'ın (eniştemin) siyasi şubede olduğunu biliyoruz. Siyasi şubeden çıkan insanlar bizzat Hasan'ı görmüşlerdir. Fakat "Terörle Mücadele" şubesi gözaltını kabul etmiyor. Şeffaflık nutukları atan Koalisyon hükümetini protesto ediyoruz. Hasan'ın başına geleceklerden Terörle Mücadele Şubesi ve Koalisyon hükümeti sorumlu olacaktır. "Bu haksız uygulamaya karşı tüm demokratik kuruluşları ve kendine insanım diyen herkesi tavır almaya çağırıyoruz." görüşlerine yer verdi. Daha sonra Yeni Demokratik Kadın Derneği adına bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında: "Sosyal demokratların ortağı olduğu ve sahte babalık numaralarıyla demokrasi aldatmacasını sürdüren koalisyon hükümetinin yasallık anlayışı, 12 Eylül

Askeri Faşist Cuntasından daha zalimane ve katliamcıdır. Seçim öncesi oy avcılığına çıkan, cennet vaad eden bu hükümetin ortakları yaşamı daha çok cehenneme çevirmektedir. Hiç kimsenin ne bugünü ne de yarını güvence altında değildir. Kimse nerede nasıl başına bir iş geleceğini, gözaltına alınacağını ya da katledeceğini bilememektedir. Biz biliyoruz ki Hasan GÜLÜNAY siyasi şubede polis elindedir. Şubeden bırakılan Erol ÇAM'ın açıklamaları ve çeşitli duyurularımız ayrıca da orda bulunduğunun yetkililerce bir kabul edilip bir reddedilmesi olayı bunu kanıtlamaktadır.

"Olay bir gün gelip kendi kapisına dayanmadan ses çıkartmayanlar, o gün geldiğinde ses çıkarmıyor ama suçun yarısından fazlası senin canım KARDEŞİM" dizeleri geliyor aklımıza. Gülmekten çok acınacak bir soru olan bu soru, her geçen gün sistemleşerek artan devlet terörünün sıcaklığını hissettirdiği koşullarda soruluyor. Bu gerçek de Kürdistan dışında "halk muhalefetinin arttığı ve demokratik mücadelenin geliştiği değerlendirilmelerinin havada kaldığını su yüzüne çıkaran yalnızca küçük bir örnektir.

racak kimseyi yanlarında bulmakta zorlanacaklardır. Belleklerinizi yitirmeyin. Derneğimiz, insan hakları ve demokrasi mücadelesi verenlere omuz vermeye ve kapısını onlara açmaya kararlıdır. Kendine insanum diyen herkesi bu onurlu çabaya omuz vermeye çağırıyoruz." açıklamaları yer aldı.

"Susmak Onaylamaktır" diyoruz... Keyfi uygulamalar, işkenceler kelle avcılığı katliamlar ve kaybedilmeler devam ettikçe ve sessiz kalındıkça hep bunu tekrarlayacağız.

Toplantı sırasında çevreden gelen insanlar Hasan'ın ailesiyle konuştular, soru sordular. Hatta bazıları "Türkiye'de mi oluyor bütün bunlar?" diye soru sordu. Nazım'ın "söylemeye dilim var-

Hasan Gülünay'ın ailesi bu haksız uygulamaya karşı tüm demokratik kuruluşları mücadeleye çağırıyor. Kendimizi kandırmayalım. Dergi sayfalarında yüksek perdeden abartılı sesler çıkarmak yerine, koalisyon hükümeti'nin ırkçı, insanlıkdışı ve zalimane politikalarını boşa çıkarmak için çaba sarfedelim.

20 Temmuz Katliamı Strasbourg'da Lanetlendi "TÜRKİYE'DEKİ KATLIAMLARA SON"

AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

19-20 Temmuz'da dört TKP/ML-TİKKO savaşçısının katledilmesiyle sonuçlanan saldırı, Strasbourg'un St. Denis semtinde yaklaşık 400 kişinin protesto gösterisiyle lanetlendi.

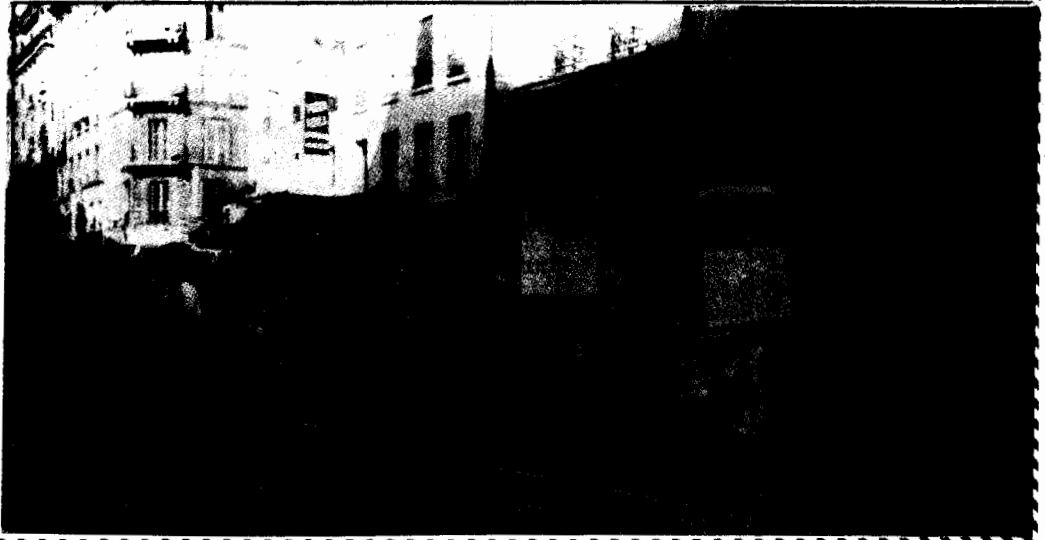
TKP/ML Paris Taraftarlarının düzenlediği ve TKP/ML Hareketi, Devrimci Sol, TDKP, KAVA, TİKB ve EKİM taraftarlarının da yürüyüşe destek verdiği protesto gösterisinde sık sık "Kartal Katliamının Hesabı Sarulacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Kartal-Maltepe Direnişimiz" sloganları atıldı. Gösteride, "Türkiye'deki Katliamlara Son", katledilen TKP/ML TİKKO savaşçılarının fotoğraflarının bulunduğu "İşte TC Demokrasisi" dövizleri ve pankartlar taşındı.

Protesto yürüyüşünün sonlarına doğru polis müdahale edip kitleye saldırdı. Bunun üzerine çıkan çatışmada

dört polis yaralandı ve bir polis otobüsü tahrip edildi. Polisin saldırısına karşı yürüyüşçülerin direnmesi, çevredeki insanlarda sempati uyandırdığı için alkışlarla destek verdiler.

Eyleme katılanlardan hiçbirini yakalayamayan Fransız polisi, çevrede bulunan insanlara rastgele saldırmaya başladı. Bu eylemle ilgisi olmayan bir Türkiye'liyi gözaltına alarak iki gün boyunca karakollarda işkencelerden geçirdiler. Öte yandan dergimize

TKP/ML Paris taraftarları tarafından 19-20 Temmuz katliamıyla ilgili pasta kanalıyla ulaştırılan, bir mesajda da "proletarya partisine ve diğer devrimci güçlere yönelik katliamlar bu süreçten sonra yoğun olarak devam edecektir. Buna hazırlıklı olup bu elimizdeki güç ve imkanlar ile faşist TC'nin bu saldırılarına karşılık verip Avrupa ve dünya kamuoyunda teşhir etmeliyiz" açıklamaları yapıldı.

Belediye İşçilerinin de Grev Silahı Elllerinden Alındı: EN BÜYÜK GREV KIRICI BAKANLAR KURULU!

30 Temmuz günü yıllar sonra ilk kez greve gitmenin heyecanıyla, Büyükşehir Belediyesi'nin önünde toplanmıştı binlerce belediye işçisi. Çoğu greve çıkmanın ne olduğunu bilmiyordu. Basından, diğer işçi arkadaşlarından ve greve giden başka işçilerden duymuşlardı. Kendileri hiç yaşamamıştı grevi. Ancak şunun bilincindeydi hepsi de: Ortada bir haksızlık vardı. Toplu sözleşmeleri istedikleri koşullarda imzalanmıyordu. Yine düşük ücretle, yarı aç, yarı tok, sosyal yaşantısız, kendi deyimleriyle "robot gibi bir hayat sürdürmeleri isteniyordu kendilerinden. Greve gitme hakları da vardı. Zaten gündür çeşitli eylemlerle grev hazırlığı yapıyorlardı. Ve perşembe günü, her

basın patronları, olanaklarını sonuna kadar kullanarak greve gidilmemesi ve özelleştirmenin gerekliliği üzerin döktürdükleri incileriyle hangi saflarda yer aldıklarını açıkça ortaya koymuşlardı. İşçiler, Sabah Gazetesi'ndeki grev ile ilgili başlığa oldukça sinirlenmişlerdi. Dört bir yandan bağırıyorlardı. Konuşmacıya "yak, yak, yak" diye. Elden ele konuşmacıya ulaştırılan gazete, ısrarlar üzerine yakıldı. Bir alkış ve slogan tufanı yükseldi birden. "Kahrolsun Saulmuş Basın".

O gün destek vermek için gelen sendikacılar içinde en büyük ve kararlı desteği Hava-İş Genel Başkanı Atılay AYÇİN'den almıştı belediye işçileri. Ayçin, "Sonuna kadar sizinle-

si'nin "dert babası" Ahmet Vardar ile flörte başlamıştı. Tam bir grev kırıcılığı yapan Sabah Gazetesi'nin yazarı Ahmet Vardar acaba Fuat Alan'a nasıl yardım edecekti?

Bu arada, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin sözde halkçı, gerçekte ise halk ve emekçi düşmanı SHP'li başkanı Nurettin Sözen ise boş durmuyordu. Karşı-grev saldırılarına hızla başlamıştı. İstanbul'daki bütün ilan panolarını, halkı grev kırıcılığına çağırarak ilanlarla donatmıştı. Halka "özel arabanızla, çöplerinizi çöp toplama alanlarına götürün." diyordu. Televizyonun çeşitli kanallarında boy göstererek, "işçilerin ne kadar aç gözlü olduğunu, verdikleri giydirilmiş 5-6 milyonu beğenmediklerini, zaten 4 milyon aldıklarını, kalsalarında para olmadığını" usta bir yalancılıkla rakamlarla oynayıp halkın kafasını karıştırarak anlatıyordu. Giydirilmiş ücretin ne olduğunu ise bir türlü açıklamıyordu. Televizyon ve burjuva basın depolitizasyon, arabesk kültür ve cinsellik bombardımanı ile beyinleri dumura uğratılmış halkın büyük bir kesimi de araştırma ve sorgulama gereği duymadan, Sözen ve burjuva basın ile aynı dili kullanarak grev kırıcısı haline getirilmişti. Doktorların ve diğer sağlık emekçilerinin neden bu kadar az maaş aldıklarını sorgulayacak yerde, bir doktorun bile belediye işçisi kadar maaş aldığından, belediye işçilerini doktorlardan fazla maaş istemelerinin "kendini bilmezlik" olduğundan dem vuruyorlardı. Burjuva basın her gün bir yalan haber yapıyor, grevin durdurulması için valiliğe, bakanlar kuruluna çağrılar yapıyordu.

Burjuva basının patron ve ağalardan yana izlediği yayın politikası, grevin ilk günü SABAH Gazetesi yakılarak protesto edildi.

türlü çatlak sese rağmen, halaylarla, sloganlarla, coşku içinde grevi başlatular. Grev boyunca, burjuvazinin baş borazancılığını yapacak olan Sabah Gazetesi o gün kocaman bir başlık atmıştı: "Bu grev durdurulmalı". Grev öncesi yalan haberlerle, işçilerin öfkelerini üzerine çeken bu

yiz. Sizin mücadeleniz bizim de mücadelemizdir." demişti. Daha sonra Grev Gözcüsü önlüğü giyen, Belediye-İş Sendikasının Genel Başkanı Fuat Alan omuzlarda taşınmıştı. O günden sonra bir daha ortalarda görünmeyen Fuat Alan, grevin ikinci günü, Sözen ile ve Sabah Gazete-

Bu arada, bütün bu anti-propagandalara ve belediye başkanının yalan ve demagojiyle dolu ajitasyonlarına karşın, Belediye-İş Sendikası genel merkezi kayda değer bir şey yapmıyordu. Grevci işçilerden grev gözcüsü olanların dışındakiler

evlerinde oturuyorlardı. İşçinin üretimdeki gücünü tanımamasın ve sınıf bilincini pekiştirmesinin en etkili yöntemi olan grev değerlendirilemiyordu. Sözen'in ve burjuva basının anti-propaganlarına karşın etkili ve ciddi bir karşılık verilmedi. Kamuoyunu, grev ve Toplu-sözleşme ile ilgili bilgilendirmek yerine alanı tamamen egemenlerin ve emekçi düşmanlarının eline bırakmıştı.

İşçilerin kendilerini kamuoyuna karşı ifade etmeleri ve onlara ulaşmaları için hiçbir çaba sarfedilmemişti. İşçilerden yıllardır kesilen, sendikaya

üyelik aidatları, en gerekli zaman olan grev zamanında dahi kullanılmamıştı. Sendika şubeleri ise ekonomik açıdan genel merkeze bağımlı oldukları için elleri kolları bağlanmıştı. Zaten 2 Nolu Şube, 1 nolu Şube ve Anadolu Yakası Şubesi'nin dışına kalan şubelerin (BeYOĞLU Şube, Mezbahalar Şube ve İtfaiye Şube) tavırları da Genel merkezden farklı değildi.

Türkiye'de bir hak arama mücadelesinden bahsedilir de, polisten bahsedilmez mi? Polis burada da çıkmıştı sahneye. Şimdi, grev kırıcıların koruyucusu ve kollayıcısı olmuşlardı. Grev kırıcıların koruyucusu ve kollayıcısı olmuşlardı. Grev komiteleri, çöpleri toplayan esnaflara veya özel çöp toplayıcılara grev kırıcılığı yaptıkları için müdahale ettiklerinde, polis hemen grev kırıcıların yanında belirerek, müdahale eden işçileri engelliyor, gözaltına almakla tehdit ediyordu. Hatta işçilere saldıran grev kırıcılara müdahale etmiyor ve olayı seyrediyorlardı. Bir çok yerde, poli-

sin desteğinde ve ondan güç alınarak çöpler toplanıyordu. Bir gece yarısı, Laleli'de çöplerin toplanmasına müdahale eden grevci işçilere, MHP'li esnaflar bıçak çekerken, başka birgün öğle saatlerinde Kocasinan Belediye'sinde grevci işçileri videoya almak isteyen sivil polisler müdahale eden işçilere, çelik yelekli sivil polisler, silahlarına mermi sürek yanıt veriyorlardı.

1 Nolu Şube, 2 Nolu Şube ve Anadolu yakası Şubesi, grev yerlerini toplu ziyaretlerle hareketlendirmeye, işçileri evlerinden grev yerlerine ge-

Grevin ilk günü sahip oldukları bu coşku, grevin kırılması karşısında kararlılığa dönüştürülemedi.

türmeye çalışıyorlardı. Belediye-İş 1 Nolu Şube Fatih'te 1500 civarında katılımıyla çöpleri ilaçlayarak Edirnekapı'ya kadar yürürken, 10 Ağustos'ta Belediye-İş 2 Nolu Şube ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)ten işçilerin çalışmasıyla dörtbin dolayında işçi, Osmaniyede toplandı. Amaç, Osmaniyeden yürüyerek Bakırköy Belediyesi'ndeki grevci işçileri ziyaret etmektir. Ancak polis, 2 No'lu Şb. Başkanı Zülfü KARAAĞAÇ'ı tehdit ederek, "eğer yürürseniz çatışırız" dedi. Yürüyüşü engellediler. Ancak engellemeye rağmen Zülfü KARAAĞAÇ, "8 Ağustos günü Çorlu'da Konyalılar Mensucatta mey-

dana gelen patlamanın iş kazası değil, bir katliam olduğunu" belirterek, ölen ellinin üzerinde işçi için kitleyi saygı duruşuna çağırdı.

Grev süresince dolaşabildiğimiz grev yerlerindeki işçilerin büyük çoğunluğu içinde buldukları durumun farkındaydı. Hatta grevin sadece toplu sözleşme için değil, taşeronlaştırmaya karşı da yapıldığını söyleyenler vardı. Onların durumunu en iyi ifade eden yine kendi sözleri olduğunu düşünerek, bazılarını aktaralım.

Sultanahmet Park ve Bahçelerden bir işçi:

"Gözüm gibi baktığım parkı şimdi görünce içim sızlıyor. Ancak insan gibi yaşayabilecek maaş istiyoruz."

Gülhane

Park ve Bahçelerden bir işçi:

"Belediye'de bir takım oyunlar dönlüğünü hissediyoruz.. Sözen'in tutarsız tavırları bizi bu kuşkuya düşürüyor. Basın yalan haberleri ile halkı kışkırtıyor. (Sendika konusunda) En kötü sendika en iyi işveren-

den daha iyidir. Belediye bütün televizyonları bağlamış istediği gibi propaganda yapıyor. Bizim duvarlara yapıştırdığımız bordrolar ve afişlerin bazılarının yarım saat içinde yırtıldığını gördük. Bu bizi çok üzdü. Çöplerin çocukların sağlığını tehdit ettiğini söylüyorlar. Bizim çocuklarımız da aynı şartlar altında. Onlar da hastalanabilir. Üstelik bizim hastalığa müdahale edecek paramız da yok."

"Basın sermayeden yana çıkıyor. Parayı veren düdüğü çalar, felsefesi yapılıyor. Amacımız aynen söylendiği gibi yazılsın."

"Sözen, doğum, ölüm paralarını,

her türlü sosyal hakkı giydirilmiş maaş içinde gösteriyor. Her ay doğum ve ölüm olmuyor ki. Sözen laf kalabalığı yapıyor."

"Hiç emek harcamadan, mücadele etmeden dünyanın parasını getiren ihaleleri belediyelerden ucuz kapatan müteahhitlere halk tepki göstermiyor da, emeğinin karşılığını isteyen biz işçilere niye karşı çıkıyorlar?" diye soruyor başka bir işçi.

"Robot gibi yaşıyoruz. Bizim sosyal bir yaşamımız yok. Biz iş dışında hiç bir yere gidemiyoruz. Hafta sonu bile çalışıyoruz. Pazar günleri ailemle oturup kahvaltı yapmayı unuttum. Bir yakınımın düğününe, cenazesine dahi gidemiyorum. Bizim de ailemizi, çocuğumuzu çocuğumuzu alıp pikniğe, denize gitme hakkımız olmalı. Roma İmparatorluğu dönemindeki köleler gibiyiz. Onlar ücretsizdi, biz ücretli köleyiz. Bizim mağara hayatı yaşamamızı istiyorlarsa çağ atlama bunun neresinde?" Ve daha bir sürü soru. Milletvekillerinin seçim dönemlerindeki gibi gelip kendilerini ziyaret etmelerini isteyen işçilerden tutun da, "böyle olmasını istemezdik ama oldu" diyen işçilere kadar.

Bir sınıf sendikası olmayan, devletin fiili baskılarına hemen boyun eğecek kadar çıkarları sermaye ile kaynaşmış bulunan diğer sarı sendikalar gibi Belediye-İş genel merkezi de, sınıf sendikası olmadığı için elinde bulundurduğu hizmet üretiminin verdiği güçle, İstanbul'da "hayat bizim" dedirtecek kararlılığını kullanamadığından tahammülle yasal olarak ve işçileri için çok haklı talepler içermekte olan bir grevi devlete rahatlıkla kırdırabiliyor.

Böyle bir tablo içinde grev sürerken, egemen güçler boruzancısı burjuva basın, yeniden atağa kalktı. Düzmece Hıfzı-sıhha raporları yayınlayarak, biriken çöplerin halk sağlığını tehdit ettiğini yazdı. Valiyi, savcılarını, bakanları grevi sona erdirmeleri için "görev" başına çağırdı. "Bilmem kaç milyon İstanbul halkı, 10 bin işçiye tercih edilemezdi", "işçi dediğin neydi ki zaten her gün yüzlerce binlercesi sırada bekliyordu işe girebilmek için. Hem taşeron

daha temiz yapıyordu sokakları. Tıpkı Avrupa sokakları gibi deterjanlı su ile yıkanıyordu bütün sokaklar. İstanbul'un çamur deryası ve ölüm çukurları ile dolu sokaklarının nasıl Avrupa sokakları ile kıyaslandığı da ayrı bir sorun!...

Burjuva basın ve devlet yetkililerinin bu danışıklı dövüşlerinden sonra, "eleştirileri dikkate almak zorunda kalan" kudretli Bakanlar Kurulu bir araya gelerek iki günlük bir çalışmayla, 13. gününe giren grevi 60 gün süreyle yasakladılar, onların deyimile "ertelediler".

"Belediye işçisi bunun altında kalmaz" derken, 13 Ağustos günü Fuat Alan'ın sendika şubeleri ve işçilerle bir toplantı düzenlediğini duyup gidiyor. 1 ve 3 No'lu şube grev ertelenmesine karşı Ankara yürüyüşü, Mezbahalar Şubesi genel grev diyor ancak ne istediği belli değil, Anadolu Yakası Şubesi, Ankara yürüyüşü; Be-

belirterek "namus-şeref" sözü veriyor. Ancak eylem kararları almak için şubelerle bir toplantı yapması gerektiğini belirterek çıkıp gidiyor salondan. İşçilerin kararın orada alınmasını istemelerine rağmen gidiyor. Akşama kadar süren bekleyiş fiyatlarıyla sonuçlanıyor. Belediye-İş Genel Merkezi bu tutumuyla yine kimlerin hizmetinde olduğunu gösteriyor. 1 ve 2 No'lu şube ile Anadolu Yakası Şubesi'nin Ankara yürüyüşü önerisine karşılık, hiç bir eylem önerisinde bulunmayan, sessizce işbaşı yapmayı uygun gören Mezbahalar, it-faiye ve Beyoğlu Şubesinden yana tavır koyarak, işçilerin beklentilerini boşa çıkarıyor. O gün işbaşı yapmak istemeyen işçiler ise, noter ve polis zoruyla işbaşı yaptırılıyorlar. Toplusözleşme ise, bugün-yarın işverenini istediği koşullarda imzalanacak.

Herşeye rağmen bu grev deneyimi şunu öğretti bir çok belediye işçi-

Grev boyunca en coşkulu grev yerlerinden biriydi Edirnekapı Fen İşleri Birimi. Milletvekilleri ve burjuva partilerini kendilerini ziyaret etmeleri için beklediler ancak onlarda biliyordu gelmeyeceklerini: ÇÜNKÜ SEÇİMLER ÇOK UZAKTAYDI.

yoğlu Şubesi Büyükşehir Belediyesi önünde açlık grevi yapmayı öneriyor. Fuat Alan eylem önerilerinin sıraya konarak, tek tek gerçekleştirileceğini vaad ediyor. Genel grev önerisini ise Türk-İş Genel Başkanlar toplantısında gündeme getireceğini

sine: Burjuva basın, televizyon, polis, milletvekilleri ve sarı sendika, emekçilerden yana değil, sermaye sahibi bir avuç ağa ve patronun yanında, onlar tarafından satın alınmış. İşçi ve emekçilerin ise, kendilerinden başka dostları yok bu düzende.

KAMU ÇALIŞANLARI VERİLEN SÖZLERİN PEŞİNDE!

İZMİR BÜROSU:

İzmir'de 12 Ağustos günü saat 18.00'de yaklaşık sekizyüz kamu çalışanı Basmahane Garı'ndan polis büyük "güvenlik önlemleri" altında Konak'a doğru yürüyüşe geçtiler. Verilen sözlere ne olduğunu sormaya giden kamu çalışanlarının yürüyüşünde Çevik kuvvet ve sivil polislerin sayısı yürütenlerden fazlaydı. Yürüyüş esnasında politik sloganlar yerine, çoğunlukla ekonomik taleplerin dile getirildiği sloganlar atıldı.

Kamu çalışanları Büyükşehir Belediyesi önüne geldiklerinde sık sık "Emekçi Düşmanı Çakmur İstifa!" sloganını atılar. Kortej, saat 18:30 dolayında Konak'taki Valilik binası

önüne geldiğinde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "Sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini onurlu bir şekilde yürüten kamu çalışanları, HAK VERİLMEZ ALINIR şiarıyla eylemliliklerini devam ettirmektedirler. 22 Temmuz günü Çalışma Bakanı MOĞOLTAY, Ankara'da binlerce kamu emekçisinin önünde verdiği ve basına da yansıyan sözleri yerine getirilmemiştir. Bu sözler nelerdir?

1) ANAP döneminde çıkarılan ve örgütlenme özgürlüğü önünde bir engel olan İşçileri Bakanlığı Genelgesi kaldırılacaktı.

2) İLO'nun 87 ve 151 sayılı sözleşmeleri 3 Temmuz'dan önce TBMM'de onaylanacaktı.

Meclis tatile girmeden önce

onaylanacağına dair söz verilen İLO'nun 87 ve 151 nolu sözleşmeleri onaylanmamıştır.

Yükselen ulusal ve sınıfsal mücadeleye saldıranlar, sorgusuz yargısız sokak infazları yapanlar, insanlık onuru için direnenleri gözaltına alıp KAYBEDENLER, gecekonducuları yoksul insanların başına yıkanların, memurların yükselen mücadelesinden rahatsız olmaları kaçınılmazdır" açıklamaları yer aldı. Basın açıklamasından sonra tertip komitesi adına konuşan bir kamu çalışanı, tüm devrim şehitleri ve kontr-gerilla tarafından katledilen basın mensupları için bir dakikalık saygı duruşu çağrısında bulundu. Saygı duruşundan sonra tertip komitesinin çağrısı üzerine kamu çalışanları dağıldılar.

Billur Tuz Fabrikası'nda Çalışan İşçiler Düzen Partilerine Oy Vermeyecekler. BİLLUR TUZ FABRİKASI'NDA İŞÇİ KIYIMI!

İzmir Billur Tuz Fabrikasında çalışmakta olan otuzdört işçiye, fabrika müdürlüğünce senelik izinleri bitmeden noter tasdikli bir mektup gönderildi. Mektupta, senelik izin sürelerinin Ekim '92 ye kadar uzatıldığı bu süre içerisinde işçilerin kendilerine iş ayarlamaları vurgulandı. İşçilere gönderilen noter tasdikli mektupta 23 Ekim 1992 tarihinden itibaren iş sözleşmelerinin fesh edileceği, bu tarihe kadar aylık ücretlerinin ödeneceği ve tüm sosyal haklardan yararlanacakları belirtilmiş, fakat izindeki işçiler maaş günü olan 5.8.1992 tarihinde maaşlarını aldıklarında sosyal haklarından kesintilerin olduğunu görünce her ay kendilerine verilen aylık pasolarının neden verilmediğini sorduklarında fabrika müdürlüğü "vermiyoruz gidin mahkemeye başvurun" diyerek işçilere karşı tepki gösterdi.

İşçilerin işten atılmalarına hiç bir neden göstermeksizin işçilere karşı alınan bu tavrın altında taşeronlaşma sistemi yatıyor. Billur Tuz Fabrikası'nda taşeronlaşma sisteminin uygulanmasında başı çeken SHP Karşıyaka İlçe teşkilatında yer alan ve SHP'den belediye başkanlığına adaylığını koyan Ertan Özen. Özen'in ne denli "demokrat" olduğu; işçileri işten çıkararak taşeronlaşma sistemine gidilmesi, kar paylarını daha da artırmak için bu yolu seçmesiyle açığa çıktı.

Fabrika önünde toplanan işçiler, Konak SHP ilçe başkanı Erkan Büyükkaya'ya giderek işten atılmalarına neden olan bir "demokrat"ın ve SHP'nin gerçek yüzünü öğrendiklerini, bundan böyle SHP'ye oy vermeyeceklerini çünkü seçim dönemlerinde işçi dostu görünen SHP'nin nasıl işçi dostu olduğunu öğrendikleri

ni vurguladılar. Erkan Büyükkaya, taşeronlaşma sistemi yüzünden işten atıldıklarını belirten işçilere yardımcı olacağını açıkladı. Oysa ki işçiler taşeronlaşma sisteminin başını çekenlerin SHP'lilerin olduklarını artık çok iyi bilmekteler. SHP tüzüğünde taşeronlaşmaya karşı olunduğu belirtiliyor. Tuz fabrikasından bir işçi de buna karşı, "madem karşısınız demokrat geçinen Ertan Özen bu maddeyi hiç mi okumadı" dedi. İşçilerle görüşmesinde sorunları geçiştirmeye çalışan Büyükkaya, "taşeronlaşma sistemine karşısanız atılan işçiler haksız yere işten atıldılar. Tekrar işe alınacaklar mı?" sorusuna net bir yanıt vermedi ve kesin söz veremeyeceğini belirtti. Tabi ki kesin söz veremezdi çünkü SHP sermayeyi temsil eden hükümet ortağı bir parti, Büyükkaya da bu partinin bir temsilcisiydi.

ÇORLU UN-PAŞ DİRENİŞİ!

Çorlu DYP Milletvekili Hasan Peker'e ait olan Un-paş (Uncular) fabrikasında sendikalaştıkları için, 21 kişi işten atıldı. Bunun üzerine üretimi durdurup, işten atılan arkadaşlarının geri alınması için direnişe geçen 200 civarında işçiye, aileleri de direnişe katılarak destek veriyor. "Her gün makarna ve ekmeğe yemekten bıktıklarını" belirten işçiler, "Hasan Peker'i biz milletvekili seçti. Gerekirse indirmesini de biliriz." diyorlar.

ÇORLU KONYALILAR MENSUCATTA PATLAMA!

8 Ağustos Günü, Çorlu'da bulunan Konyalılar Mensucatta meydana gelen patlamada ellinin üzerinde işçi yaşamını kaybetti. Patlamanın, yemekhanenin altında bulunan su havuzları üzerinde biriken aşırı miktardaki metan gazı'ndan meydana

geldiği belirtiliyor. Metangazı oranının tehlikeli bir şekilde yükseldiği günler öncesinden bilinmesine rağmen, hiç bir önlem alınmaması ve su havuzlarının yemekhanenin altında yapılmış olması, olay bir katliama dönüştürüyor.

**YAPI İŞÇİLERİ, DAYANIŞMA
VE MÜZİK ŞÖLENİ'NDE
BULUŞALIM!**

YİTED

Tarih: 19 Eylül 1992, Saat: 18.30-23.30
Yer: ZAFER SİNEMASI/ BAHÇELİEVLER

**UMUT YAYIMCILIK'TAN
ÇIKTI!**

**MİLLİYETÇİLİK YENİ ÇIKMAZLARA,
SINIFSAK BAKIŞ AÇISI KURTULUŞA
GÖTÜRÜR**

**BEŞİKÇİ'NİN
SAVUNDUĞU
GÖRÜŞLER ÜZERİNE**

MERAL GÜNEŞ

İsteme adresi: UMUT YAYIMCILIK
Oğul Sk. No: 16 Sultanahmet-İst.
Tel: 516 60 20-516 25 38 Fax: 518 84 29

ALSA AYAKKABI İŞÇİLERİ DİRENMEYİ ÖĞRENİYOR

Ankara Ostim'de Kurulu Alsa Ayakkabı Fabrikasının Patronları Deri-İş Sendikasına Üye Oldukları İçin Altı İşçiyi İşten Atınca İşçilerin Direnişiyle Karşılaştılar!

ANKARA BÜROSU.

Ortalama 30-35 işçinin çalıştığı üç ortaklı ALSA AYAKKABI fabrikasında yıllardır süren sahte huzur bozuldu. Üretimden gelen güçlerini kullanan ALSA AYAKKABI İŞÇİLERİ 6 Haziran'da Deri-İş Sendikasına 20 kişi üye oldular. (Fabrikada çalışan diğer işçiler sigortasız çalıştırıldıkları için sendika hakları yoktu) Deri-İş Sendikası yetki için Çalışma Bakanlığı'na başvurdu. Bakanlık uzmanları yetki tespiti için fabrikaya geldikten hemen sonra patronlardan (sürekli işyerinde duran) Mehmet Ertekin, Temmuz ayının son günü altı işçiyi işten attı. Ertekin uydurma tutanaklar tutarak "izinsiz ve mazeretsiz işyerlerini terk ettiklerini" ileri sürdüğü altı işçiyi iş yarasınının 17/2-F maddesine sığınarak işlerinden etti.

Patron Mehmet Ertekin normalde 1,5 milyon lira maaş alan işçilere, işten attuktan sonra asgari ücretin yarısı kadar 370.000 lira vermeye kalkışınca işçiler bu parayı almayı reddettiler.

İşten atılan işçilerle görüşmeye gittiğimizde onları fabrikanın karşısında, bir duvar dibinde beklerken bulduk. Yeniden işe alınmaya kadar direnmeye karar vermişlerdi ama henüz ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Eylem olarak ilk akıllarına gelene toplu viziteye çıkmak olmuştu.

Sendikalaşma hareketinden önce ALSA AYAKKABI'da çalışma saatleri sabah dokuz, akşam yedi arasındayken, sonrasında patron sabah sekiz, akşam altı olarak düzeltti. Bir başka değişiklik de eskiden yemek molası yokken artık bir saatlik yemek molası verilmesiydi.

Patron attığı işçilere ilk başta "sendikadan istifanızı verin gelin size işbaşı yaptırayım. Üçer beşer bin lira da avans vereyim" derken, kararlılıklarını gördükten sonra "başka işyerlerine gitseniz bile sizi çalıştırmam, patronlarınıza sendikacı-eylemci diye ihbar ederim" gibi sözlerle tehditler savurmaya başladı. Ertekin, çalışan sendikalı işçilere de her gün sendika-

dan istifa etmeleri için baskı yapıyor. Niyetini açık açık "sendikalılardan bir kişi bile çıksa, gerisini çorap sökücü gibi getirir bir tane bile sendikalı bırakmam" gibi sözlerle dile getiriyor. Bütün bunlara rağmen Ertekin'in huzur bulamadığı da bir gerçek. Küçük oğlunun işçilere anlattığına bakılırsa babası, "Ağustos başından beri geceleri uyuyamıyor".

Direnişin ilerleyen günlerinde Deri-İş sendikası Teşkilatlandırma Sekreteri Mehmet Kılıçarslan işyerine geldi ve Ertekin'le görüşmeye çalıştı. İşçilere sürekli "sizi muhatap almıyo-

ama artık makinalar da çalışmıyor. Ertekin durum tespiti için işyerine noter getirtti. Fabrika ortaklarından biri ise apar topar İstanbul'a gitti. Giderken işçilere "Deri-İş'i satın almaya gidiyorum" demesi işçilerce ilginç bulundu?

ALSA İşçileri arasında gözlemlediğimiz temel güdü, ekonomik kazanım beklentisiydi. ALSA işçileri geri bilinçli, işçi sınıfının üretimden gelen gücünden ve mücadele geleneğinden habersiz bir görünüm sergiliyorlar. Bu saptamalarımız işten atılan önder konumundaki işçiler içinde

rum, sendikanız gelsin onlarla görüşelim" diyen Ertekin bu kez de Deri-İş yetkilisine "vekaletimi avukatıma verdim, onunla görüşün" diyerek yan çizmeye çalıştı. Mehmet Kılıçarslan işçilerle de görüştükten sonra İstanbul'a döndü.

ALSA AYAKKABI işçileri 13 Ağustos'ta atılmaldan sonra yavaşlattıkları işi tamamen durdurdular. Tezgahlarının başından ayrılmıyorlar

geçerlidir. İşçiler diğer sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin varlığından ve olanaklarından bile çok sonra haberdar oldular. ALSA direnişinin sonuna dek aynı kararlılıkla sürdürülüp sürdürülmeyeceğini zaman gösterecek. Ama yine de, içine girdikleri mücadele pratiğinin ALSA işçilerinin sınıf bilinci kazanmalarına epeyce katkıda bulunacağı da bir gerçek olsa gerek.

EYLEMDE KARARSIZ OLAN HER ZAMAN YENİLGİYE MAHKUMDUR

Belediye İşkolunun 19 Yıl Sonraki İlk Grevi Sendikamızın Kararsız, Uzlaşmacı Tutumlarıyla Sürüp Giderken Bakanlar Kurulu Kararıyla 60 Gün Ertelendi.

Belediye-İş sendikasının İstanbul, Ankara, Trabzon belediyelerinde çalışan toplam kırkbin işçiyi kapsayan grevi, 14. gününde "halk sağlığını tehdit ettiği gerekçesiyle Bakanlar Kurulu kararıyla 60 gün süreyle ertelendi. Belediye işkolunun 19 yıl sonraki ilk grevi (en son grev 1974'de olmuş ve Kıbrıs savaşı nedeniyle ertelenmişti) Ankara'da, Belediye-İş sendikasına bağlı bir, iki ve çevre belediyeler şubelerine bağlı toplam 11 bin işçinin katılımıyla 30 Ağustos'ta başladı. ASKİ, cenaze ve sağlık işleri çalışanları ise işyerleri grev yasağı kapsamında olduğu için grev dışında kaldılar. Yine grev yasağı olan EGO şubesi ise TİS görüşmelerine çok geç başladığı için süreci epey geriden izlemek zorunda kaldı. Bütün bu nedenlerle Belediye-İş grevinin etki gücü ister istemez temizlik işçilerinin eyleminde odaklanmıştır.

Burjuva basının ve TV kanallarının yoğun karşı propagandaları altında başlayan grev, birkaç işyeri dışında cansız, sönük ve heyecansız geçti. Bunda biraz da sendikalar yasağının grev yerine ilişkin getirdiği yasaklarında etkisi oldu (grev yerinde grev gözcüleri dışında kimse bulunamadı. Panolara greve ilişkin yazı, afiş asılmaz...) Öyle ki grev yerinde davul bile çalınmaz. Gerçi belediye işçileri bu yasakların çoğunu deldiler. Büyükşehir Belediyesi İmar Müdürlüğü'nün önu gibi vitrin mekanlarda tulumla halay çektiler. Ama grevin tutukluğunda asıl etken sendikamızın silik tavrıydı.

İşçilerin zorlamasıyla, sendika grevin başlarında İŞÇİLER LIMON DEĞİLDİR sloganlı afiş ve bildirimler bastırdı. Bildiride halkı grevcilere karşı kışkırtan çevreler yanıt olarak grevin gerçekleri açıklanıyordu. Bildiride belediyede 8 yıldır çalışan bir iş makinesi operatörünün eline sadece 1.273.860 lira geçtiği, sendikamızın 3. Grup (en yüksek düzey) işçi için 4.750.000 lira (bu rakam grevin ilerleyen günlerinde 300.000 lira daha düştü) istediği ama işverenin 3.102.000 lirada direttiğine değiniliyordu.

8 Ağustos'ta bini geçkin işçi, Tandoğan'da Hızlı Tramvay projesinin temel atma töreninde İnönü ve Karayalçın konuşurken, sırtları alana

dönüş olarak alkışlı protesto yaptılar.

11 Ağustos'ta grev yasağı kapsamındaki ASKİ işçileri, Yüksek Hakemler Kurulu'nda kendi ücretlerin görüşüleceği gün YHK binası önünde protesto gösterisi yaptılar. Sendika başkanlarının da konuştuğu eyleme yüzlerce işçi katıldı.

Grev boyunca birçok işyerini gezdik, işçilerle konuştuk. İşçilerin ortak sıkıntısı kamuoyu baskısı ve sendikamızın tavrında odaklanıyordu. İşçiler haklılıklarının gururunu pek yaşayamıyor gibiydiler. Talep ettikleri maaşın malum çevreler tarafından dillere pelesenk edilmesi onları çok rahatsız ediyordu. Bir başka rahatsızlıkları da sendikamızın TİS görüşmelerini kararsız ve edilgen bir tutum içinde, kendilerini süreçten yeterince bilgilendirmeden sürdürmesiydi. DDSB'nin grev yerlerine destek ziyaretleri yaptığını haber alır almaz (ziyaretin örgüt işi olduğu şüphesiyle) DDSB'lilerin konakladığı işyerine gelen Belediye-İş 1 nolu şube başkanı MUSA TOPRAK'la işçilerin sorunları üzerine konuştuk.

PARTİZAN: Normalde işveren sendikayı görüşmeye çağırır oysa bu grev boyunca Belediye-İş işverene çağrı yapıp durdu ve görüşmelerin hemen öncesinde talep ettiği ücretten 300.000 lira indirimde bulundu. Bu duruma ne diyorsunuz?

MUSA TOPRAK: Bu bizim iç problemimiz. Grevin belli boyutlara geldiği bir durumda birşey söylemeyeceğim.

PARTİZAN: Sayın Toprak grevin gidişatını nasıl buluyorsunuz?

MUSA TOPRAK: Halk çöplere tepki duyuyor. Belediye TV ve boyalı basını bize karşı kullanıyor. TV işçi aleyhinde yayın yapıyor. Karşımızda 80 sonrasının işçi modeli var. Alelacele alınacak kararlar işçi sınıfının aleyhine olur. Sessiz sedasız bir grev olduğu doğru ama işçimiz grevi tanıdı. 19 yıl sonra biz işçinin önünde olacak mıyız? Sorun bu...

İŞÇİLERLE KONUŞMALAR
(Grevin onuncu günü)

MUHARREM TOPALAK (Çankaya Belediyesinde işçi, işyeri grev komitesinden):

"Sendikamızın yaptığı sadece grev kararı almaktı, onlardan fazla bir şey

beklemiyoruz. Grevin başından beri sendika işvereni görüşme masasına çağırıp duruyor. Bizim bildiğimiz işveren sendikayı çağırır grev olunca. Karayalçın dokuzuncu gün görüşmeye razı oldu. Sendika grevin ikinci gününden itibaren dökülmeye başladığı için, görüşmelerden hemen önce talep ettiği paradan 300.000 lira daha düştü. Sendika ile belediyenin talepleri arasında 400.000 lira fark kaldı. Bu bizim için müthiş bir hayal kırıklığı oldu.

Bağlı bulunduğumuz şube (Belediye-İş 2 nolu Şube) grevin ortasında genel kurul telaşına düştü. 1989'da arkasına ANAP'ı alan 2 nolu Şube yöneticileri işçilerin delege seçimlerindeki tercihlerini belirleyebilmişlerdi. O zaman bir çok demokrat insan, işten atılma korkusuyla delege seçimlerine katılmaya cesaret edememişti. Şu anda tamamen gericilerin elinde olan 2 nolu Şubede yönetimi değiştirme olanağı sendikal muhalefetin önünde açılmıştır. Tam belli olmasa da delege seçimlerinde muhalefet önde görünüyor. Şube yönetimi yeni seçilen muhalefet delegelerini işverenin adamı olmakla suçlayıp onları işçilere karşı kışkırtıyor. İşçiler arasında ayırım yapan, demokratik olmayan, işyeri temsilciliklerini atamalar yoluyla belirleyen 2 nolu Şubeye muhalifiz.

2 nolu Şubeyi dün çöp yangınlarına müdahale etmesi için çağırıştık, ama gündüz üçte sendikamızın kapısı kilitliydi. Yardımaımıza 1 nolu Şube geldi. Çöp kontrolü için arabalarımıza benzin parası bile vermiyorlar ama binlerce işçiden her ay elliser bin lira aidat alıyorlar. Şubemiz halkın gizli gizli çöp kaçırmasına da göz yumuyor. "Üç beş yerde toplamıyla çöp bitmez" diyorlar.

Afiş ve bildirimleri işçilerin zoruyla bastırdılar. Siz basmazsanız biz bastıracağız deyince 250.000 adet bildiri basmaya söz verdiler. Ama 5.000 adet bastırdılar. Afişlerde çok azdı ancak merkezi yerlere yetiştii.

Belediye grev süresince vatandaşın çöpleri toplayacağına çok güveniyordu. Ama grevci işçiler ekipler kurarak gezince belediyenin planları suya düştü. Dükkan sahiplerinin kiralağığı kişiler sık sık yangın çıkartılar. Yangınları haber alır almaz müdahale

edip söndürüyoruz. 6 kişilik grev komitemiz 24 saat çalışıyor. Komitede bir haftadır hiç uyumayan arkadaşlarımız var

ASKI ve EGO'dan duyarlı işçiler dışında yönetim düzeyinde greve destek veren çıkmadı. Grev yapamaları da belediye otobüs şoförlerinin 30 km'ye kadar hız tehdidi var. Yani yasa dışı iş yavaşlatmalarına uygun. Ama Ego şube başkanı Etem Özbakır'ın böyle bir eyleme yanaşmaması yüzünden, EGO işçilerinin önemli bir desteğinden mahrum kaldık.

İSMET BAKER (Çankaya belediyesinde işçi, işyeri grev komitesinden)

"1974'deki grevde çok büyük birlik ve beraberlik ruhu vardı. Bu grevde ise Çankaya Belediyesinin Temizlik ve İdari İşler Müdürlüğü dışında çokkudan eser yok. Diğer birimlerde örgütsüzlük yaygın.

Çöpler bizim ekmeğimiz. Grevdeki tek kozumuz, onlara dokunmuyoruz. Grevin beşinci günü, Çankaya Belediyesi Meclis üyesi Ahmet Akkuş çevresindeki bazı insanlar ve iki kamyonla çöpleri toplamaya geldi. Hemen müdahale ettik. Çevreden toplanan halk "Kahrolsun grev kırıcılar" diye slogan attı. Onlarında desteğiyle komployu engelledik.

ÇANKAYA BELEDİYESİ İMAR MÜDÜRLÜĞÜ İŞÇİLERİ

"Grevi kendi gücünüzle götürüyoruz. Grevin masraflarını da biz karşılıyoruz. Sendikadan önce iş güvenesi sağlamasını istiyoruz.

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ BAKIM ONARIM MÜDÜRLÜĞÜ İŞÇİLERİ

"TV'den öğrendiklerimizle kalıyoruz, sendikamız bizi bilgilendirmiyor. Grev çok pasif geçiyor, imza atıp çıkıyoruz. Vatandaş yanlış bilgilendiriliyor. İşveren; TV ve basın satın almış. TİS görüşmelerinde kazanılmış sosyal haklarımız da gaspedildi.

Biz hatalıyız. Taa işçi temsilcilerini seçerken yanlış yapıyoruz. Yok ustabaşı küsmesin, şefimiz darılmasın diye kendi temsilcilerimizi seçemiyoruz. Altınsoy'un zamanında da böyle oldu. Her geçen gün geriliyoruz, haklarımız daha çok gaspediliyor.

GREVİN ERTELENMESİNDEN SONRA

Grevin 60 gün süreyle ertelenmesinden sonra gerek işçilerle gerekse

sendikacılarla çeşitli konuşmalarımız oldu.

BELEDİYE-İŞ 1 NO'LU ŞUBE İŞÇİLERİ

"Grevin ertelenme gerekçeleri bizi ikna etmiyor. Belediye grevden hemen sonra bütün birimlerde olağanüstü hal ilan etti ve marangozları bile çöpe gönderdi. Mamak belediyesinden de 198 arkadaşımız atıldı. İşveren işçilerden intikam alıyor, sen greve çıkarsan ben de atarım, sürerim diyor. Sendikamız bütün bunlara kayıtsız kaldı, tepki geliştirmedik. Arkadaşlarımız artık sendikaya uğramak istemiyorlar. Eylemde kararsız olan her zaman yenilgiye mahkumdur. Biz bunu yaşadık, sendikamız bize ayakbağı oldu.

BELEDİYE-İŞ 1 NOLU ŞUBE BAŞKANI: MUSA TOPRAK

PARTIZAN: Başkan grevin 60 gün ertelenmesine ne diyorsunuz?

MUSA TOPRAK: Demokrasi nu-

büyük, demokrasi katledilmiş oldu.

PARTIZAN: Ya sizin hatalarınız yok muydu?

MUSA TOPRAK: Tabi ki, hiç bir şey dört dörtlük değildir. Zaman zaman belli eksiklikler olmuştur. Kamuoyunu aydınlatamadık, TV ve bolyalı basın sermayeden yana ışık tuttu. Özel propaganda komitelerimiz iyi işlemedi. Olay çöpçü üzerinde yoğunlaştı, çöpçü suçlu bulundu. Biz Türkiye sendikaları olarak işin ekonomik yanını ele almışız, sendika ilkesine bir de kamu iletişimi eklenmesi gerekir. Belediye-İş yalnız başına bırakıldı. TİGEM'de olduğu gibi. Sendikalar arası diyalog yok, dayanışmanın olmadığı hak arayışlarıbirlik zeminine oturmadığı sürece bir gün demokrasinin tokmağı onların kapılarını da çalacak. Yalnızca ücret değil çıkan kanunlara da rest çekmek gerekir. İşçimizin silahı elinden alındı. İşçimiz suskun. Şu bilinsinki suskunluk büyük bir pat-

tuğları atılırken işçinin yontulmuş, tüyü dökülmüş hakları da elinden alınıyor. Grevde çok zor şartlarda çıkıldı. Hükümet belediye işçisi dağılır düşüncesiyleydi. Grevi ertelemek için kamuoyunu hazırladı. Belediye ise işçisine düşman gibi baktı. Sosyalist görünenler TV'de işçi aleyhtarı konuşmalar yaptı. Aydınlar ses çıkarmadı. Demek ki insanlar muhalefette çok rahat konuşuyorlarmış. İsyanim

lamanın habercisidir.

PARTIZAN: Türk-İş'in grev sürecindeki tavrını nasıl buluyorsunuz?

MUSA TOPRAK: Türk-İş'in tavrını anlamıyorum. Bir iki süslü söz söylemekle olmuyor, ben de işçiler de icraat görmek istiyoruz.

PARTIZAN: Başkan son olarak ne söylemek istersiniz.

MUSA TOPRAK: İşçi direndi, belki biz eksiktik.

ÖZGÜN MATBAACILIK İŞÇİLERİ "HAK ARAMA ÇADIRI"NDA

Eski Solcu İşveren Ünsal GÜNDOĞAN Basın-İş Üye Olan 37 İşçinin İşine Son Verdi

ANKARA BÜROSU:

Ankara'nın Gölbaşı İlçesine üç km uzaklıktaki Özgün Matbaasından atılan 14 işçinin kurduğu "HAK ARAMA ÇADIRI"nda direnişçi işçilerle söyleştik.

Vatan Partisi üyelerinden Ünsal Gündoğan yetmişlerde havacı üstteğmenken siyasi nedenlerle askerden atılıyor. 1979'da Özgün Matbaacılık kuruluyor. Her ne hikmetse her yıl Başkanlık Yüksek Denetimle Kurulu ihalelerini Ünsal GÜNDOĞAN kazanıyor. Banka kredileri ve tefecilikle işlerini büyütüyor. Bilim Kültür Yayınları'nın ortaklığını yapıyor. Kendisi Eskişehir toprak ağalarından birinin oğlu, ailesini, akrabalarını çalışıyor göstererek sendikacının girmesini engellemeye çalışıyor.

İşçiler "650-1,5 milyon arasında ücret alıyoruz, hiçbir sosyal hakkımız yok. Çalışma saatleri belirsiz, yemek izni yok, mazeret izinlerinde çift yevmiye kesiliyor, sağlık koşulları çok kötü, dışarıda bulunan lağım suyu içme suyuna karışıyor, kötü koşullar nedeniyle sık sık iş kazaları oluyor; hiçbir önlem alınmıyor" diyorlar. Fazla mesai yasal olarak yılda 270 saati geçmemesi gerekirken Özgün Matbaa işçileri altı ayda 900 saat fazla mesai yapıyor, işçiler taş kırmadan, beton atmaya kavak sulamaya kadar çok değişik işlerde çalıştırılıyor. Bütün bunlardan dolayı diyor işçiler işveren Gündoğan sendika arayışınıza neden oldu.

Özgün Matbaacılık işçileri Türk-İş'e bağlı Basın-İş Ankara şubesine 37 kişiyle üye oluyor, Basın-İş 2 Şubat'ta yetki için başvurduğunda işveren uydurma tutanaklar hazırlayarak üzer beşer olmak üzere aralıklarla Şubattan Ağustos'a kadar 20 kişinin işine son veriyor.

İşveren sendikalaşmayı kır-

mak için işçileri toparlayıp çeşitli vaatlerde bulunuyor; düğün olana bir cumhuriyet altını, çocuğu olana yarım altın, yarım ton kömür parası vereceğini, İkramiyeleri de artıracığını vaat ediyor. İçerdeki işçilerden bir kısmının sigortasını yaptırıyor ve maaşlarını artırıyor. Eski solcu patron işçilerden birine, "sende eski solcuymuşsun öğrendim, yatmış çıkmışsın" diyor. Öbür gün işçinin çıkışını veriyor.

Özgün Matbaacılık işçileri Ağustos'a kadar herhangi bir direniş göstermiyorlar. İşveren, üçgün süre veriyorum sendikadan istifa edin gelin deyip en eski ustabaşını da işten atınca işçiler 6 Ağustos'ta 8 saat çalıştıktan sonra fazla mesai yapmıyarak işi bırakıyorlar. Üç gün boyunca her sabah işyerine geliyorlar, işbaşı yapmalarına izin verilmiyor. İşçiler 12 Ağustos'ta beri Matbaanın önüne kurdukları "Hak Arama Çadırı"ndalar. İşçilerden üçü sendikadan istifa ederken bunlardan biri aynı gün işten atıldı diğer ikisi hala çalışıyor. Zaman zaman işçilerin çadırına gelen işveren işçilerin yaptığı çadır çayını içerken "bırakın bu işleri de gelin işinize başlayın", "Ben size kıyar mıyım gülerim, bu sıcakta sessiz sedasız oturmuyun, bağırın slogan atın. Ben size teyp getireyim "derken ertesi günü "işçiler gelen ziyaretçilerimi rahatsız ediyor, dışarıda örgütlenme yapıyorlar, bağırıp çağırıyorlar" diyerek savcılığa şikayet dilekçesi verdi.

İşverenin "bana semer vurulacak eşek lazım" sözüne yanıt olarak; "Biz eşek değiliz öyle de atılacaktık böyle de. BELENE KAMPINDA yaşıyorduk. Öyle yaşamaktansa HAK ARAMA ÇADIRI'nda onurumuzla direniriz. Sendikayı kabul ettirinceye kadar mücadelemiz sürecektir" diyor Hak Arama Çadırı direnişçileri.

Deri İşverenlerinin Korkulu Rüyası SENDİKA KAZLIÇEŞME'DEN SONRA SIRA TUZLA'DA

Kazlıçesme'de bulunan deri atölyelerinin Tuzla'ya taşınması ve Tuzla'da yoğunlaşan sendikal faaliyet üzerine Deri-İş Kazlıçesme Şube Başkanı Musa Selvi ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PARTİZAN: Sayın Selvi; Kazlıçesme'nin taşınmadan önceki sürecini kısaca anlatır mısınız?

SELVİ: Kazlıçesme'deki deri atölyeleri Osmanlı İmparatorluğu döneminden beri varlığını sürdürmektedir. Zamanla Kazlıçesme çevresinde oluşan yerleşim alanlarının genişlemesi, semtlerin oluşmasıyla (Yedikule, Zeytinburnu gibi), kazlıçesme'deki atölyeler insan sağlığını tehdit eder bir durum aldı. Bu nedenle atölyelerin buradan başka yerlere taşınması gündeme geldi. Ancak bu taşınma sorunu, 80'den sonraki sendikal mücadelemizde, sürekli bizi engellemek için bir tehdit olarak kullanılmaya başlandı.

PARTİZAN: Nasıl oldu bu tehditler, biraz açıkla mısınız?

SELVİ: Kazlıçesme deri işçileri 1980 öncesi olduğu gibi, 1980 sonrası da, haklarını alma yolunda mücadelesinin en önderinde yerini aldı. Ancak, 1980'deki cuntayla birlikte, iş yasalarıyla işçilerin haklarının gaspından sonra, bir süre için de olsa, insanlarda şu yargı uyandı: "Bu yasalarla bir şey yapılmaz. Ne grev, ne de direniş gerçekleşemez!" Ancak, beklemekle de hiç bir hak alınmaz. Onun için, bizler gaspedilen sosyal yardım hakkımızı, ekonomik-demokratik haklarımızı alabilmek için mücadeleyi başlattık. İşverenler 1987'den önceki toplu sözleşme görüşmelerinde bu haklarımızı vermemek istemediler. Bunun üzerine, Kazlıçesme'de dönüm noktası olan 129 günlük bir grev yapıldı. Grevden sonra bu taleplerimiz kabul edildi. Toplu sözleşmelerin imzalanması üzerine, deri işverenler Kazlıçesme'den Çorlu'ya, Uşak'a ve Bursa'ya taşınmaya başladılar. Nedeni ise, oralarda sendikal faaliyetin olmaması ve işçileri son derece ucuza çalıştırma olanaklarının olmasıydı. Bunun yanında Kazlı'da kalan işverenler, işçileri tek tek yazıhanelerine çağırarak sendikadan istifa etmeleri için baskı yapmaya başladılar. O dönemde sendika geçici bir yara aldı. Ancak kısa sürede toparlanıp, 89'da yine aynı kazanımlarla bir toplu sözleşme daha imzalandı. İşte 1989'dan sonra "Kazlıçesme yıkıldı-yıkılacak"

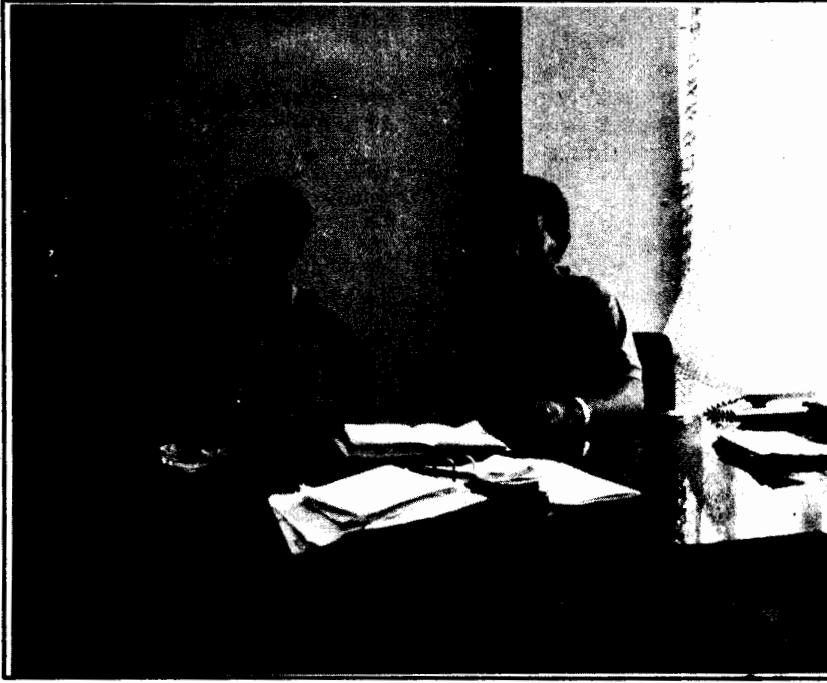
söylentileri dolaşmaya başladı. Hatta o dönemin ANAP'lı belediye başkanı ve işverenlerin işbirliğiyle, dozerler gelip işyerlerine dayanıyor, sokakları kazıyordu. Aslında hemen yıkmaya niyetleri yoktu. Amaçları toplu sözleşme ve direniş dönemlerinde psikolojik olarak işçileri yıpratıp, uzlaşmaya sevketti. Ancak örgütlü bir çalışmayla bu çabaları boşa çıkarıldı.

PARTİZAN: İşyerlerinin Kazlıçesme-

götürsün ve işçilerin Kazlıçesme'de bir mücadeleyle aldıkları hakları orada da devam etsin.

PARTİZAN: İşverenlerin işyerlerini taşıdıkları yerlerde, yani Çorlu'da, Tuzla'da, Bursa ve Uşak'ta sendika faaliyetleri yürütülüyor mu?

SELVİ: Biz Kazlıçesme şubesi olarak, sendikamızın bütün toplantılarında bunu dile getiriyoruz. Örgütsüz işyerlerine ulaşmak, el atmak gerekiyor.

Kazlıçesme'deki direniş geleneğini Tuzla'ya taşıyan iki sendikacı. Deri-İş Kazlıçesme Şube Başkanı Musa SELVİ (sağda) ve Şube Sekreteri Zeki SÜREN

me'den Tuzla'ya taşınması ne zaman başladı? Siz sendike olarak bu işyerlerinin taşınmasına karşı mısınız?

SELVİ: 1990 Aralık ayından sonra işyerleri hızla kapanıp, sendikal faaliyet olmayan, işçinin işverene daha ucuza malolacağı yerlere taşınmaya başladılar. Çoğunlukla da Tuzla'ya taşınmayı tercih ediyordu işverenler.

Biz Kazlıçesme'deki işyerlerinin o eski ve sağlıklı yapılardan kurtulup yeni yerlere taşınmasına karşı değiliz. İşçi arkadaşların sağlıksız koşullarda çalışmalarını istemiyoruz. zaten deri işçiliği başlı başına insan ömrünü kısaltan, her türlü hastalığın ortaya çıkmasına elverişli bir alan. Hatta Kazlıçesme'de bu koşulların düzeltilmesi için yetkili yerlere ne kadar başvuru yaptysak, "zaten orası bolatılacak" diye hiç birine yanıt vermediler.

Bizim işyeri taşımalarında istediğimiz şu: Kazlıçesme'den Tuzla'ya giden işveren, Kazlıçesme'deki işçilerini de

Kazlı'da tam işçileri üye yapıyorsun, toplu sözleşme dönemi geliyor, bakıyorsun işveren makinalarını yüklemiş gidiyor. Çorlu'ya gidiyor. O zaman Çorlu'nun örgütlenmesi gerekiyor. Oysa Çorlu'daki sendikal faaliyet çok zayıf. Sendika da bunu dile getirdiğimizde, "Çorlu'yu gözünüzde çok büyütüyorsunuz" deniyor. Oysa, işverenler Kazlıçesme'den oralara gidiyorlarsa, o bölgelerdeki sendikaların oturup durumu kendileri açısından düşünmeleri gerekiyor.

Tuzla'da bir yıldan beri faaliyet yürüten işyerleri vardı. Biz şimdi Tuzla'ya geldik. Şu anda burada 400 kişi çalışıyor, önceleri hepsi de, bırakın sendikayı, sigortaları bile yoktu. Nasıl kölelik döneminde insanlar karnın tokluğuna çalıştırılırdı, burada da aynı. Bunun için biz burada (Tuzla'da) bir sendika irtibat bürosu açılmasını gerekli gördük. Kazlı'daki toplu sözleşmelerimizde şöyle bir madde vardı

zaten: "Kazlıçesme Tuzla'ya taşındığında, sendikal faaliyet orada da aynen devam eder". Yani işçi, Tuzla'ya gelirse sendikal hakları sürüyor, gelmezse ihbar ve kıdem tazminatını alıp ayrılıyor.

PARTİZAN: Sendika olarak Kazlıçesme'den Tuzla'ya nasıl geldiniz?

SELVİ: 29 Mart'taki Kazlıçesme şubesi kongresinde bizim liste büyük bir farkla kazanarak yönetimi aldık. Nisan ayı başlarında ise sendikamızın Tuzla İrtibat Bürosu'nu açtık burada.

Size öncelikle şunu söyleyeyim: Biz reformist-revizyonist sendikacılığa karşıyız. Sınıf sendikacılığını savunan DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) perspektifiyle hareket etmekteyiz. Tabanla ilişkilerimiz çok iyi. İşçi arkadaşlarımızın, bize büyük bir güveni var. Bunun nedeni, yapılması gerekenleri sözde bırakmayıp, pratiğe aktarmamızdır.

PARTİZAN: Tuzla'ya geldiğinizde ne tür zorluklarla karşılaştınız? İşverenler, ucuz işçi çalıştırmayı umarken, karşılarında sizi görünce ne yaptılar?

SELVİ: Burada her şey yeniden başlamak zorunda kaldık. İşverenler burayı ucuz işçi cenneti olarak görüyorlar. Nedeni ise, civar köylerdeki hiç işçilik yapmamış insanları işçi olarak alıp, onların deneyimsizliğinden yararlanmak. Öyle ki, biz buraya irtibat bürosunu açmadan önce 100-150 bin lira haftalıkla işçi çalıştırıyorlardı. İşverenlerin, daha önce Kazlıçesme'de çalışmış hiç bir işçiyi Tuzla'da çalıştırmamak gibi bir kararları vardı.

Burada deri işçisi olmayıp, farklı işkollarında çalışmış olan işçi arkadaşlar da var. Bu arkadaşlar bizim sendikal faaliyetlerimiz karşısında bize yaklaşmıyorlardı. Hepsinde "Sendika işçiyi satar" düşüncesindeydi. Bunun nedeni daha önce çalıştıkları alanlardaki sendikalarda (örn. Türk Metal-İş, Petrol-İş) reformist-uzlaşmacı bir anlayışın olmasıydı. Bu sendikalar hiç bir eylem ve direnişlerinde o arkadaşların yanında olmamıştı. Bize, "Sizin onlardan farkınız ne?", Biz direnirsek yanımızda olacak mısınız?" diye soruyorlardı. Biz de zamanla göreceklarını belirterek, işçilerle çay ocağında, sendikada, yolda, servis arabalarında diyalog kurmaya çalıştık. Sabah 9, akşam 6 anlayışı yerine, sabah 6.30'da kalkıp onlarla birlikte buraya geliyoruz. Ve her an yanlarında oluyoruz. Bu nedenle güvenlerini kazandık. Bizim Tuzla'da yetki almadan işverenle protokol imzalamamız işçilerin güvenlerini kazandırdı bize.

İlk direnişimiz, Tuzla İrtibat Bürosu'nun açılışına katılan dokuz işçi arkadaşımızın işten atılmasıyla başladı. Atılan arkadaşlarla konuşarak, işyeri (Servet Deri) önünde oturma eylemine

başlama kararı aldık. Bunun üzerine işveren jandarmayı çağırdı ve direnen arkadaşlar gözaltına alındı, savcılığa çıkarıldılar. Daha sonra bırakıldılar. Direniş yine sürdü. Bunun üzerine işveren içeride çalışmakta olan 35 kişiyi (hepsi de güneydoğulu arkadaşlar) "Siz Kürtünüz, ben de Kürtüm. Bunlar fabrikaya ortak olmak istiyorlar" diyerek yanına aldı ve işveren silahla, diğer işçilerde taş ve sopa ile çadırda direnen arkadaşların üzerine saldırdılar. Direnen arkadaşlar da onlara taş ve sopayla karşılık verince, önceden haberdar edilen jandarma hemen gelip "burada çatışma var" diyerek direnen arkadaşları tekrar gözaltına aldı. Ancak arkadaşlar yine savcılıktan bırakıldılar. Bu saldırılar arkadaşların direncini daha da pekiştirdi. Direniş 55 gün sürdü. İşveren geri adım atmaz zorunda kaldı. Daha önce "Ben onlara beş kuruş vermem" diyen işveren, direnişteki işçilerin ihbar, kıdem tazminatlarını, fazladan çalıştıkları saatleri mesai sayarak ödedi. Ayrıca arkadaşların dışarıda oturdukları 30 günün parasını da ödemek zorunda kaldı.

Biz, işverenle birlikte direnişçilere saldıran Güneydoğulu arkadaşlarla belli dönemlerde yolda, servis araçlarında konuştuk. Sendikalaşmanın gerekliliğini anlattık. Onlar da ikna oldular. Şimdi hepsi sendikalı ve sendikal faaliyet içinde. Hatta geçtiğimiz günlerde bir arkadaşın işten atılması üzerine üretimi durdurarak, o arkadaşı geri aldılar.

Aynı şekilde Kibar Deri'de sendikal faaliyetten dolayı dört kişi işten atıldı. İşveren atılmaya karşı direnen arkadaşlar arasında Alevi-Sünni çatışması yaratarak direnişi kırmaya çalıştı. Ancak bu taktiği tutmadı ve direniş sonucunda atılan 4 kişiyi geri almak zorunda kaldı. Hatta işverenle toplu sözleşme protokolü imzalandı.

Bugüne kadar Güner Deri, Güney Deri, Uğur Deri'de sendikalaşmadan dolayı işten atılmalar oldu. Ancak hepsi de direnişle karşılandı. Atılan arkadaşlar geri alındı. Ve işverenlerle protokol imzaladık. Şu anda Atlas Deri, May Deri, Alishar Yüksel, Güney Deri ve Yüksan Deri'de direniş sürüyor. Burada artık gelenekselleşmiş bir şey var. Bir işyerinde bir işçi atıldı mı, oradaki bütün işçiler üretimi durdurup direnişe geçiyor.

Bizim buradaki çalışmalarımızdan dolayı, işverenler artık bir takım sosyal hakları kendiliğinden vermeye başladılar. Yakacak dağıtıyorlar, kömür parası veriyorlar. Amaçları işçileri biraz daha oyalamak, sendikal faaliyeti geçiktirmek.

PARTİZAN: Tuzla'daki faaliyetiniz ennasında, sendikacı olarak hiç jandar-

ma baskısıyla karşılaştınız mı?

SELVİ: Servet Deri'deki çadırdayken işveren "burada yasadışı şeyler yapılıyor" diye şikayet ediyor. O arada bazı işçi arkadaşlarda ziyarete gelmişlerdi. Jandarma birden ortaya çıkıp, panik havası yaratmaya çalışarak silahları bize doğrultup "Eller havaya" dedi. Bizler de duruma müdahale edip, direnişin haklı olduğunu anlattık. Onlar sürekli "Biz emir kuluyuz" mantığıyla

kin neler söylemek istersiniz?

SELVİ: Son günlerde çıkarılan Çalışma Bakanlığı'nın iş güvenliği yasası (bu yasanın ne getirip, ne götürüleceği tartışmalı), başbakan Demirel'in "şeffaflaşma" vaatleri oyalamadan başka bir şey değildir. İş güvenliğinden ve emekten yana olan herkes, bulunduğu alanda sınıf mücadelesini yükseltmek zorundadır. Eğer, "Yasalar çıkar, bize nasıl olsa haklarımız verilir" diye bek-

İşyeri temsilcisinin işten atılmasıyla direnişe geçen GÜNEY DERİ İşçileri "Arkadaşımız geri alınincaya kadar direneceğiz." diyorlar.

hareket ediyorlar. Faaliyetlerin yoğunlaşması üzerine işverenler panik içinde. Jandarma karakolu işverenler sendikasının binasında.

Son dönemlerde ise işçi arkadaşlarımız jandarmadan had safhada şikayetçi. Jandarma işçileri yoldan çevirip servis arabalarına binerek, "Sendikacılar sizi rahatsız ediyor mu? Onlardan şikayetçi misiniz?" diye soruyorlar. Hatta Şube Sekreteri Zeki arkadaşı gözaltına almak istiyorlar ancak Zeki'nin kararlı tavır karşısında almıyorlar. Çünkü ortada suç yok. Jandarmaya "Eğer bizleri daha fazla rahatsız ederseniz, sizleri kamuoyuna ve sınıf güçlerimize teşhir ederiz" dedik.

İşverenler Tuzla için, mücadele açısından "İkinci Şırnak" diyorlar. Bizim burada çalışma yapmamız, sigorta müfettişlerini buraya getirmemiz onları rahatsız ediyor.

PARTİZAN: Sayın Selvi, son olarak buradaki sendikal faaliyetlerinize iliş-

lersek, bu beklentilerin sonu hüsrandır. Hak almanın yolu direnmekten geçer.

Bizim buradaki mücadelemiz sadece ekonomik değildir. Demokratik ve siyasi taleplerle birleştirdiğimiz ölçüde ancak belli bir aşamaya geleceğiz. Aksi halde "Nasıl olsa protokol imzaladık" deyip rahatlırsak, nasıl 12 Eylül cuntası bir çırpıda haklarımızı alıp götürdüyse, yarı da böyle olmayacağını garanti yok. Onun için, emekçiler kazandırları haklarının bir daha geri alınmaması temelinde çaba harcamaları gerekir. Bu da ekonomik mücadeleyle birlikte siyasi ve demokratik taleplerde bulunmak ve onun mücadelesini vermekle olur.

PARTİZAN: Teşekkür ediyoruz Sayın Selvi.

SELVİ: Ben de Tuzla'nın sesinin duyurulması açısından Tuzla'daki işçi arkadaşların ve sendikam adına teşekkür ediyorum.

YALÇINCA KÜÇÜLMEK

Fantastik söylem meraklısı ve "ilginç" şeyler söylemeyi bir şey sanan "Altangiller" ailesinin "II. Cumhuriyet" tezi, ilginç tartışmalara yol açtı. Elbette bu bilinçlice körüklenen bir tartışmadır. Kemalist cumhuriyetin karakteristik özelliğidir; gerçek ihtiyaçları biçimlerle değiştirmek. Monarşist, yan-feodal Osmanlı düzeni, yan-feodal 'cumhuriyet'le değiştirildi. Osmanlı düzeninin üzerine cumhuriyet yaftaları asılarak sürdürüldü. Gerçekte "cumhuriyet'in hiç bir temel kuralı yürürlüğe sokulmadı.

Şimdi herkes muazzam bir değişiklik olgusunun eşliğinde bulunduğu farkındadır. Bunu artık en gerici burjuva yazar, düşünür ve politikacıları bile ifade etmekten kaçınmıyorlar. Nokta dergisinde Bülent Demli, durumu bilinen çarpıcı bir formülle özetledi: "Ne yönetenler eskisi gibi yönetebilir, ne de yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istiyor!" En baştaki devlet adamları, düzenin belli başlı hakim mevkiinde bulunanlar bile bu tartışmaya uzun süredir katılmış bulunuyorlar. Tartışma geldi geldi "II. C" üzerinde yoğunlaştı. Tartışmaların içeriğine baktığımızda, bu kez de "I. C" in asıl niteliği yürürlükte kalmak üzere, üstüne "II. C" yaftası asılmak isteniyor. Üstelik belli başlı "gerçek kemalistler" buna bile büyük bir tutuculuk ve heyecanla karşı çıkıyorlar.

Bu düzenin artık böyle gitmeyeceği bütün beyinlere işlenmiş durumdadır. Toplum tepeden tırnağa bir değişim sancısı yaşıyor ve bütün geleneksel normlar, kurumlar, kurallar yaşayan ölüleri andırıyor. En vahşi şiddetle bile bu değişim hareketi önlenemiyor. Toplum için için, cıvı cıvı kaynıyor; güzel bir doğumun sancılarıdır bunlar. Bu doğumun sağlıklı gerçekleşmesini isteyenlerle, onu

önlemek isteyenler kıyasıyla bir mücadele içindedirler. Bazıları doğumu önlemek için kürtaj öneriyor; düzeni revizyondan geçirip tahkim etmeliyiz, diyorlar. Bazıları anneyi öldürelim, zaten nikahsızdı, tanı eski Osmanlı şeriatına dönmemizi istiyor, diyorlar. Bazıları, ortada bir problem yok, Kemalist ilkeler yeterince uygulanmadığı için hastalık zuhur etti diyorlar. Kimileri de ne olduğu belli olmayan "Sivil Devrim" istiyor.

Bizim Yalçın Küçük de başka şey istiyor. O, Türkiye'de, "Devrim Partisi" veya "Devrimci Halk Partisi" için, boş bir "müdahale alanı" istiyor. Bunun için de kafayı "alanı" boşaltmama inadına sahip "THKP, THKO ve KAYPAKKAYA soyundan gelen örgütler'e takmış. "PKK varlığının kolaylaştırdığı" "Devrimci Halk Partisi" lehinde "Türk halkının red damarlarını açmak ve içindeki bu tür iltihapları çıkartmak" gerekiyormuş. Bizim değerli "bilim adamı" mız "öz ve ip uçlarını" yakalamıştır: Önce halkın red damarlarını açacak, sonra "Devrimci Halk Partisi" için devrimci engel durumunda bulunan "THKP, THKO ve KAYPAKKAYA soyundan gelme" örgütleri "RED" edecek, bunların "örgüt şovenizmini" mezara gömecek ve üzerinde hayırlısıyla, halkın "devrim ihtiyacını" karşılayacak "Devrimci Halk Partisi"ni yükseltecektir!

Müthiş bir plan! Ve aynı zamanda müthiş bir "tarihçi gözlemi", müthiş bir "kayıtçı" ve müthiş bir "devrimci müdahale" biçimi! Aynı planı daha önce Serxwebun'un 122. sayısında A. Öcalan açıklamıştı. Abdullah mı Yalçın'dan öğrendi, Yalçın mı Abdullah'tan öğrendi, bu fikrin asıl buluşçusu kimdir, bilmiyoruz. Ancak biri "bilim adamı", ünlü bir yazar deneyimli bir politikacı, diğeri ciddi bir partinin önderi, kuramcısı durumunda bulunan bu insanların

böyle çocukça şeyler düşünmeleri, güldürü tarzında tezler iler sürmeleri çok ilginçtir. Abdullah Öcalan, planını, ciddi bir ayaklanma planının ön gününde bu ayaklanma planıyla ilgili "On tez"i ile aynı zamanda açıkladı. Es kaza, ayaklanma planı başarılı olsaydı, Türkiye için öngörülmuş plan dahilinde Abdullah ve Yalçın Küçüklerin fikrine uygun bir "devrim" için, PKK güdümünde hemen yeni bir parti hızla devreye sokulacaktı. Ayaklanmanın başarısız olması halinde, belki de PKK yepyeni bir strateji ile Türkiye çapında örgütlenmeye girişecek, ya da bunun ön hazırlıkları için, önce güdümlü bir parti veya şimdi moda olduğu üzere "Türkiye seksiyonu" nun partisini kuracaktı. Bunun için engel görünen, "alanı boş" bırakmayan devrimci "soydan" örgütleri karalama planı hemen yürürlüğe konuldu.

Öcalan'ın Serxwebun'un 122. sayısında özellikle belli başlı ik devrimci örgütü hedef alması ve şimdi de Yalçın Küçük'un bunlara bir de THKO "soyundan gelenleri" de ekleyerek aynı şeyi yapması ilginçtir ve insanı şu nokta da düşündürüyor; acaba devrimci gerekçelerle ve "devrimci iyi niyet"le mi bu devrimci örgütler hedef alınıyor, yoksa burjuva öngörü ve histeryerler çerçevesinde devrimci engellerin burjuva politikalar lehinde tasfiyesi için mi bu örgütlere kafayı taktılar?! Eğer "devrimci iyi niyet"le bu yapılıyorsa, özellikle A. Öcalan'ın devrimci örgütlere ağza alınmayacak sözler sarfetmesi ve açık bir karalama ve gözden düşürme tavrı nasıl açıklanmalı?

Komünistler, olgulara hep iyimser, olumlu yönden bakarlar, ama niyetin ne olduğunu da safliğa düşmeden ciddiyetle incelerler. Bizler hep olumlu olasılıkları hesaba kattık, ama ne yazık ki ortada komünist partiye ve diğer devrimci örgütlere karşı tek bir iyi duygu

kırtısı saptayamadık. Çünkü saldırının yapıldığı aynı yerde, sözgeleşi Hikmet Kıvılcımlı gibi ünlü revizyonist ve darbeci kuramcılara da övgüler ve hayranlıklar belirtiliyordu. Bu gelişmelerden önce de, özellikle devletle dolaylı bir takım diyalog arayışları da sözkonusuydu ve bu yüzden bilinen teslimiyetçi bir seçim taktiği uygulanmıştı.

Bütün bunlar devrimci yorumlamaları boşa çıkaran olaylardır. O halde, yapılmak istenen şey, burjuva "Devrimci Halk Partisi" lehinde Devrimci engellerin tasfiye edilmesi ve bu partinin önünün açılması planına dayanmaktadır. Ne var ki bu o kadar kolay değil. "PKK'nın vesayetinde" bir "Devrimci Halk Partisi", Küçük için büyük sorunlarla doludur. Yalnız onun için değil, PKK için de büyük sorunlarla doludur. Fakat, "THKP, THKO ve KAYPAKKAYA" soyundan gelme örgütler, özellikle TKP/ML ve Dev-Sol gibi güçlü toplumsal tabana dayanan örgütler var oldukça, sermayeyi tüketmiş, her dönem politikada çuvallamış Y. Küçük vb. gibi tabansız, itibarsız, güvenilmez marjinal unsurlarla kurulacak bir "Devrimci Halk Partisi"de PKK'nın vesayetinde, onun desteğine dayanmadan yaşama şansı bulamaz. Böyle güçlü örgütler yaşadıkça, böyle bir parti yalnız Y. Küçük'ler için değil, PKK için de sorun olacaktır.

Apo, milliyetçi politikanın giderek açmazlara doğru yol alan gelişmesinden, ayakları üzerinde duramayan eski revizyonist, oportünist politik örgüt artıklarından yararlanarak güdümlü bir parti kurarak kurtulmaya çalışıyor. Bu her dönem politikada yanlış yaparak ünlü marjinal politikacılar ise, PKK'nın sunduğu destekle yeniden hayat bulmaya çalışıyorlar. Burada güçsüz, açmazlı politikaların ilginç kader birliğine tanık oluyoruz.

Yalçın Küçük'ün aklı oldukça karışmış gözüküyor. Yalçın'a göre, "Türk halkı bölmeyi bilmeyen ve hep toplama tutkunu bir halktır;

her devrimci süreç, başında, kütle sine reddi ve bölme işlemini öğretmek zorundadır!" Hayret, bu sonuç nasıl varıyor? Milliyetçiliği haklı çıkartmak ve "Devrimci Halk Partisi"nin kardeş ve vesayetçi örgütüne yağ yapmak için insan gerçekleri bu kadar tersyüz edemez! "Türk halkı" ve Türkiye'deki diğer bütün milliyet ve azınlıklardan halk, daha çok bölme işlemine tabi tutulmuş ve bu halkta olumsuz bir alışkanlık haline getirilmiştir. Doğal sınıflar çatışmasının dışında, Türkiye kadar milliyetler, mezhepler ve dinler çatışmasına sahne olan çok az ülke vardır. Bölme işlemi egmen sınıflar tarafından halkın ruhuna öyle sindirilmiş ki, bu giderek bölgecilik ve illcilik ayrımına kadar uzanmış ve bu yüzden mesela bilinen ünlü Sivas- Kayseri futbol çatışmasına kadar varmıştır. Bu durum örgütler bazında da kendisini gösteriyor, aynı politik perspektiflere sahip bir çok örgüt ayrı ayrı var oluyor ve sayıları ellinin üstündedir. Nitekim "Devrimci Halk Partisi"nin kuruluş aşamasındaki bir sözcüsü, 40 küsur örgüte "rakip" geldiklerini haber verdi. Elbette bu yaygın bölünme işlemi diyalektik olarak karıştına varacaktır ve halk bölünmenin acılarını çeke çeke birlik fikrine varacaktır. O zaman, egmen sınıfların "böl-yönet" prensibi hayat bulamayacak duruma gelecektir. Nitekim komünistler buna önderlik ediyor. Halkı kendi düşmanlarına karşı birleştirmek için Yalçın Küçük'ün kolay kolay anlayamayacağı politikalar güdüyor. Türklerin, Kürtlerin ve diğer milliyetlerden halkın gerçek ve gönüllü birliği için, ezilenlerin bütün haklarının tam ve eksiksiz verilmesini, bütün ulusların kendi kaderini özgürce tayin etmesini, bu yüzden de şimdi haklarını militanca bir mücadeleyle ileri süren Kürt ulusunun burjuva milliyetçi önderlerinin çizmeyi aşan "eleştirilerine" karşı son derece hoşgörülü davranıyor, çeşitli halk örgüt ve partilerinin bir dizi hatalarına ve aymazca komünist parti aleyhtarı

tutumlarını sadece eleştirmek ve olumlu örnekler sunarak yol göstermekle yetiniyor. Aynı programatik düşünceleri savunan Kaypakkaya'cı güçleri birleştirerek, aynı şeyleri savunuların birleşmesine önayak oldu. Yüzlerce kez birlik görüşmesi yaparak her defasında atomlarına kadar parçalanarak ayrılanlara komünistçe bir örnek sundu. Kısacası halkın birliğine, dirliğine ve devrimine önderlik ediyor; bunu yaparken halkın gönüllülüğünü, ikna yoluyla bu bilince varmasını esas alıyor. Bazı halk örgüt ve partilerini kendisine engel sayarak entrika ile, karalamayla ya da bazı zamanlar PKK'nın yaptığı gibi şiddet yoluyla tasfiye etme yanlısına düşmüyor, tersine onların varlığına saygılı davranıyor ve sadece ortak toplumsal eylemde bulunmaları için ısrar ediyor. Yalçın Küçük'ün yardımını umduğu ve önder kabul ettiği PKK, öteden beri iki konuyu işliyor; "Kürt orijini"ne dayanan örgütleri binbir yakıştırma ile kimi zaman şiddete başvurarak elimine etmeye, "Türk solu"(!)nu da "gidin kendi ülkenizde mücadele edin" diye taciz ediyordu. Halbuki kendisi Türkiye'nin her tarafında ve her zaman istediği ölçüde örgütlendi ve mücadele etti. Kısacası kendi dışında kimsenin olmasını istemeyen kaba otoriter bir felsefeye sahiptir. Şimdi 40 örgüte rakip parti'yi "Türkiye alanına" gönderirken yine aynı mantığa sahip olduğunu gösterdi ve Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesinin iki en önemli dostunu akıl almaz bir kara çalma saldırısına tuttu. Buna karşılık komünistler, "40 örgüte rakip" olarak da gelmiş olsan hoşgelden diyor ve mücadele için de boyunun ölçüsünü almasını öneriyorlar. Sadece bir güçlüğü belirtiyorlar, "DHP" kılıfı altına PKK'yı sığdırmak zordur, en iyisi PKK kendi adıyla "boşluk bulduğu" "Türkiye alanı"nda da örgütlenmeye girişsin ve bir tek milliyetin devrimi yerine bütün milliyetlerden halkın ortak devrimi için kolları sıvasın. Yani Kürt milli-

yetçiliğine dayalı stratejisini değiştirsün, böylece düştüğü açmazdan da kurtulmuş olur. Çünkü hem milliyetçilik, hem bütün milliyetlerin ortak devrimi bir arada yürütülemez. Bunu güdümlü partiler kurarak kotarmak mümkün değil. Gerçek odur ki, Türkiye'deki bütün ezilenler tam bir kader birliği içindedir. Enternasyonalist bir demokratik halk devrimi perspektifi öngörülmedikçe, çok olağanüstü bir durum ortaya çıkmazsa Kürt ulusunun kuruluşu da olanaklı görünmüyor. PKK da giderek bunu anlamının sancılarını yaşıyor; tek ulusla sınırlı örgütlenme ve siyasal stratejiden vazgeçip ülkedeki bütün ulusların ve azınlıkların ortak devrim stratejisine yönelme ile, devletle diyalog yoluyla reformcu çözümlerle yetinme arasında gidip geliyor ve böyle bir ikilem içine düşüyor. Uluslararası konjonktürün, çok uluslu ülkelerde tek ulusa dayalı politikalar için gösterdiği güçlükler PKK'yı hem FKÖ vari uluslararası diplomasiye ağırlıklı olarak yönelmesine ve hem de ülke içinde böyle bir kararsızlık, ikilem ve açmaz içine sokmaktadır.

Ne var ki, PKK'nın milliyetçi önderliği bu gerçeği içine sindiremiyor; halkların kader birliğinin dayattığı elbirliği ve ortak devrimi için örgütlenme yerine, kendi kontrolünde ve salt milliyetçi amaçlar için kullanabileceği bir parti istiyor, öyle ki bu parti, birilerine dayanmadan ayakta duramayan, Türkiye'de devrimcilik iddiasını tüketmiş marjinal, belkemişsiz politikacılara ihtiyaç duyuyor. İlginçtir ki, Türkiye'de devrimci bir iş yapmayı beceremeyen bütün siyasi kadrolar şimdi Kürt milliyetçiliğine yaltaklanıyorlar.

Öte yanda, Yalçın Küçüğün başka bir çelişkisi de dikkati çeki-

yor. Kendisi "bölme ve toplama" işlemi konusunda "kardeşi" Öcalan'dan farklı bir pozisyona düşüyor. Gerçi bu biçimsel bir farktır, çünkü ikisi de halkın ikna ve gönüllülüğe dayanan birliğinden yana değiller. Ancak "kardeş" Öcalan, şiddet yoluyla da olsa, kara çalarak bütün kendi dışındaki örgütleri tasfiye ederek, Kürdistan için PKK yeter, Türkiye için de "Devrimci Halk Partisi" yeter diye düşünürken, kendisi hayır daha

Egemen sınıfların "böl-yönet" prensibi hayat bulamayacak duruma gelecektir. Nitekim komünistler buna önderlik ediyor. Halkı kendi düşmanlarına karşı birleştirmek için Yalçın Küçüğün kolay kolay anlayamayacağı politikalar güdüyor. Türklerin, Kürtlerin ve diğer milliyetlerden halkın gerçek ve gönüllü birliği için, ezilenlerin bütün haklarının tam ve eksiksiz verilmesini, bütün ulusların kendi kaderini özgürce tayin etmesini, bu yüzden de şimdi haklarını militanca bir mücadeleyle ileri süren Kürt ulusunun burjuva milliyetçi önderlerinin çizmeyi aşan "eleştirilerine" karşı son derece hoşgörülü davranıyor, çeşitli halk örgüt ve partilerinin bir dizi hatalarına ve aymazca komünist parti aleyhtar tutumlarını sadece eleştirmek ve olumlu örnekler sunarak yol göstermekle yetiniyor.

çok bölme işlemi yapalım, halka bunu öğretilim diyor. Aslında Y. Küçüğün kafası açık değil ve kendi içinde de tutarsızlıklarla doludur. Bir yandan halkın red damarlarını açarak, kendileri için engel ve "rakip" durumunda bulunan örgütleri "Devrimci Halk Partisi" lehinde halka red ve tasfiye etmeyi öğretirken, öte yanda halka sanki yeterince öğretilmemiş gibi bölme işlemini öğretmeye çalışıyor.

Sayın Yalçın bu örgütlerin varlığı ve inadı, "Türkiye'deki kokuşmuşluğun yansıması" değildir. Asıl bu kokuşmuşluğu sizin kafanız yansıtıyor. Bu örgütler Türkiye toplumsal devriminde sizin aklını-

zın alamayacağı ölçüde büyük katkılarda bulundular ve Türkiye'de sizin gibilerin engeline rağmen muazzam devrimci bir çıkış açtılar. Sizin tav olduğunuz Kürt ulusal uyanışında örneğin Kaypakka-ya'nın tayin edici rolü oldu, yine bugün PKK'nın (milliyetçi içeriğini bir tarafa bırakalım) uyguladığı halk savaşı stratejisi ve kuramını Türkiye'ye getiren İ. Kaypakka-ya'dır. Kadir bilmezlik, yaşayan devrimci değerlerin yadsınması üzerinde yapay biçimde yükseltilmiş kuruntulu liderlik kültürüne dayanan, sadece ölmüş kahramanlara övgüler düzüp onları büyük bir özveri ve içtenlikle tekrarlayan ve sürdüren halkın yaşayan devrimci evlatlarına ve onların en değerlilerinin örgütlediği kurmaya saygısız ve zehirli dille kara çalan, belli bir dünya görüşünde inatla ve ısrarla mücadele kararlılığı göstermeyi "örgüt şovenizmi" olarak suçlayıp, tam da kendi örgütüne bencilce yol açmak ve bunun için diğer halk örgütlerine düşmanca bir duygu taşıyan kafalar; milliyetçilik zehiri ile kendinden geçen ve bu yüzden dürüstlüğüünü kaybeden ve tarihsel olgular karşısında

bencil ve kompleksli tutumlar taşıyan kafalar, halkı birleştiremez, halkın birleşik kuvvetiyle mümkün olabilecek devrimi gerçekleştiremez. Bütün bu kötü niteliklere sahip kafalar, özel tarihsel koşulların sunduğu ayrıcalıklardan yararlanarak çok güçlenebilir, çok geniş yığınların kendinden geçmişcesine desteğini alabilir, ama bunlar halkın ve insanlığın lehinde iyi şeyler yapamazlar, yaptıkları iyi şeyler olursa, bunlar tamamen dolaylı ve raslantusal bir özellik taşırlar. Ezilen uluslara dayalı burjuva milliyetçiliği böyledir. Eylemlerinin dolaysız hedefi halkçılık ve insancılık değildir, kendi sınıfının burjuva çıkarlarını korumak ve ay-

riciliklar elde etmek için emekçi kitleleri kendi amaçları uğruna, onların nominal haksızlıklara uğrayışlarını ve hoşnutsuzluğunu kullanarak egemen ulus sömürücülerine karşı savaşırlar. Ama eylemi objektif olarak gerici rejime ve emperyalizme darbe vurur ve amacı öyle olmaksızın tarihin insancıl, halkçı ilerleyişine katkıda bulunur. Buna karşılık, halkçı, insancıl öğelere uygun davrananlar, halkın duygularına değil aklına önem veren ve onu uyarırlar, bu gün zayıf olsalar bile, emin adımlarla ilerleme, halkı ve insanlığı gümbür gümbür bir zafere doğru ilerletme gücüne sahiptirler ve bu asla tesadüf ve dolaylı değil, onların doğrudan ve bilinçli eyleminin sonucudur.

Halka daima doğru şeyler söylemiş ve onlar için kararlıca dövüşerek sayısız şehitler vermiş komünist partiyi ve yine sayısız halkçı kahramanlık göstermiş başka devrimci örgütleri "red" edip, bunlara karşı "halkın red damarlarını açarak", halkı bu örgütlere karşı kıskırtmak, henüz ismi var cismi yok "Devrimci Halk Partisi" "şovenizmi"nden başka ne anlama gelebilir? Üstelik bu parti, anlaşılıyor ki, kah güçlenen ezen ulus milliyetçiliğine, kah güçlenme sırası kendine gelmiş ezilen ulus milliyetçiliğine yaltaklanan, geçmişten beri halka yanlış şeyler söylemekle ünlenmiş ve bu yüzden örgüt iflas ettirmiş yazar ve politikacılara kurduruluyor ve kurucuları bile "PKK vesayeti"nden kaygılanıyorlar. Yalçın Küçük, "II. Cumhuriyet" tartışmalarında işte böyle bir parti yaranna red çağrısında bulunuyor.

Yalçın Küçük gibileri için, bu şaşkırtıcı değildir. "Bilgin", "Bilim adamı" yaftası altında halkın bilincini bulandırmada hayli ünlenen birinin alışkanlığın kudurganlığıyla yine aynı şeyi yapması normaldir.

Geçmişte halkı reformist burjuva partilerinin peşine takmak için çabaladı. Bu partilerin sosyal emperyalist politikayı sosyalist dayanışma olarak sunması lehinde propaganda yaptı, hatta orada sosyalizmin tasfiye edildiğini söyleyen marksistlere karşı saldırganlık politikasının teorisyenlerinden biriydi. Bütün bu kesim marksistler başta olmak üzere, sosyal emperyalist aleyhtarı tezleri "Maocu Bozkurt"luk olarak damgalıyordu. Bu

Düzenin kokuşmuşluğu o kadar önemli değil. Bir ülkenin düşünür, bilim adamı, yazar, sanatçı bilge kimselerinin kafasının kokuşmasıdır asıl tehlikeli olan. Çünkü onlar bütün bu kokuşmayı hergün her saat öldürücü bir zehir gibi halka akıttılar ve onu dayanılmaz derecede uyuştururlar. Türkiye'de bu çokça yapıldığı için, kitlelerin büyük çoğunluğu ülkenin kaderine seyirci durumuna gelmiştir.

...ükemiz yarı-feodaldır ve faşist-feodal bir rejime sahiptir. Bizim bir cumhuriyet kurmaya ihtiyacımız var ve bu YENİ tipte bir Halk Cumhuriyeti, yani emekçi egemenliğini esas alan bir cumhuriyet olmak zorundadır. Ülkenin entellektüel, bilgi sahibi insanlarına düşen halka bunu anlatmak ve onları demokratik bir halk devrimi için bilinçlendirip hazırlamaktır

tezleri savunanlar toplantılardan, mitinglerden şiddet yoluyla kovulmaya çalışılıyordu, kitle örgütlerinden tasfiye ediliyorlardı. Öte yanda Kürt sorunu karşısında da Türk şovenizmine yaslanıyorlardı; "Kurdare Azadi" sloganlarını bile sopayla bastırıyorlardı. Şimdi "Demokratik Halk Devrimi" stratejisini savunan "Devrimci Halk Partisi"nin tersine, Yalçın Küçükün geçmişteki örgütleri "sosyalist devrim"i savunuyorlardı. Bu partiler parlamentarist, reformist, devrimi, devrimci şiddeti provakasyon ve teröristlik olarak suçuyorlardı. Bu "önderler" şimdi kalkmış, "ama bundan sonra doğru yaparız, bize güvenin", PKK'nın varlığının "kolaylaştırdığı" ve "makul bir zaman-

da ortaya çıkacak" olan "Devrimci parti" ya da -adı önemli değil "Devrimci Halk Partisi" lehinde THKP, THKO VE KAYPAKKAYA soyundan gelen örgütleri red edin, bize katılın, diyorlar. Hatalarına karşı bir tutumları yok, her defa kendi zamanının 'en doğrucu' adanıdır. Halk neden bu politikacılara güvensin? PKK bonservisinden dolayı mı? Ama PKK liderlerinin de yukarıda belirttiğimiz belli başlı temel sorunlarda geçmiş hatalarla doludur ve bu konularda Yalçın Küçük gibileriyle yarı yarıya kader birliği içindedirler; bu hatalarını düzeltmek yerine gerekçelendiriyor ve unutturuyorlar, sahte tarih yazmaya girişiyorlar. Bugün de gerçeğe uygun davranmak yerine, onu yadsıyan teori ve taktikleriyle sayısız yanlış yapmaya devam ediyorlar.

Yalçın Küçük diyor ki, "Eğer Türkiye devrimci süreci, örgüt şovenizmi, kısırlık, Türkiye'nin bitmişliğinin ve kokuşmuşluğunun yansıması nedenleriyle, örgüt bulamazsa, buraya PKK'nın uzanması kaçınılmaz olabilecektir." Öte yanda da halkı, devrimci örgütleri red etmeye çağırıyor. Belli ki bu bulunmaz örgüt "Devrimci Halk Partisi"dir. Canım bilimle ilgilenen bir insan çok iyi bilmelidir ki, aslı dururken sahtesinin uzanması daha kötüdür; eğer devrimimiz örgüt bulamamışsa, güdümlü "Devrimci Halk partisi"ndense, PKK'nın bizzat kendisinin bu "alana" "uzanması" daha hayırlıdır. Üstelik bu PKK için de ciddi bir stratejik değişiklik anlamına gelecektir. Fakat ne ürküntü vericidir ki, o zaman Yalçın Küçükün isteğinin tersine halkımız toplama işlemini daha çok öğrenecektir ve PKK her milliyetten halkımızın birleşmesi ve devrim için daha sıkı bir elbirliği yapmasını kolaylaştıracığı için ona teşekkür edeceğiz. Her halükarda bu

bulunmaz örgüt "DHP" değildir. Kaldı ki sayın Yalçın'ın kaygı etmesine gerek yoktur; Türkiye devrimci süreci bir dizi devrimci örgütlerle var olmaktadır ve bunların başında da "Kaypakkaya soyundan" gelme komünistler vardır; ve bunlar tutarlı doğru dünya görüşü ve politikalarıyla halka hak edilmiş bir sempatiye sahiptirler ve her gün emin adımlarla daha büyük bir hızla güçleniyorlar ve büyük ihtimalle yakın gelecekte halklarımızın bütün devrimci eylemini derleyip toparlama ve fiilen yönetime gücüne erişeceklerdir!.. Eğer gerçek bir bilim adamı olsaydı, objektif, dürüst bir gözlemci, "kayıtçı" ve "devrimci tarihçi" kafasına sahip olabilseydi Yalçın Küçük de hayatın gelişen yönünü temsil eden bu pınl pınl gücün gelişip serpilmesini ve halkın yüreğine coşkun bir devrim heyecanı yaydığını görebilecekti. Ama Yalçın da bu dürüstlük nerde!.. Aslında Yalçın Küçükün kaygısı, "boşluğa PKK'nın uzanması" değildir, işte komünistlerin bu güçlenme gerçeğidir. O yüzden alele acele ya da onun güdümünde bir "DHP'nin derhal kurulmasını istiyor. bu arada da kitleleri uyararak "aman onların saflarına gitmeyin, azıcık bekleyin Abdullah Öcalan kardeşimle biz geliyoruz!"

Özellikle Yalçın Küçük, İ. Beşikçi ve benzerlerinin (burada ismini yan yana koyduğumuz için Beşikçi hoş görsün aralarında büyük fark olduğunu biliyoruz) komünistlere karşı inkarcı antipatik tutumu nedeniyle bir kaç şeyle sözlerimizi tamamlamak istiyoruz.

Bilim, insanal fonksiyonların en yüksek biçimidir. Bilim adamı, bu insanal fonksiyonla bilgiyle ilgilenen kimsedir. İnsan bilgisi çok çeşitlidir. Yaşanmış bütün olgular kendilerini bilgi şeklinde insan anlayışında tutarlar. İyi bir bilim adamı, olumsuz olguların insanlık yararına yadsınması ve insanlık için bu bilgiden yararlanarak olumlu önermeler üreten kimse- dir. Sessiz ve sakin biçimde insan-

lık yaranna bir şeyler yaparak yaşamını sürdüren dürüst bilim adamları, gerçek insan devleridir! Komünistler bu yüzden bilim adamlarına yüksek bir değer biçerler ve onlara karşı son derece saygılı ve dikkatli davranırlar, onlara yardımcı olmak, çalışmalarını kolaylaştırmak için özel bir çaba sarf ederler. Ama bilimle ilgilenememek, ayrıca bir ayrıcalık sorunudur da; biyolojik yaşamını sürdürmeye fazla zaman ayırmak zorunda bulunan kimseler bilgiyle ilgilenmeye gerektiği kadar zaman bulamazlar ve objektif olarak onu birikmiş maddi yaşam araçlarına sahip kimselere bırakırlar. Bu yüzden öteden beri bu değerleri kontrolünde bulunduran egemen sınıflara hizmet ederler. Çok azı da, bilginin gerçek insancıl amacına uygun davranır ve bu yüzden de yaşamını büyük sıkıntılar içinde sürdürebilirler. Aslında bilimi, sömürücü sınıfların hizmetine sunanlar karakter olarak küçük insanlardır; çünkü bunlar, beden emekçilerinden farklı olarak kolaycı mide adamlarıdır. Dünyada büyük servet sahiplerine, erk ve otorite sahiplerine yaltaklanarak geçinen, üne ve itibara erişen sayısız bilgi tüccarı vardır; bunlara bilim adamı demek insana zor geliyor. Çünkü yüce bir işi, küçük bir amaca yozlaştırıyorlar. Bunların bir bölümü de, bu işi sözde "yüksek" bir amaca hizmet iddiasıyla yapar ve işin içine hileyi de katarak büsbütün kötü bir şey yaparlar. Böylece küçüklükleri, büyük bir amacın önünde dev bir boyut kazanır. Sanırsız Y. Küçük bu bölüme giriyor. Çünkü öteden beri enerjisini ve fonksiyonlarını hep en hassas ince ve bulanık noktalarda emekçi sınıfları yanılma, yönünü büsbütün bulandırmak için kullanmıştır. Uzun yıllar, şimdi çöplük olmuş sahte "sosyalist" ve "işçi" partilerini gerçek sosyalist ve işçi partisine karşı militanca savundu, içinde yer aldı, kuramcılığını yaptı. Sosyal emperyalizmi, "sosyalizm" olarak halka tanıttı ve kitleleri aldatmaya katkıda bulundu.

Şimdi küçüklüğünü, bir ulusun haklı başkaldırısında komünistlere karşı milliyetçi bir partinin yanına yerleşerek büyütüyor. Bu partinin komünist parti aleyhinde kendisine sunacağı ayrıcalıklar için, bilim adamı ahlakıyla bağdaşmayan bir durum sergiliyor; kendisine sunulan liderlik payesine ağzı sulanarak balıklama dalıyor ve emekçi kitleleri komünistlerin ve diğer devrimci örgütlerin aleyhinde eğitmeye ve kışkırtmaya çalışıyor. Bilgiyle ilgilenen bir kimsenin, kitlelerin kendi sezgileriyle bile varabileceği doğrulara varamaması ve onlara hep yanlış şeyler söylemesi bir yana, şimdi de yanılırlara ve aldanmaya en elverişli konulardan birinde bu işini yapıyor.

Düzenin kokuşmuşluğu o kadar önemli değil. Bir ülkenin düşünür, bilim adamı, yazar, sanatçı bilge kimselerinin kafasının kokuşmasıdır asıl tehlikeli olan. Çünkü onlar bütün bu kokuşmayı hergün her saat öldürücü bir zehir gibi halka akıtırlar ve onu dayanılmaz derecede uyuştururlar. Türkiye'de bu çokça yapıldığı için, kitlelerin büyük çoğunluğu ülkenin kaderine seyirci durumuna gelmiştir.

Bu yüzden hala "I. Cumhuriyet" bitsin mi, kalsın mı sorunu tartışılıyor. Gerçek anlamda bir burjuva cumhuriyet mi var ki, Fransa gibi "birincisi"nden, "ikincisi"nden sözedelim? Ülkemiz yarıfeodaldır ve faşist-feodal bir rejime sahiptir. Bizim bir cumhuriyet kurmaya ihtiyacımız var ve bu YENİ tipte bir Halk Cumhuriyeti, yani emekçi egemenliğini esas alan bir cumhuriyet olmak zorundadır. Ülkenin entellektüel, bilgi sahibi insanlarına düşen halka bunu anlatmak ve onları demokratik bir halk devrimi için bilinçlendirip hazırlamaktır. Yoksa "I., II. cumhuriyet" tartışması şeriatçılık özlemine mi uzanıp gider başka bir şeye mi, hiç belli olmaz. O zaman "özgürlüğün tadına varmak" büsbütün uzak bir zamana düşer sayın Yalçın ve sayın Yalçınlar ...

GERİLLA SAVAŞINI GELİŞTİRME, DEVRİMİ KAVRAMA, DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEDE FEVKALADE BİR SİLAH M A O Z E D U N G !

1976 yılında aramızdan göçüp gitti... Ardısıra muazzam önemde siyasi-teorik birikim, sınıf düşmanlarımızla savaşmada eşsiz çap ve derinlikte bütünlüklü bilimsel bir eser bıraktı.

Ölümünün üzerinden onaltı yıl geçti... öğretileri, mevcut problemleri çözümlenmede hareket noktası olmaya devam ediyor. Bu devam ediş, bugün, çok daha gereksinimdir.

Marxizm-Leninizm bilimi Mao'yla Marxizm-Leninizm, Mao Zedung Düşüncesi bilimi düzeyine erişmiştir. Marksist bilimin üzerinde şekillendiği üç büyük alanda, üç bileşende mark-sizme Mao'nun yaptığı katkı öylesine büyük önemdedir ki, buna dayanmadan ne öncü müfreze ne proletarya ve ne de varlıksızlar katı, ayağa doğrulamazlar.

Başka katkıların yanında başta gelen, aslolan ve baştacı edilmesi gereken proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürdürülmesi teorisidir. Mao'nun en çok gençleştiği yer de bu alan değil mi? Bu cephede, Mao'nun tüm büyü ve çekiciliği ile teoriyi gürbüzleştirmesi, atılıma sürüklemesi tek olmasa da Mao Zedung Düşüncesi'nin en büyük belirleyici yanındır.

Muhakkaktır ki, Mao'ya bu teori gökten inmedi. Mao, marksist bilimin beş halkasının sonuncusuydu. İlk dört halkada Marks, Engels, Lenin ve Stalin vardı. Mao, bilimi, bu dört öğretmenden devraldı. Diyalektiğin mahir bir uygulayıcısıydı Mao.

Sosyalist toplumda da çelişkilerin "bulunabileceğini" söyleyenlere, o, meselenin bu şekilde konulmasının yanlış olduğunu söylüyor ve şöyle açıklıyordu: Mesele sosyalist toplumda da çelişmelerin bulunabilmesi değil, sosyalist toplumun çelişmelerle dolu olmasıdır. Çelişmelerin bulunmadığı hiç bir yer yoktur.

Mao, bu teorik çözümlenme gücüne zıtların birliği yasasıyla ulaşıyordu. Bu yasa, sosyalist topluma da uygulanır. Bu toplum bu yasadaki bağışık düşünülemez. Devrimci diyalektik, bu usta-

nın elinde sosyalist toplumdaki çelişkileri tahlilinin anahtarı olarak işlev görüyordu. Mao, sosyalist toplumu çelişkisiz, çatışmasız, dalgasız deniz olarak görmüyordu. Sınıf mücadelesi, bazen açık, bazen gizli, bazen sert, bazen yumuşak ama mutlaka sürüyordu. Proletarya ile burjuvazi arasında, sosyalizm ile kapitalizm arasında, marksizm ile revizyonizm arasında kimin kimi altedeceği, kimin üstte kalacağı mücadelesi durmaksızın devam ediyordu. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi antagonist karakterdeydi ve tüm sosyalizm tarihi boyunca da bu niteliği ile orta yerde duracaktı.

Sosyalizm öldü diyenlere en iyi yanıt Mao'dadır. Revizyonizme karşı daha 1950'lerin ortalarından sonra göğüs göğüse çarpışan, bu savaşında UKH hattını çizerek Leninizmi, Leninizm düşmanlarına karşı savunan Mao'ydu. Sosyalizmi daha o zamanlar öldürenlere en iyi yanıtı vermişti Mao. Bugünkü revizyonizmin sefaletini daha onyıllarca önce çözümlenmişti. Nasıl olurda sosyalizm ölür? Olmayan şey nasıl ölür? Ölen modern-revizyonizmdi, bunalımın altından kalkamayan dolayısıyla klasik kapitalizme evrilen revizyonizm.

Dünyanın bu yeni dönemecini çözümlenmede, sosyalizme titizlikle sarılmada, düşünsel tahribattan kurtulmada Mao fevkalade bir silahtır

Kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazanacağı sorunu da henüz bir karara bağlanamazdı. Marksizmin mi revizyonizmin mi sorunu da öyle. Dolayısıyla proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek aslandır, temeldir.

Tüm bu sorunlar Mao'da çözümlenme gücüne kavuştu.

Çin ve özellikle de Sovyetler Birliği deneyiminin muazzam bir teorik muhasebesini yapan Mao, sosyalist

toplumun kendi içinde sürekli yeni burjuva öğelerinin ortaya çıktığını, toplumun bu öğeleri sürekli ürettiğini, proletarya-burjuvazi çelişmesinin uzlaşmaz karşıtık olarak sosyalist toplumun baş çelişkisi olarak şekillendiğini ve sosyalist toplumun bütün bir tarihsel evresi sürece bu karşıt çiftler arasındaki sınıf mücadelesinin çetin ve amansız olacağını apaçık tespit etti.

Gerçek bir sosyalist devrim üç cephede birden verilmeliydi. Tüm ulusal ekonomiye sosyalist sektörün egemenliğinden sonra, iktisadi alandaki bu devrimle yetinilmemesi, devrimin siyasi ve ideolojik alanlarda da eksiksizce devam ettirilmesi vazgeçilmez bir gereklilikti. Ekonomik cephedeki sosyalist devrim tek başına yetersizdir ve zaferi garanti altına alamaz. Siyasi ideolojik cephede de temelli bir sosyalist devrim yapılmalıydı.

Sınıf mücadelesinin merkezi komünist partisinin içidir. Kapitalizmin restorasyonundan yana güçlerle, restorasyona izin vermek istemeyen güçler arasındaki mücadele en zorlu biçimde bu alanda hüküm sürer. Gücünü ve dayanacağını üretim ilişkileri alanından alan yeni burjuvazi özellikle KP içinde sert direniş örnekleri sergiler. Bu demektir ki, proletarya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek temel sorundur. Kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadele uzun süre devam eder; ve kısa dönemde, hangisinin muzaffer çıkacağı karara bağlanamaz.

Mao'nun Marksizm bilimine yaptığı bu teorik katkı, düşmanlarımızla savaşmada, bizi, silahlandırarak elverişli duruma getirmiş bulunuyor. her sosyalist toplumdaki restorasyon tam da Mao'nun teorisini doğrulayagelmiştir. Tam da bu teori sayesinde geriye dönüşün doğası hakkında beraklaşmamız mümkün olabilmıştır.

Ne demişti Mao?

Sosyalist toplumda kimin kazanacağı sorunu henüz karara bağlanmamıştır. Karara bağlanmadığı içindir ki,

kapitalist yolcular sosyalist yolcuları altedebildiler. **Nedir ki, devrim, tek bir çarpışmadan ibaret değildir. Altedenler, altedilecektir.**

Mao'nun adı, modern-revizyonizme karşı başkaldırının adıdır. Revizyonizme karşı mücadelede Mao'nun haklılığı artık tartışmaya yer vermeyecek kadar nettir. Ve son altüst oluşlar Mao'nun bütünlüklü öğretilerinin lehine tanıklığını sürdürmüştür.

Hocacı şura'nın sosyalist toplumda sınıflar ve sınıflar mücadelesine dair teorileri ve tek düze düzlemleri artık bu cephenin tabanında bile yankı uyandıramamaktadır. Mao'ya karşı ölümden sonra şer cephesi oluşturulan bu malum mezhep, ancak sınırlı müritlerinin varlığında güneşin bir damla suda yansması kadar varlaşabilmektedir. Yaşam, nesnelere zengin hareketi, Hocacılığ da bir kenara koymada gecikmedi. Çözüm Mao'dadır.

Dünyayı değiştirme ve devrimi kavramada Mao Zedung Düşüncesi tek etkili silahtır. Ezilenlerin ellerinde bir meşaledir Mao. Mao kilit taşıdır; proletarya diktatörlüğü sorununda Mao'da en önde duran aciliyettir.

Mao'nun Marksizm bilimine halk savaşı teorisi alanında yaptığı katkı, proletarya açısından eşi görülmedik önemdedir. Bu önem özellikle, sömürge, Yarı-sömürge ülke devrimlerinde derinliğine ve genişliğine kendisini hissettirmektedir. Sağa ve "sola" sıçrayışla ifadesini bulan silahlı mücadelenin Mao'nun halk savaşı teorisiyle alakası olamaz. Her silahlı savaş halk savaşı olamaz.

Silahların eleştirisinin "sol"a egzotikçe bir adınılamaması olarak amaçla aracı karıştırmış sınırlı "aydın" azınlığın yığınardan yalıtılmış "yukarıdan" silahlı savaşı da öncü, artçı, arenası özünde sağa oportünistçe bir adınılamaya kurban edilen, "sosyalizmi" milliyetçiliğe uyarılama niteliği ile özgülleşen, yığınların aşağıdan gelen dolaysız zorlamasını ulusalcılık eçik düzlemine alet eden silahlı savaşımın da Mao'nun halk savaşı teorisiyle ortak paydası yoktur.

Koca bir devrim pratiğinin teorik dışı vurumu olarak vuku bulan halk savaşı teorisi sömürge, yarı-sömürgelerde emeğin köleleştirilmesi

üzerine kurulu egemenlerin kıyıcı düzenlerini altetmede genel, temel ve vazgeçilmez en etkili silahtır.

Türkiye'de TKP/ML, bu savaşım güzergahında doğrultu açıklığına kavuşmaktadır. Halk savaşı güzergahının gerilla savaşı evresini yaşayan devrimimiz, kızıl siyasi iktidarlar uğruna gerilla savaşında yoğunlaşırken Mao'nun teorisi bir kez daha fena halde yakıcılığını ve muazzam önemini ortaya koymaktadır. Mao'cu bu güzergah her zamankinden daha çok gereksinimdir.

Sosyalizm öldü diyenlere en iyi yanıt Mao'dadır. Revizyonizme karşı daha 1950'lerin ortalarından sonra göğüs göğüse çarpışan, bu savaşım UKH hattını çizerek Leninizmi, Leninizm düşmanlarına karşı savunan Mao'ydu. Sosyalizmi daha o zamanlar öldürenlere en iyi yanıtı vermişti Mao. Bugünkü revizyonizmin sefaletini daha onyıllarca önce çözümlenmişti.

Dünya proletaryasının Türkiye bölümü öncü müfreze, gerilla savaşında yoğunlaşma ve silahların eleştirel gücünde katettiği mesafeyi Mao'nun teorisi rehberliğinde katedebilmiştir.

Ölümün onaltıncı yıldönümünde Mao, işçi sınıfı ve ezilen halklar için ellerde yakıcı bir silahtır. Duraksamalı, kararsız, eylemsiz değil; yiğitlikle, kararlılıkla ve özveriyle uygulandığı an Mao'nun teorisi, kullananın elinde en etkili, en öldürücü silah olacaktır.

Halk savaşı güzergahının muazzam önemi, fena halde dayatıcılığı, özgün evrede gerilla savaşında ısrarla ilerlememizi emrediyor.

Gerilla savaşında yoğunlaşma Mao'culukta yoğunlaşmadır; Mao'culukta ısrar, gerilla savaşında dorukları adımlamadır.

Nasil olurdasosyalizm ölür? Olmayan şey nasıl ölür? Ölen modern-revizyonizmdi, bunalımın altından kalmayan dolayısıyla klasik kapitalizme evrilen revizyonizm.

Dünyanın bu yeni dönemecini çözümlenmede, sosyalizme titizlikle sarılmada, düşünsel tahribattan kurtulmada Mao fevkalade bir silahtır. Mao'nun ML'e katkıları savunulmadan devrim ve sosyalizmde berrak bir kavrayışa varılamaz. ML/MZD proletarya ve bağlaşıkları için devrimi kavrama,

dünyayı dönüştürme, savaşımı sürdürmede tek güzergahıdır. Yaşam bu güzergahı en etkili biçimde Peru, Türkiye ve diğer yarı-sömürge devrimlerinde uzak olmayan bir gelecekte bir kez daha doğrulamaktan geri kalmayacaktır.

Proletarya ML/MZD bilimi rehberliğinde uzun ve zorlu yürüyüşüne devam edecektir.

Geçici geriye dönüşler, devrim dalgasındaki alçalmalar yalnızca görelidir. Unutulmasın ki, "dünya tarihinin arasına büyük gerilemeler göstermeksizin her zaman ileriyi doğru ve pürüzsüz olarak ilerlediğini düşünmek, bilimsel ve diyalektik değildir, teorik bakımdan yanlıştır."

Dünya kapitalizminin kabuğunu parçalamada proletarya gecikmeyecektir.

Mao'nun teorisi, ülke koşullarımızla ustaca bütünleşmesini Kaypakka-ya'da bulur. Kaypakka-ya'nın güzergahı, ML/MZD biliminin iç özgünlüğündeki somutlanışdır. Bugün bu teori, bir yanı sıra uluslararası sorunları çözümlenmede işlev görürken, bir yanı sıra da ülke içi sınıf mücadelesinin bize yüklediği görevlerin üstesinden gelmede önümüzü aydınlatan fenerdir.

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve altın çağ uğruna mücadelede ML/MZD'ye dayanmadan, bu bütünlüklü teorik havayı ciğerlere çekmeden amaca ulaşamaz.

Dünya proletaryasının Türkiye bölümü öncü müfreze, gerilla savaşında yoğunlaşma ve silahların eleştirel gücünde katettiği mesafeyi Mao'nun teorisi rehberliğinde katedebilmiştir.

Ölümünün onaltıncı yıldönümünde Mao, işçi sınıfı ve ezilen halklar için ellerde yakıcı bir silahtır. Duraksamalı, kararsız, eylemsiz değil; yiğitlikle, kararlılıkla ve özveriyle uygulandığı an Mao'nun teorisi, kullananın elinde en etkili, en öldürücü silah olacaktır.

Halk savaşı güzergahının muazzam önemi, fena halde dayatıcılığı, özgün evrede gerilla savaşında ısrarla ilerlememizi emrediyor.

Gerilla savaşında yoğunlaşma Mao'culukta yoğunlaşmadır; Mao'culukta ısrar, gerilla savaşında dorukları adımlamadır.

MARKSİST FELSEFENİN BAŞLICA TEMELLERİ VE MAO:

III. Bölüm

ÇELİŞKİ YASASI

Doğa, toplum ve düşüncedeki her olgu, her olay, her sürecin gelişmesinin temel kaynağı çelişkidir. Çelişkisiz yaşam ne düşünülebilir ne de pratikte mümkündür. Yaşamın, canlılığın devindiricisidir; bir varlığın bir varlık olmayan'a geçişinde özdür; hareketin bir etkinliğe, iç tepiyeye sahip olmasında temeldir çelişki. İnsan düşüncesi, doğa olayları, toplumsal yaşam, çelişkisiz varoluşunu sürdürmez; hareket edemez, bir başka'ya ulaşamaz.

Çelişki, karşıtların birliği durumudur; birbirlerine karşıt olanı içerir. Diyalektik, her türlü hareketin, her türlü yaşamın kökü olan çelişkinin "doğrudan doğruya nesnelere özü içinde incelenmesidir." (27)

Lenin, diyalektiğin özünü, doğru anlamını böyle yorumlar.

Tek bir bütünün parçalanması ve onun çelişkili parçalarının kavranması,... diyelektiğin özüdür." (28) Bu dahiane formülasyonda diyalektiğin sırrı yatmaktadır. Karşıtlık bir çelişmedir; çelişki ilişkisinde varlıştır. Çünkü, "bir, iki karşıttan oluşandır; öyle ki ikiye bölündüğünde ortaya çıkar bu karşıtlar." (29) Heraklitos'u anan Filo'nun sözleridir bunlar.

Karşıtların birliği denildiği zaman, çelişme apaçık ortadadır; önemli olan karşıtlığı birliği içinde, özdeşliği içinde kavramaktır.

İşte çoğu kesimce bulandırılan, bir düşünüş eksikliği ile felsefi-marksizmden uzaklaşılacak yer burasıdır. Savaşım, çelişkinin doğasında vardır, böylece varoluşunu sürdürür. Bu da iki ucun birliğini gerektirir.

Yaşamı bir yanda, ölümü öte yanda; kalıtımı bir yanda, değişimi öte yanda düşünmek ancak metafizikçinin işi olabilir. Yaşam olmadan ölüm, kalıtım olmadan değişim, demokrasi olmadan merkeziyetçilik, özgürlük olmadan disiplin, itim olmadan çekim vb., düşünülemez. Yaşam ölümün, ölüm yaşamın içindedir.

Proletarya ile burjuvazi karşıt uçlar olarak bir varlıkta bir arada bulunmasaydı, kapitalist toplum dediğimiz şey olamayacağı gibi, sosyalist toplum dediğimiz karşıtına da dönüşemezdi. Burjuvazi madalyonun bir yanı ise, proletarya da öteki yanındır. Bu iki yan, hem birlikteler, hem savaş halindedir. Birlikte olanlar, aynı zamanda savaşır; bunsuz toplum gelişip ilerleyemez; derecelilik kesintiye uğrayıp bir başka'ya ulaşamaz.

Şeyleri canlı hayatları içinde, özdevinimleri ve kendiliğinden gelişmeleri içinde tanımanın yolu, bu şeylerin iki karşıttan oluştuğunu kavramaktır. Sürecin temel niteliğini kavrayabilmenin yolu, bu sürecin karşıtlar hareketinden oluştuğunu saptamaktır.

Hegel, diyalektik, karşıt olanı; birliği içinde kavramaktır önermesiyle diyalektiğin en özlü, en anlaşılır tanımını yapıyordu. Bu, Hegel tarafından diyalektiğin dahice verilmiş formülüydü." (30) Nihayet, Lenin, yıllar sonra, Hegel'in "mantık bilimi"ni incelerken, "diyalektik, karşıtların birliği teorisi olarak tanımlanabilir kısaca. Diyalektiğin çekirdeği bununla sezilip kavranacaktır, ama bir dizi açıklamayı ve geliştirmeyi gerekli kılar bu" (31) formülasyonunu çerçeve içine alarak dikkat çekecekti.

Dünyadaki her şey karşıtların birliği durumundadır.

Marksist yazın bu konuda zengin materyaller sunmaktadır. İşte Marks, Engels, Lenin'in bu sorundaki açıklama ve önermeleri:

Marks: *Diyalektik hareketi oluşturan şey, iki çelişik yanın bir arada var olması, bunların çatışmaları ve yeni bir kategori içinde eriyip kaynaşmalarıdır. Sorunu kötü yanın atılması olarak koymak, diyalektik hareketi kısa kesmektir.* (32)

Engels: *Diyalektik, bugüne kadar elde ettiğimiz doğa deneylerinin verdiği sonuçlardan, genellikle bütün kutupsal karşıtlıkların, iki karşıt kutbun birbiri üzerindeki karşılıklı etkisinden ileri geldiğini, bu kutupların ayrılışının ve karşıtlaşmasının ancak bunların karşılıklı bağlantısı ve birliği çerçevesinde sözkonusu olduğunu, bunun tersine, onların birliğinin de, onların ayrılışında, karşılıklı bağlantısının ise ancak karşıtlaşmasında bulunduğunu, tanıtımlar tanıtlamaz, ne itim ile çekimin kesin dengeleşmesinden, ne bir hareket biçiminin maddenin bir yarısının öteki biçiminin maddenin öteki yarısına kesin bir bölünmesinden, yani ne iki kutbun karşılıklı olarak birbirine nüfuz etmesinde, ne de kesinlikle birbirlerinden ayrılmasından söz edilebilir. Birinci durumda bir miktatsızın kuzey ve güney kutuplarının karşılıklı olarak birbirlerini ortadan kaldırmalarını, ikinci durumda ise iki kutbun orta yerinden bir miktatsız, ikiye ayırmanın, bir yanda güney kutbu bulunmayan bir kuzey yarımı, öte yanda kuzey kutbu bulunmayan bir güney yarımı meydana getirilmesini istemek demek olurdu.* (33)

Lenin: Karşıtların özdeşliği (onların "birliği" demek belki de daha doğru olurdu-bununla birlikte özdeşlik ve birlik terimleri arasındaki farklılık, burada pek önem taşımaz-belli bir anlamda her ikisi de doğrudur) doğanın (zihin ve toplum da dahil) tüm görüngülerindeki ve süreçlerindeki çelişen, birbirlerini karşılıklı dışıtalayan, karşıt eğilimlerin tanınması (keşfedilmesi)dir. Dünyanın tüm süreçlerinin "kendi hareketleri" içinde, kendiliğinden gelişmeleri içinde, gerçek yaşamları içinde bilinmeleri koşulu, onların bir karşıtların birliği olarak bilinmesidir. (34)

Yeri geldiğinde Marksist yazının tanıklığına sık sık başvuracağız. Marksist ustalardan doğrudan aktarmalarla, pasajları okurun denetimine sunacağız.

Özellikle "Hocacı" cephede Mao'nun sık sık eleştirilmeye çalışıldığı şeylerden biri zıtların birliği savunusudur. Bu cephenin önemli bir kesimi, zıtların birliğini, diyalektiğin temel yasası olarak görmez. Dolayısıyla Mao'da salvo atışlarına tabi tutulur. Ne var ki, soruna biraz yakından bakılınca torpillenmeye çalışılan Mao değil, aslında Marks, Engels ve Lenin'dir. Bu Marksist ustalar, bu yasaya beylik bir yasa gözüyle bakmışlar ve bu yasayı diyalektiğin temeli olarak betimlemişlerdir.

Mao'nun yaptığı şey, bu yasayı geliştirmek, ilerletmek, derinleştirmektir.

Ne diyor Mao?

Hayat zıtların birliği ile açıklanabilir ancak.

Ne diyor Mao?

Her şey zıtların birliğinden ibarettir.

Zıtların birliğinden diyor Mao, nitelikleri farklı olan zıt şeylerin birliğini anlıyoruz. Ve örneklerle bu düşüncesini tanıtlıyor. Su örneği vb. gibi. Dolayısıyla her şey bir karşıtların birliği durumudur.

Bu sorunda Mao'nun felsefi yazını zengin örneklerle doludur. Biz bunlardan bir kaçını aktarmakla yetineceğiz.

"Toplumdaki her şey karşıtların birliğinden ibarettir. Sosyalist toplum da bir karşıtların birliğidir; bu karşıtların birliği durumu hem halkın saflarında hem de bizimle düşman arasında vardır. Az sayıda insanın ülkemizde hala karışıklık çıkarmasının temel nedeni, toplumumuzda hala gerek olumlu ve gerek olumsuz her türlü karşıt yönün ve birbirine karşıt sınıfların, birbirine karşıt insanların ve birbirine karşıt fikirlerin bulunmasıdır." (35)

"Felsefede, materyalizm ve idealizm karşıtların birliğini oluşturular ve birbirleriyle mücadeleye ederler. Aynı şey başka bir çift karşıtlık için, diyalektikle metafizik için de geçerlidir. Bu iki tür karşıtlık olmadan felsefeden söz edemeyiz" (36)

"Savaşta saldırı ve savunma, ilerleme ve çekilme, yengi ve yenilgi, hepsi birer çelişik olgudur. Biri olmadan öbürü olamaz. Bu iki yön birbirine karşı savaşım verdiği gibi birbirleriyle birlik halindedir ve

savaşın bütünlüğünü meydana getirirler, gelişmesini sağlar ve savaş sorununu çözüme ulaştırırlar." (37)

"Halkın saflarında, demokratik merkezîyetçilikle, özgürlük disiplini içindedir. Onlar tek bir bütünün iki karşıt yönüdür, çelişmeli oldukları kadar birlik halindedirler ve tek yanlı bir biçimde bir yanını gözardı edecek şekilde diğer yanını vurgulamamalıyız." (38)

Şurası bir gerçek ki, şeylerin içindeki karşıt yönlerin her biri, ancak karşıtların varlığında, onunla birlikte varlığını sürdürebilir. Karşıtlar, birbirlerini koşutlandırarak varlaşır, didişir, bir başka'ya ulaşır. Şeylerdeki karşıt yönlerin her biri birbirlerinin varlık koşuludur.

Bilinirki, şeyler kendilerini anti-tezleriyle egeleyerek orta yere koyarlar. Bunsuz hareketi tasarlamak, betimlemek akıldışıdır. Ne ki, karşıt yönler birbirlerine karşı hareket ederler. Bu, hem bir arada bulunma ve hem de birbirleriyle çatışan iki farklı kutbu ifade eder. Kısaca bunu, karşıtların birliği ve mücadelesi şeklinde formüle edebiliriz.

Dış dünya ve insan aklında bulunan her nesne, her olgu, her fenomen, mutlaka karşıtlık doğasında varlaşır; ve karşıtlık biçiminde bulunur. Bu nedenledir ki, karşıtların birliği evrenin temel yasasıdır.

İşte bundan dolayıdır ki, MAO, Marksist ustalardan devraldığı mirası ilerleterek, genişleterek, ayırtılarak, eksiksiz bir tamamlanışa doğru bilgiyi zenginleştirerek, şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır biçimindeki yargısını Celişik Üzerine adlı makalesinde uzunca açıklamalarla ifade etmiştir.

Mao'yu eleştirel tutum yoksunluğuyla "hançerleyenler"(!), Engels'in "Yaşamak ölmek demektir" (39) sözleri karşısında ancak ellerini iki yana düşürebilirler.

Doğanın Diyalektiğinde Engels'in şu açıklamaları karşısındaki tavırları da merak konusudur:

"Ortadan kesilen bir muktatıs, nötr olan ortayı kutuplaştırır, ama eski kutuplar gene yerinde kalır. Öte yandan, ikiye kesilen bir solucan, pozitif kuptupta ağzını muhafaza eder ve öteki ucunda dışkı çıkışıyla birlikte yeni bir negatif kutup (dışkı çıkışı) bu kez pozitif olur, ağız olur ve kesilen uçta yeni bir dışkı çıkışı ya da negatif kutup meydana gelir."(40)

Birliği içinde kavranmayan karşıtlık, doğa, toplum ve düşüncel sürece aykırıdır; terstir.

Öyleyse, Mao'nun sözleriyle, yaşamı açıklamanın yolu: Zıtların birliğidir. Malum kesimin kafasını kanadının altına sokarak bunu görmeyi reddetmesi akılsızlığın en büyüğü olsa gerektir.

ÇELİŞKİ YASASINA KATKISI AÇISINDAN MAO:

Kabul edilmeli ve bilinmelidir ki, MAO, Marksizmin ustalarından devraldığı felsefi mirası bulunduğu yerden ileri mevzilere çıkararak Marksist-felsefi bilime vazgeçilemez katkılarda bulunmuştur.

O, özellikle, Lenin'in Felsefe Defterleri'nde tek tek formülasyon ve ifadeler biçiminde geçen, zengin düşünce bolluğu, erişilemez anlatım gücü içeren yargı ve önermeleri daha da geliştirip, zenginleştirilmesi açısından, Klasik Alman Felsefesinin dolaysız sonucu olarak şekillenen Marksist-Felsefi bilimi görmezlikten gelinmeyecek doz ve parlaklıkta ilerletmiştir.

1937 yılında yazdığı Çelişki Üzerine adlı makalesi ile, bu işin mahir bir ustası olduğunu ortaya koymuştur. Akabinde yazdığı yazılardan söz etmiyoruz bile. (Halk İçindeki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine vb. parlak çözümlenmeler içeren makaleler)

O, "her türlü hayatın ve her türlü hareketin kökü" olan çelişki yasasını, bu makalesinde derinlemesi ve genişlemesine açarak, Marksist felsefi cephaneliğin silahlarını daha da artırmıştır.

Mao, Engels ve Lenin'in çelişki yasası geliştirilmiştir şeklindeki öğüdünü dikkate alarak ve ondan öğrenerek, şaşırtıcı, zekice çözümlenmelerde bulunur.

Çelişki yasası ya da karşıtların birliği yasasını çözümlerken, öncelikle, çelişkinin evrenselliğini ele alır ve akabinde çelişkinin özgüllüğünü inceler Mao. Devamla baş ve temel çelişkiyi, çelişki yönleri arasındaki ilişki, baş ve ikincil yönleri, nihayet çelişkideki özdeşlik ve savaşımı ya da birlik ve savaşımı ve en

sonu, çelişkideki antagonizmanın yerini çözümlenerek, diyalektiğin "asli ve özünü" oluşturan bu yasanın "sezilip", "kavranmasına" yardımcı olabilecek "bir dizi açıklamayı ve geliştirmeyi" bizzat yaparak bu bilimin en büyüklerinden biri olma, ya da bu sorunda, akla ilk önce gelenlerin ilklerinden biri olma hakkını hakkıyla hak eder. Bu vasıfı incelerken, ilk önce çelişkinin evrenselliğini ele alır MAO

O'nun felsefe, sosyalizm ve sınıflar ve sınıflar mücadelesi, Halk Savaşı stratejisi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi konularında ML'ye yaptığı nitel katkılar dünyayı değiştirip dönüştürmek isteyenlerin elinde parıldayan bir fenerdir.

1-) ÇELİŞKİNİN EVRENSELLİĞİ

Nesnel bir gerçektir çelişki!

Her türlü hayatın ve her türlü hareketin köküdür; bir şey olarak, kendi kendine çelişkisi olan bir şey olarak hareket edebilir ve gene ancak böylece bir iç tepiyi ve bir etkinliğe sahiptir.

Hegel'in bu anlayış silsilesi, çelişkisiz yaşamın düşünülemediğinin ifadesidir. Öyleyse, bu demektir ki, çelişki her şeyde vardır ve dolayısıyla evrenselidir. Fenomen ve süreçleri nesnel gerçekliği içinde kavramanın yolu, bunları nesnel çelişkileriyle kavramaktır: İçinde çelişki taşımayan şey yoktur. Düşüncede

de, dış dünyada da bu böyledir.

Engels, Dühring'le polemiginde doğa, toplum ve düşüncede çelişkiden kurtulamayacağımızı ve dolayısıyla çelişkinin evrensel karakterinden özellikle söz eder. Nesnelere dinginlik durumunda, cansız, kuru, sabit gören metafizik anlayış, şeylerdeki çelişkiyi çözümlenme gücünden yoksundur. Oysa diyalektik, şeyleri ve nesnelere sürekli bir hareket ve gelişme ve bir değişme süreci içinde ele alır. Bunun içindir ki Engels nesnelere, hareketleri, değişimleri, yaşamları, birbirleri üzerindeki karşılıklı etkileri içinde düşünmeye başladığımız andan başlayarak, durum iyiden iyiye

değişir diyor. Ve şu sonuca varıyor: Burada birdenbire çelişkiler içine düşeriz. Hareketin kendisi bir çelişkidir.

Şunları açıklayan da Engels'tir:

"Eğer daha yalın mekanik yer değiştirme, kendinde bir çelişki içeriyorsa, maddenin daha yüksek hareket biçimleri ile organik yaşam ve organik yaşamın gelişmesi, haydi haydi içerir. ...yaşam da şeylerin ve süreçlerin kendinde varolan, ara vermeden ortaya çıkan ve çözülen bir çelişkidir. Ve çelişki biter bitmez, yaşam da biter, ölüm başgösterir." (41)

Ve Engels aynı şeyin düşünsel alanda da geçerli olduğunu örneklerinin çeşitli oluntularıyla çözümlemektedir.

Diyalektik Sorunu Üzerine adlı makalesinde Lenin çelişkinin evrenselliğini, özgüllüğü ile ilişkisi içinde berrakça tahlil eder. Okur bu makaleyi özellikle incelemelidir. Mao'da çelişki sorununa eğilirken, sözkonusu makalede özellikle sözedir.

Ve Mao, Lenin'in sözkonusu makalesindeki şu bölümü aktarır:

Marx, Kapital'inde, önce burjuva (meta) toplumunun en basit, en sıradan ve en temel, en yaygın ve günlük ilişkisini, milyonlarca kez karşılaşılan bir ilişkiyi, yeni metaların değişimini tahlil eder. Bu çok basit görüngüde (burjuva toplumunun bu "hücre"sinde), tahlil, modern toplumun tüm çelişkilerini (ya da tüm çelişkilerin tohumlarını) açığa çıkarır. Bundan sonraki sergileme, bize, bu çelişkilerin (hem büyümesini, hem de hareketini) ve bu toplumun başlangıçtan sonuna dek, onun ayrı ayrı parçalarının toplamında gelişmesini bize gösterir.

Genel olarak diyalektiğin sergilenmesi (ya da incelenmesi) yöntemi de böyle olmalıdır. (42)

Mao, devrimcilerin bu yöntemin ustası olmalarını salık vererek sürdürüyor açıklamalarını.

Bu demektir ki, çelişkinin evrenselliği kavranmadan, bu kavrama yöntemiyle soruna yaklaşmadan devrimimizin problemlerinin objektif tahlili gerçek rayına oturamaz.

Engels ve Lenin'i özellikle inceleyen Mao, çelişkinin evrenselliği konusunda şunları söyler:

Basit ya da karmaşık hareketlerde olsun, nesnel ya da ideolojik olgularda olsun, çelişki, evrensel olarak bütün süreçlerde vardır.

Bu açıklamasına şu örneklerle varır Mao: İnsan kavramlarındaki her farklılığa, nesnel bir çelişki yansıtıyor gözüyle bakılmalıdır. Nesnel çelişkiler, öznel düşüncede yansır ve kavramaların karşıtlığı hareketini meydana getirerek, düşüncenin gelişmesine yol açar, ve insan düşüncesinden doğan sorunların çözümlerini sağlar.

Parti içinde, durmadan, çeşitli fikirler arasında karşıtlık ve çatışma olur. Bunlar, parti içindeki sınıf

çelişkilerini toplumdaki yeni ve eski şeyler arasındaki çelişkileri yansıtır.

Tüm süreçlerde çelişki evrensel olarak vardır yargısını çeşitli yönleriyle tahlil eden Mao, nihayet şu soruyu sorar: Her sürecin başından sonuna dek çelişki var mıdır? Her şeyin gelişme sürecinden başından sonuna dek bir karşıtlar hareketinden bahsedebilir miyiz?

Mao, açık ve anlaşılır ifadelerle bu sorunu açıklığa kavuşturur.

Mao'nun bu iki soruya verdiği yanıt evettir. Yani:

a-) Süreç baştan sona dek çelişkiyi bağrında taşımaktadır. Başlangıçta bu çelişki pek kendini hissettirmese de bu böyledir. Ama zamanla bu çelişki olgunlaşır ve sesinin tonunu perde perde yükseltir.

b-) Şeylerin gelişme süreci başından sonuna dek zıtlıklar mücadelesidir. Yoksa şeylerin zıttına yani karşıtına dönüşmesi çözümlenemezdi.

Lenin'in "karşıtların birliği (düşümdeşliği, özdeşliği, eşdeğerliği) koşula bağlıdır, geçicidir, sürekisizdir, görecelidir. Gelişim ve hareket nasıl mutlak iseler, birbirlerini karşılıklı dışlayan karşıtlar arasındaki mücadele de mutlaktır." (43) Formülasyonunu daha da zenginleştirerek, karşıtlar arasındaki mücadele sırasında şeylerin zıttına dönüşerek, yeni bir sürecin ortaya çıkacağını şu sözleriyle çözümler: Yeni bir sürecin ortaya çıkması nedir? Eski birlik ve onu meydana getiren karşıtlar, yeni bir birliğe ve onu meydana getiren karşıtlara yerlerini bırakıyorlarsa, eskinin yerine yeni bir süreç ortaya çıkar. Yeni süreç de yeni bir çelişkiyi içinde taşıdığından, şimdi de o çelişkinin gelişme tarihi başlar. (44)

Nihayet Mao, Lenin'in az önce aktardığımız alıntısını daha da geliştirerek şöyle der:

Çelişki evrenseldir, mutlaktır ve şeylerin bütün gelişme sürecinde vardır ve bütün süreçlerde baştan sona devam edip gider.

Çelişkinin evrenselliğini çözümledikten sonra Mao, çelişkinin özgüllüğünü ele alır.

II-) ÇELİŞKİNİN ÖZGÜLLÜĞÜ

Engels, hareketin kendisi bir çelişkidir der. Hareketsiz de madde olamayacağına göre, maddenin her hareketi bir çelişki içeriyor demektir. İşte maddenin durmaksızın gelişen ve sürüp giden bu hareketi için şöyle der MAO:

"Maddenin her türlü hareketindeki çelişkide, bir tekillilik vardır. İnsanın madde üzerine olan bilgisi, maddenin hareket biçimlerinin bir bilgisidir; çünkü dünyada hareket halinde maddenin dışında bir şey yoktur ve maddenin hareketi belli biçimler içinde olur. Maddenin hareketinin her biçimi gözden geçirilirken, hareketin diğer biçimleriyle olan

ortak noktaları dikkate alınmalıdır. Ama asıl önemli olan ve şeyler üzerinde bilgimizin temelini oluşturan, maddenin hareketinin özel noktalarını hesaba katmamız gereği, yani hareketin bir biçimi ile öteki biçimleri arasındaki nitelik farkıdır. Ancak bunu hesaba katmakla, şeyler arasındaki ayrılıkları farkedebiliriz. Hareketin herhangi bir biçimi, içinde, kendi özel çelişkisini taşır. Bu özel çelişki, o şeyi, bütün öteki şeylerden ayıran özel niteliği oluşturur. İşte bu, iç nedendir ve buna, şeyleri birbirinden farklı yapan, çeşitliliğin esasını da diyebiliriz. Doğadaki pek çok hareket biçimi vardır: Mekanik hareket, ses, ışık, sıcaklık, elektrik, ayrışma, bileşme vb.. Bütün bu biçimler, birbirlerine bağlı oldukları gibi birbirlerinden nitelik bakımından farklıdır da. Bu yalnız doğa için değil, toplum içinde doğrudur. Her toplum biçiminin, her düşünce tarzının özel bir çelişkisi, özel bir niteliği vardır." (45)

Bu açıklama karşısında ne denilebilir ki?

Açıklık, netlik, zengin düşünce bolluğu.

Derin anlamı olan bu pasaj, Mao'nun felsefi yazısında çelişkinin özgüllüğünün şaşırtıcı bir çözümlemesidir.

Maddenin hareketinde, hareketin bir biçimiyle diğer biçimleri arasındaki ortak yan, çelişkinin evrenselliğini; ayrı yanlar, ayrı noktalar, ayrı nitelikler çelişkinin özgüllüğünü betimliyordur.

Bililir ki, çelişkinin evrenselliği kabul edilmeksizin şeylerin, fenomenlerin, olay ve olguların gelişmesinin evrensel nedeni, evrensel temeli saptanıp, açıklığa kavuşturulamaz. Ne var ki, şeyleri birbirinden ayırdedebilmemizin, şeylerin niteliği hakkındaki bilgiye varabilmenin yolu, şeyleri ayıran ayrım temelini, özel çelişkinin bulunup saptanmasında yatar.

Çelişki Üzerine makalesinde şöyle diyor MAO:

İnsan genellemelere doğru giden ve farklı şeylere özgü nitelikleri öğrendikten sonra şeylerdeki ortak nitelikleri bilir.

Bir örnekle durum somutlaştırılırsa:

"Bobi bir köpektir" yargısındaki, Bobi, çelişkinin özgüllüğünü, köpek'te evrenselliği belirler.

Neden köpeklik yargısı evrenselliği; Bobi'likte özgüllüğü içerir?

Çünkü, Bobi, herhangi bir köpek gibi bir köpektir. Ve dahası, kendisinde köpek olma tüm köpeklerde varlaştan, ortak olan bir çelişmeyi, köpek olma çelişmesini içinde barındırır. Dolayısıyla, bu, evrenselliğidir. Her köpekte ortak olan, aynı olan bu çelişme, çelişmenin evrenselliğini belirtir. Oysa, Bobi bir köpektir ama herhangi bir köpek gibi bir köpek değil, Bobi olarak bir köpektir.

Bobi'yi, Karabaştan, Karabaşı, Çolo'dan ayıran yan, ayrı yan olarak çelişkinin özgüllüğünü belirtir.

Açıktır ki, bu somut örnekte, Mao'nun bilimsel soyutlaması hayat hakkı bulur ve "şeylerdeki ortak nitelik"ler ile "bir şeyi, bütün öteki şeylerden ayıran özel nitelik" şeklindeki Mao'nun bilimsel yargısına uygun düşer.

İşte bu "birisi özelden genele, öteki, genelden özele doğru" olan "iki bilme sürecidir."

Çelişkinin özgüllüğünü açıklığa kavuşturan Mao, maddenin hareketinin her biçiminin, her büyük sistemdeki özel çelişki ve bu sistemin belirlediği niteliği incelememizin yeterli olmadığını söyler ve şöyle sürdürür açıklamalarını: "Maddenin her hareket biçiminin uzun gelişme yolundaki her aşamasında özel çelişkiyi ve niteliği de incelemek gerekir. Bütün hareket biçimindeki gerçek olan (hayali olmayan) her gelişme süreci, nitelik bakımından birbirinden farklıdır." (46)

Farklı çelişmelerin farklı yöntemlerle çözümleneceği yolundaki önemli çözümlemesiyle çelişki sorununun analizini sürdürerek şöyle açıklar: Nitelik bakımından farklı çelişkiler ancak farklı nitelikte yöntemlerle çözümlenebilirler. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki sosyalist devrim yöntemiyle; büyük halk kitleleri ile feodal sistem arasındaki çelişki, demokratik devrim yöntemi ile; sömürgelemler ile emperyalizm arasındaki çelişki, ulusal devrimci savaş yöntemiyle; sosyalist toplumda işçi sınıfı ile köylüler arasındaki çelişki, tarımın kollektifleştirilmesi ve makineleşme yöntemi ile; sosyalist bir parti içindeki çelişki, eleştiri ve özeleştirme yöntemi ile; toplum ile doğa arasındaki çelişki, üretici güçlerin geliştirilmesi yöntemi ile çözümlenir. Süreçler değişir, eski süreçler ve eski çelişkiler kaybolur, yeni süreçler ve yeni çelişkiler ortaya çıkar ve buna uygun olarak çelişkileri çözümleme yöntemleri değişir.

Gelişen her tarihsel sürecin her aşamasındaki çelişkiyi, o anki aşamanın özelliği de zengin örneklerle inceleyen Mao, çelişkinin özgüllüğünü çok yanlı tahlile tabi tutmayı sürdürür: Her büyük şeyin gelişme sürecinde, bir çok çelişki vardır. Örneğin, Çin'in burjuva demokratik devrimi sürecinde, Çin toplumundaki çeşitli ezilmiş sınıfları ile emperyalizm arasında, büyük halk kitleleri ile feodalizm arasında, proletarya ile burjuvazi arasında, köylüler ve kent küçük-burjuvazisi ile büyük burjuvazi arasında ve çeşitli gerici bölümler arasında çelişkiler vardı ve durum pek karışıktı. Bütün bu çelişkilerin hepsinin bir özelliği ve tek tek ele alınmaları gereği bir yana, her çelişkinin iki yönünün de kendi özellikleri vardı ve toptan ele alınmaları olanaksızdı. Çin devrimi için çalışan bizlerin, yalnızca, çelişkilerin her birinin özelliğini, bütünlüklerinin aydınlığı altında, yani bu çelişkilerin iç bağlantıları içinde anlamamız yetmiyordu. Bir de çelişkilerin tümünü, yönlerini de inceleyerek anlamamız gerekiyordu. Bir çelişkinin her yönünü anlamak

demek, her yönünün belirli durumunu, karşıtı ile karşılıklı bağlantı ve çatışma haline geldiği somut durumları ve her ikisi birbirine bağlı, ama çelişki halinde değilken, karşıtı ile hangi yollardan çatıştığını anlamak demektir.

Lenin'in 'şeyleri, bağlantıları, ara bağlantıları, bütün yanları içinde incelemek yanılığara karşı en iyi güvencedir sözleri' için Mao, bu sözleri unutmamalıdır der.

Devamla, bir kimse, çelişkilerin özelliklerini bütünüyle, ve her aşamayı ayrı ayrı incelemese; olaya nüfuz etme ve çelişkinin en ince özelliklerini inceleme gereğini yadsır, yalnızca uzaktan bir gözatmakla çelişkinin bazı görünüşlerini kabataslak görmekle yetinir ve onu çözümlenmeye kalkırırsa, işte buna, baştan savma iş yapmak denir.

Mao, şeylerin gelişme süreçlerindeki zıtların hareketinde yalnızca iç bağlantıların özel görünüşlerini ve koşullarını incelememizin yeterli olmadığını, ama aynı zamanda gelişme sürecinin her aşamasının özelliklerini de incelememiz gerektiğini belirterek çelişki yasasının tahlilini şu sözleriyle sürdürür: Bir şeyin gelişme sürecindeki temel çelişki ile bu temel çelişkinin belirlediği sürecin niteliği, süreç tamamlanmadan ortadan kalkmaz. Yalnız, bir şeyin uzun gelişme sürecindeki her aşamanın koşulları, bir başka aşamadan farklı olur. Bunun nedeni, bir şeyin ya da bir niteliğin gelişmesindeki temel çelişkinin niteliği değişmemekle birlikte, uzun gelişme sürecinin çeşitli aşamalarında, bu temel çelişkinin, artan bir yoğunluk kazanmasıdır. Bundan başka, temel çelişkinin belirlediği ya da etkilediği büyüklü küçüklü çelişkilerden bazıları geçici olarak ya da kısmen çözümlenir, ya da hafiflerler, bazıları da yenilenir. Bunun sonucu olarak, süreç, sanki çeşitli aşamalar içeriyormuş gibi görünür. Eğer insan bir şeyin gelişme sürecindeki aşamalara dikkat etmezse, ondaki çelişkileri gereği gibi çözümleyemez.

Devamla, sürecin her aşamasındaki çelişkilerin tahlili için, bunların yalnızca bağlantıları ve bütünsellikleri içinde değerlendirmenin yeterli olmadığını; bu çelişkilerin her yönünün, ana ve tali yönlerinin kendi gelişme seyirleri içinde sınanması gerektiğini de çözümler.

Nihayet, evrensel ve özgül çelişkiye ilişkin olarak, belli bir durumda evrensel olanın, diğer bir durumda özgül hale gelebileceğini, ama aynı şekilde belli bir durumda özgül olanın, diğer bir durumda evrensel hale gelebileceğini belirterek şöyle der: Kapitalist sistemde üretimin toplumsallaşması ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, kapitalizm varolduğu ve geliştiği her ülkede ufak olan bir şeydir; kapitalizmi ilgilendirdiği kadarıyla bu, çelişkinin evrenselliğini oluşturur. Gene de kapitalizmdeki bu çelişki, genellikle sınıflı toplumun gelişmesinde belli bir tarihsel aşamaya özgüdür. Sınıflı bir toplumda üretici

güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki yönünden, bu, çelişkinin özgüllüğünü oluşturur.

En sonu, Mao, şeylerdeki çelişki yasasını incelerken, özgülün evrensele bağlılığı gerçekliğinden hareketle, yalnızca çelişkinin özgüllüğü değil, aynı zamanda, çelişkinin evrenselliğinin de şeylerin içinde varolduğunu ve dolayısıyla, evrenselliğinde özgülüğün içinde vücut bulduğunu açıklar. O, şeyleri incelerken, bu iki olguyu ve bu iki görünüşü hesaba katarak, şeylerin iç bağlantılarını bulmaya, bir şeyin, diğer bir şeyle olan bağlantılarını tahlil ederek görece gerçekliğe yaklaşmada şu özlü tahlili yapar:

Çelişkinin evrenselliği ile çelişkinin özgüllüğü arasındaki ilişki, çelişkinin ortak niteliği ile tek ve ayrı niteliği arasındaki ilişkinin aynıdır. ..Bütün tek ve ayrı nitelikler koşula bağlı ve geçicidir. Yani bağıntılıdır (görecelidir). Bu ortak nitelik, tek ve ayrı nitelik, mutlaklık ve bağıntılılık ilkesi, şeylerdeki çatışma sorununun özüdür. Bunu anlamamak diyalektiği anlamamak demektir.

Çelişkinin bir başka boyutu da Mao'nun ellerinde şekillenir.

III-) BAŞ ÇELİŞKİ VE BİR ÇELİŞKİNİN ANA VE TALİ YÖNÜ

Kendisinden önceki Marksist ustalarda rüşeym halindeki formülasyonlar, Mao'nun hünerli ellerinde, usta bir ressamın elinden çıkmış mükemmel bir tablo gibi, derinleşti, gelişti, üst bir boyut kazandı. Denilebilirki, Mao, baş çelişki kuramının (belit, aksiyon) mimarı, bu işin sarrafıdır. Şunları söyleyen O'dur:

"Karmaşık bir şeyin gelişme sürecinde birçok çelişki vardır; bunlardan birisinin varlığı ya da gelişmesi, öteki çelişkilerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da bunlar üzerinde etkili olur ki, işte bu, BAŞ ÇELİŞKİDİR." (48)

Baş çelişki teorisi, bu ustaca açıklamayla, derinlik kazanıyordu.

MAO, bu çözümlenmesini örnekendirerek çeşitli yanlarıyla sorunu ayrıntılandırıyor: Kapitalist bir toplumda çelişkideki iki karşıt güç, proletarya ve burjuvazi, baş çelişkiyi oluşturur. Öteki çelişkiler, örneğin feodal sınıf kalıntılarıyla burjuvazi, köy küçük-burjuvazisi ile burjuvazi, proletarya ile köy küçük-burjuvazisi, tekelci olmayan burjuvazi ile tekelci burjuvazi, burjuva demokrasisi ile burjuva faşizmi, emperyalizm ile sömürgeler arasındaki çelişki, bu baş çelişkinin etkisi altındadır.

Şeylerin gelişme sürecinde, baş rolü oynayan bir tek çelişki vardır önermesi de Mao'da hayat hakkı bulur. Şeylerin gelişme sürecinde birden fazla çelişki varsa, bunlardan yalnızca bir tanesi kendisini baş ve belirleyici rolde öne koyabilir; diğerleri ikincildir ve ikinci derece yer tutar. Dolayısıyla, baş çelişkinin kavranılması, özgün süreçte gelişen aşamanın sorunlarının kavranmasıyla doğru orantılıdır. Eğer, mücadelenin darbesinin doğrultusunun ya da mızrağın sivri ucunun yöneleceği somut hedef açıklıkla saptanamazsa, içiçe geçmiş bir yün yumağının karmaşalığı halini alır sorunlar. Eğer insan, baş çelişkiyi özgün mecrada çözümlene yeteneğini gösteremezse, bu sorunda ustalaşamazsa sisli havada pusulayı şaşırılmış şaşkın bir denizcinin ruh alameti içine gömülür.

Temel çelişki sürecin tümünde etkili ve belirleyici olup, sürecin niteliğini belirlerken; baş çelişki, sürecin tümüne niteliğini veremez; sürecin özgün aşamasında tayin edici olur. Aşamaların toplamını ifade eden sürece damgasını TEMEL ÇELİŞKİ, aşamalara da damgasını BAŞ ÇELİŞKİ basar.

Mao'nun felsefi yazınında bu sorunda açıklığa kavuşturulmuştur.

Bir diğer nokta: Baş çelişkinin koşullardaki köklü değişikliklerle değişeceğidir. Her aşamanın baş çelişkinin aynı olamayacağı açıktır. Örneğin, ulusal de-

mokratik halk devriminin, ulusal devrim aşaması gündeme geldiğinde, ya da daha açık ifadeyle, yarı-sömürge, yarı-feodal statüye özgü ülkelere emperyalizm savaş açtığında, böyle bir durumda, bu aşamada, emperyalizm ile ülke halkı arasındaki çelişki, baş çelişki biçiminde yoğunlaşarak öne çıkar; ve bu aşamada diğer tüm çelişmeler üzerinde belirleyici güç haline gelir. Ne var ki emperyalizmin böyle ülkelere doğrudan saldırmadığı, sömürü ve tahakkümünü, toplumsal dayanağı sınıflar, yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları aracılığıyla dolaylı yollardan sürdürdüğü koşullarda, ya da bu koşullarla çevrelen-

miş bir aşamada, yani demokratik devrim aşamasında baş çelişki feodalizm ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişki belirleyici rolde öne çıkarak, baş rolü oynar. Şu an ülkemizde yaşanan aşama budur.

Demek ki, baş çelişki değişmez değil, değişebilir.

Mao'da çözüme kavuşan tüm bu sorunlardan sonra, Mao, bu kez, çelişkiyi bir başka cepheden inceler: Baş olsun, ikincil olsun bir çelişkideki iki yön eşit ele alınabilir mi sorusunu sorar ve hayır der.

"Her çelişkide, çelişik yönlerin gelişmesi, aynı değildir. Bazen bir denge varmış gibi gelir ama, bu, daima geçici ve bağımlı bir

durumdur. Asıl olan kararsızlık, eşitsizliktir. İki çelişik yönden birisi ana, öteki ikincildir. Çelişkide baş rolü oynayan, ana yöndür. Bir şeyin niteliğini, çelişkinin egemen duruma geçen ana yönü belirler." (49)

Tam da bu noktada Mao'da bir saptama daha var: Bir çelişkinin ana ve tali yanları statik değildir; birbirine dönüşür ve şeylerin niteliği de buna bağlı olarak değişir.

Mao, nihayet çözümlenmelerini şöylece noktalar:

Çelişkide tekdüze olmayış koşullarının incelenmesi, baş çelişki ile ikincil çelişkilerin incelenmesi, bir çelişkinin ana ve ikincil yönlerinin incelenmesi, devrimci bir partinin, siyasal, askeri, stratejik ve taktik buyruklarını belirlemede önemli yöntemlerden birini oluşturur.

IV-) ÇELİŞKİDE ÖZDEŞLİK VE SAVAŞIM

Şöyle diyor du Felsefe Defterleri'nde Lenin:

"Diyalektik karşıtlar'ın nasıl özdeş olabilecekle-

rini (ve olduklarını) -hangi koşullar içinde birbirlerine dönüştüklerini-, niçin insan aklının bu karşıtları ölü ve donup kalmış şeyler olarak değil de canlı, koşullanmış, hareketli, birbirine dönüşen şeyler olarak gözönünde tutması gerektiğini gösteren teoridir."(50)

Mao, çelişkide özdeşlik sorununu tartışırken, Lenin'den aktardığımız formülasyonu yorumlar; Marks'ın bir yön tek başına bulunamaz şeklindeki sözlerini de hesaba katarak, bir yön ancak karşıtında varlık bulur önermesini öne sürer: Çelişik bir yön, tek başına bulunamaz. Kendisine karşıt yön olmazsa, bir yön, varlık koşulunu yitirir. İnsan aklında çelişik şeylerin ya da kavramların yalnız bir yönü tek başına var olabilir mi? Yaşam olmaksızın ölüm olmaz; ölümsüz de yaşam olmaz. "Üst" olmadan "alt" olmaz, "alt" olmadan "üst" olmaz. Talihsizlik olmazsa, talihlilik olur mu? Kolaylık olmaksızın zorluk olmaz; zorluk olmaksızın kolaylık olmaz. Ağa olmazsa yarıc olmaz; yarıc olmaksızın ağa olmaz. Burjuvazisiz proletarya olmaz; proletaryasız burjuvazi olmaz. ... Bütün karşıt öğeler böyledir: Belirli koşullar nedeniyle, bunlar, bir yandan birbirlerine karşıt, öte yandan birbirlerine bağlı, iççe ve içten bağlıdır. İşte buna özdeşlik diyoruz.

Mao, Lenin'in karşıtların nasıl olup ta özdeş olduğu ve olabileceği sorusuna şu karşılığı verir: Birbirlerinin karşılıklı varoluş koşulları oldukları için. Bu özdeşliğin ilk anlamıdır. ..Yalnızca çelişik yönlerin karşılıklı olarak birbirlerinin varlıklarını devam ettirdiklerini, yani aralarında özdeşlik olduğunu ve bu özdeşlik nedeniyle aynı varlıkta yanyana bulunabileceklerini söylemek yeter mi? Hayır, yetmez. İki karşıt yanın varlıklarının devamı için birbirlerine bağlı oluşları ile iş bitmez; asıl önemlisi, bu şeylerin birbirlerine dönüşmeleridir. Yani bir şeydeki iki çelişik yönün her biri, belirli koşullar nedeniyle, kendi karşıtına dönüşmek eğilimi taşır. Bu, çelişkinin özdeşliği-nin ikinci anlamıdır.

Özdeşlik sorununa parlak katkılarıyla, sorunu çok yanlı incelemeye derinleştiren Mao, özdeşlik niçin vardır sorusuna yanıt arar ve der ki, görüleceği gibi, bir zamanların yönetilen proletaryası, devrimle yönetilmekten kurtuluyor ve daha önce yönetici durumdaki burjuvazi ise bu durumunu yitiriyor. Belli koşullar altında, karşıtlar arasında bir bağ, bir özdeşlik olmazsa böyle bir değişiklik mümkün olmaz. Değişimi sağlayan şey, özdeşliktir burada.

Sürdürür açıklamalarını Mao: Bütün çelişik şeyler birbirine içten bağlıdır ve bunlar, belirli koşullar altında bir varlıkta, yalnızca bir arada bulunmazlar, aynı zamanda belirli koşullar altında birbirlerine dönüşürler. İşte çelişkilerin özdeşliğinin tam anlamı budur.

Mao, Lenin'in, niçin insan aklının bu karşıtları ölü

ve donup kalmış şeyler olarak değil de canlı, koşullanmış, hareketli, birbirine dönüşen şeyler olarak gözönünde tutması gerektiği önermesini şöyle yanıtlar: Nesnel şeyler böyledir de ondan. Nesnel şeylerdeki çelişik birliği ya da özdeşliği ölü ve katı olmayıp, yaşayan, koşullara bağlı, değişebilir, geçici, bağıntılı bir durumdur. Bütün çelişik yönler belirli koşullar altında karşıtlarına dönüşürler.

Savaşım ve savaşım ile özdeşlik arasındaki ilişkiyi de şöyle belirtir Mao: Her sürecin bir başlangıcı, bir sonu vardır. Bütün süreçler kendilerini kendi karşıtlarına dönüştürürler. Bütün süreçlerin kararlılığı bağıntılıdır, ama bir sürecin diğerine dönüşümünde kendini gösteren kararsızlık mutlaktır.

Açıklık, netlik, parlak çözümleme gücüne Mao'nun şu uzunca pasajında tekrar tanık oluyoruz:

"Bütün şeylerin hareketi, iki durumda olur: Bağıntılı durgunluk durumu ve apaçık değişme durumu. Her iki hareket durumu da, o şeyde bulunan iki çelişik etkenin savaşımı sonucudur. Bir nesne, hareketin ilk durumundaysa, o şey, nitelik bakımından değil, yalnızca nicelik bakımından değişiklik geçirir ve duruyormuş gibi görünür. Nesne, hareketin ikinci durumundaysa, o şey, ilk durumdaki nicelik değişmesinde belirli bir uç noktasına erişmiş, varlığın sona ermesinin nedeni olmuş, bir nitelik değişmesini meydana getirmiş ve bunların sonucu, apaçık bir değişme gibi görünmüştür. Günlük yaşamda gördüğümüz birlik, bağlılık, bileşme, uyum, denge, durgunluk, hareket-sizlik, durağanlık, kararlı denge, katılık, çekim vb., hepsi de, nicelik değişmesi durumunda bulunan şeylerin görünüşleridir, bir silrecin bir başkasına dönüşmesidir. Şeyler, durmadan, kendilerini, hareketin birinci durumundan ikincisine dönüştürmektedirler. Oysa karşıtların içindeki savaşım, her iki durumda da bulunur, ama ikinci durumda çözüme ulaşır. Bunun için, karşıtların birliğinin koşullara bağlı, geçici ve bağıntılı olduğunu, buna karşılık, karşıtlar arasındaki savaşımın mutlak olduğunu sbylityo-ruz."(51)

Çelişki yasasına paha biçilmez önemdeki bu çözümleme, Lenin'in şu ünlü formülasyonunun dolaysızca sonucu, geliştirilip, derinleştirilmiş halidi; yani Mao'nun katkısıdır.

Diyalektik Sorunu Üzerine adlı Lenin'in makalesinde işte o önemli pasaj:

"Karşıtların birliği (düşünüşlüğü, özdeşliği, eşdeğerliği) koşula bağlıdır, geçicidir, silreksizdir, görece-lidir. Gelişim ve hareket nasıl mutlak iseler, birbirlerini karşılıklı dışlayan karşıtlar arasındaki mücadele de mutlaktır. (52)

En sonu bu demektir ki, "şartlı, bağıntılı özdeşlik, şartsız, mutlak savaşım ile birlikte, her şeydeki karşıtların hareketini oluşturur."

V-) ÇELİŞKİDE ANTAGONİZMANIN YERİ

Uzlaşmaz karşıtlık (antagonizma) karakterindeki çelişkide Mao'nun felsefi yazınında Lenin'in yargıları ışığında eksiksiz bir tamamlanışa doğru yol alır.

Karşıtlar savaşımının bir biçimidir antagonizma ya da uzlaşmaz karşıtlık; ne var ki, karşıtlar savaşımının tümünü bununla açıklamak felsefi Marksizmden sapsamak demek olur. Bu demektir ki, karşıtlar savaşımının uzlaşmaz biçimi dışındaki biçimi de kabullenmek zorundayız. Bunun içindir ki, Lenin, uzlaşmaz karşıtlık ile çelişki tamamen farklıdır diyor. Devamla, sosyalizmde uzlaşmaz karşıtlıklar yok olur, ama çelişkiler vardır.

Lenin'in bu yargılarını yorumlayan Mao, insanlık tarihinin analizi ile işe başlar. Uzlaşmaz çelişmeyi, bu tarihsel ilerleyişte karşıtlar savaşımının özgül bir biçimi olarak betimler. Sömürücü ve sömürülenler arasındaki çelişkiyi bu kapsamda değerlendirir Mao. Toplum tarihinde de böyledir: Köleci, feodal, kapitalist toplumlardaki sınıf savaşımı uzlaşmaz karşıtlık doğasındaki çelişkinin zemini üzerinde hayat hakkı bulur. Sınıf mücadelesinin belli bir mecrasında karşıtlar arasındaki savaşım açık uzlaşmazlık biçimini alır ve şafak söker: **DEVİRİM**.

Başlangıçta uzlaşmaz karşıtlık karakterinde olmayan çelişkiler eğer doğru ele alınmazlarsa, ayrıca bazı özgül durumlarda uzlaşmazlık karakterine bürünebilirler. Bu durumu da Mao şöyle açıklıyor:

Başlangıçta ya da bazı konularda böyle çelişkiler kendilerini hemen uzlaşmaz karşıtlık olarak açığa vurmaz. Sınıf çatışmasının gelişmesiyle onlar da gelişir ve uzlaşmaz karşıtlık haline gelir. Sovyetler Birliği'nde Lenin ve Stalin'in ideolojisi ile Troçki ve Buharin'in yanlış ideolojileri arasındaki çelişki, başlangıçta kendisini uzlaşmaz karşıtlık biçiminde ortaya koymamış, sonraları gelişerek uzlaşmaz karşıtlık haline gelmiştir.

Bir başka yerde de Mao, bundan dolayı diyor bir yandan yanlış ideolojilere karşı mücadele verilirken, öte yandan, hata yapanlara da hatalarını düzeltme, aşma fırsatı verilmelidir. Ne var ki, hata yapanlar hatalarında ayak direrlerse, çelişkiler, uzlaşmaz karşıtlık karakterine bürünür.

Antagonizmayı tahlil ederken Mao, bu formülasyonun her yerde uygulanamayacağını açıklıkla dile getirir. Ve ünlü Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Olarak Ele Alınması Üzerine adlı makalesinde, sömürücülerle sömürülen sınıflar arasındaki çelişkilerin uzlaşmaz karşıt yönlerinden başka uzlaşmaz karşıt olmayan bir yönleri de vardır.

Mao, bu sorunu tartıştığı makalesinde şu örneklerle açıklamalarını tanıtlar:

Ulusal burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişki, sömürülen ile sömüren arasında bir çelişkidir ve bun-

dan dolayı uzlaşmaz karşıtlık doğasında vardır. Ama Çin'deki somut koşullar içinde, bu uzlaşmaz sınıf karşıtlığı gereği gibi ele alınırsa, uzlaşmaz karşıt olmayan bir hale getirilebilir ve barışçı yoldan çözümlenebilir. Ama uygun biçimde ele alınmazsa, yani ulusal burjuvaziye, birleştirme, eleştirme ve eğitime yoluna gitmezsek, ya da o, bu yolu kabul etmezse, işçi sınıfı ile ulusal burjuvazi arasındaki çelişki, bizimle düşmanlarımız arasındaki gibi bir çelişkiye döner.

Demek ki, "uzlaşmaz karşıtlık karşıtlar savaşımının bir biçimidir ama biricik biçimi değildir." Ve her yer ve her koşulda da uygulanamaz. Tıpkı, sosyalist dönüşüm yıllarında Çin'de, 1870'li yıllarda İngiltere'de ve 1917 Şubat sonrası bir kaç aylık dönemde Rusya'da olduğu gibi.

Proletaryanın önüne somut bir olgu olarak geçmişte gelen ve gelebilecek olan bu durumu Mao, mevcut deneyimlerin sonuçlarından hareketle çelişkideki antagonizmanın yerini, antagonizma dışı durumları kapsamlı biçimde geliştirerek, ilerletmiştir.

Dördüncü bölümde, karşıtların birliğini İÇ ve DİŞ olgular açısından ele alacağız. Ayrıca yine bu bölümde burjuvazi-proletarya çelişmesini felsefi Marksizm açısından ele alacağız. Devamla, denge, hareket, gelişme vb. üzerinde MAO'nun felsefi yazına katkısını tartışacağız.

KAYNAKLAR:

- 27- Lenin, Felsefe Defterleri, s. 207
- 28- Lenin, Materyalizm ve Ampriokritisizm, s.412
- 29- Lenin, Felsefe Defterleri, s. 294
- 30- Lenin, Age. s.80
- 31- Lenin, Age. s.181
- 32- Marks, Felsefenin Sefaleti, s.120-121
- 33- Engels, Doğanın Diyalektiği, s.98
- 34- Lenin, Materyalizm ve Ampriokritisizm, s.426
- 35- Mao, Seçme Eserler (5), s.425-426
- 36- Mao, Age. s.420
- 37- Mao, Teori ve Pratik, s.35
- 38- Mao, Seçme Eserler (5), s.420
- 39- Engels, Doğanın Diyalektiği, s.376
- 41- Engels, Anti-Dühring, s.213
- 42- Lenin, Materyalizm ve Ampriokritisizm, s.414-415
- 43- Lenin, Felsefe Defterleri, s.304
- 44- Mao, Teori ve Pratik, s.38
- 45- Mao, Age. s.39-40
- 46- Mao, Age. s.41
- 47- Mao, Age. s.41
- 48- Mao, Age. s.54
- 49- Mao, Age. s.56-57
- 50- Lenin, Felsefe Defterleri, s.90
- 51- Mao, Teori ve Pratik, s.68-69
- 52- Lenin, Felsefe Defterleri, s.304

DEVAM EDECEK.

"İKİNCİ CUMHURİYET" İFLAS ETMİŞ TC. DEVLETİNİN KURTULUŞ YOLU OLAMAZ!

Blindiği gibi, uzun bir süredir "aydınlar"ımızca "ikinci cumhuriyet" tartışılıyor. Tartışma kutuplarının önderliğini M. Altan ve Uğur Mumcu yapmaktadır. "Demokratikleşme", "Çağdaş devlet ve vatandaş ilişkileri", "yerel örgütlenmelerde yoğunlaşma ve kitlesel katılım" başlıklarıyla sürdürülen bu tartışmanın içeriğine ilişkin netleşen henüz bir şey yok. Ancak, 12 Eylül sonrası başlatılan depolitizasyon ile birlikte kendilerini bir anda "her şey bitmiştir"lerin içinde bulan Türkiyeli entelijyanın, sorunu, yeni bir şeymiş gibi ele alıp "tartışmalar"ın odağına oturtması, konunun ele alınıp irdelenmesini zorunlu kılmaktadır.

Uluslararası planda komünist Hareketin geçici bir yenilgi alması, ülkeler özgülünde tümüyle reformizme ve kendisini devletin kurtarıcılığına adıyan bir kesimin güçlenmesini beraberinde getirdi. RSE'nin yenilgisi, ilk dönemlerde başlatılan yoğun anti-komünist kampanyaların kitleler üzerindeki etkisini güçlendirdi. "Geçmiş değerlendirme", "yeni döneme ilişkin politikalar saptama", "özgüle uygun politikalar belirleme" vb. adına bir çok sosyalist değere ihanet edildi. Paylaşılmış yerkürenin tüm parçalarında yürütülen yeniden paylaşma ve yapılanmalar yeni güç odakları doğururken, kısa süreli bu "rahatlama" sürecinin ardından kitlelerde yeni arayışları gündeme getirdi. "Komünizm ebediyete kadar ölmüştür" denilen yerlerde yığınlar J. Stalini tekrar tartışır oldular. Mao Zedung yoldaşın ölümüyle birlikte iktidarı gasp eden Çin büroktak burjuvazisi bile "Yeniden Mao'ya dönüş" adıyla, öfkeli yığınları pasifize etmeye çalıştı. Sibirya'da kitleler "Kahrolsun Yeltsin", "Yaşasın Stalin" deyip caddelere çıktılar. Merkezi yapılanmaların paylaşım sonucu dağılmasıyla başlayan "etnik çatışmalar" emperyalist güçleri korkutur boyutlara ulaştı. "Yeni Dünya Düzeni" adıyla dayatılan ABD emperyalistlerinin hegemonyasını pekiştiren politikalar, gelinen aşamada başarıya ulaşmadan emperyalist güç odaklarını karşı karşıya getiren bir konuma dönmüştür. İşte tam da bu sırada, ülkemizde, "ikinci cumhuriyet" tartışmalarının etrafında belirli kesimler kümelenildi.

ULUSLARARASI PLANDA EMPERYALİSTLERCE TC'YE YÜKLENEN ROL; İKTİSADİ VE SİYASİ ÇIKMAZ

Emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi yapıya sahip Türkiye'de, sosyal planda da sınıflar bu yapılanmaya paralel mevzilenmişlerdir. Ülkemizde, egemen sınıflarla proletarya arasında yer alan bir çok sınıf ve katman büyük bir kesimi oluşturur. Özellikle küçük-burjuva sınıfı oldukça yaygındır. Farklı siyasal yaklaşımlarla belirmelerine rağmen bu katman, sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve proleterya partisinin güçlü olduğu dönemlerde, işçi sınıfının safında mücadeleye atılır. Egemen sınıf kendi iktisadi ve politik yaşamlarını tehdit ettiği sürece de bu böyle sürüp gider. Ancak, devrimci mücadelenin geçici yenilgi dönemleri bu kesimin ayrışımını hızlandırır. Hızla proletaryanın saflarını terk ederler. Örgütsel disiplin ve ideolojik bağlılık hızla yerini anarşizme ve inançsızlığa bırakır.

12 Eylül sonrası yenilgiye uluslararası planda UKH'nin geçici yenilgisi de eklenince bu kesimler hızla "geçmiş tartışmaya", "günümüze uygun örgütlenmeler" yaratmaya başladılar. Egemen kesimlerin yoğun ideolojik ve politik bombardımanına bunlar da katılarak, saldırı cephesinin gönüllü askerleri oldular. M. Belge, D. Perinçek, M. Altan, M. Çulhaoğlu vb.leri şimdi de "ikinci cumhuriyet" ve "birinci cumhuriyet" tartışmasıyla karşımızdalar.

TC. devleti, ABD'nin saldırı ve lojistik üssü olarak bölgede önemli bir role soyunmaktadır. Orta-asya'ya uzanırken TC'yi yol açan greyder gibi kullanan ABD, cephe

gerisindeki siyasal sorunlara da çözümler aramak zorunda kalmaktadır. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin almış olduğu boyut ve Irak-Kürdistan'ındaki yönetimle kitleler arasındaki hoşnutsuzluğun boyutlanması, TC'nin görevlerini layikıyla yerine getirmesini engellemektedir. Kaldı ki TC devleti, Türkiye cumhuriyetlerindeki yeni yapılanmalara önderlik edebilecek iktisadi bir birikime de sahip değildir. Bu da, bu cumhuriyetlerdeki yönetimlerin TC ile sıkı ilişkiler geliştirmesini engellemekte ve geciktirmektedir. Diğer yandan, ülke içinde son dönemlerde büyük bir yükseliş gösteren sınıf mücadelesi, ciddi bir biçimde TC'yi düşündürmektedir. İkinci bir cephenin açılmış olması, bölgesel alanda askeri bir güç olarak boy göstermek isteyen TC'nin bir kesim askeri gücünü yeni bölgelere sevk etmesini beraberinde getirecektir.

Emekçilerin kurtuluşu ve ülkemizde Kürt ulusunun kendi kaderini kayıtsız şartsız belirlemesinin yegane yolu, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının proletarya partisi önderliğinde kuracakları Demokratik Halk İktidarı'dır. Ne parlamentarizmin batağında "emekçi cumhuriyeti" çığırkanlığı yapanlar, ne Osmanlı mirasına sahip çıkmak için formüle edilen "ikinci cumhuriyet" savunucuları, ne başta Kürt ulusuna ve devrimci değerlere düşman olanlar ve ne de Kemalizmin saldırganlığını ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kanlarını kalemlerine mürekkep yaparak "köşe yazarlığı" yapanlar, halkımıza gerçek kurtuluşun yolunu gösteremezler.

Devlet içinde örgütlenmiş faşist bürokrat-militarist İnönücü-Kemalist kesim, içinde debelendiği bu çıkmazdan kurtulabilmek için, egemen güçlerin diğer farklı kanadıyla çok daha keskin bir biçimde cebelleşmektedir. İşte bu dalaşın kızışması, "ikinci cumhuriyet" fikrinin ortaya çıkmasıyla aynı döneme rastlamıştır. Özellikle Avrupacı kanatlar bu düşüncenin en hızlı savunucuları konumuna gelmişlerdir. Birinci cumhuriyetin günahları ve çıkmazlarını gizleyerek "demokratikleşme" adıyla iktidarı paylaşma' istemi, bir kesim "aydınlar"ımızın şahsında yankı bulmuştur. 12 Eylül sonrası başlatılan imhalarla karşı hiç sesi çıkmayanlar, Kürt ulusu üzerinde estirilen azgın teröre ve asimilasyon politikasına karşı en ufak bir karşı koyuşta bulunmayanlar, işkencehanelerde ilerici, yurtsever ve komünistler katledilirken sessiz kalmayı erdem sayanlar, SHP'nin kuyruğunda SHP-DYP koalisyonunu "demokratikleşme"nin mihenk taşı diye gösterenler, Kürdistan'da ilerici kişi ve basın mensuplarına yönelik saldırılara karşı sükunetini

bozmayanlar, "ikinci cumhuriyet" safsatısıyla demokratikleşmeyi gerçekleştirecekleri konusunda hiç te inandırıcı değildirler.

Bu tez, TC'nin bölgesel rolünü daha iyi oynayabilmesi için bir reform olmaktan öteye geçemeyen bir tezdır. Kemalistlerin kan gölü üzerine inşa ettikleri birinci cumhuriyet halka ne veriyse, Özal patentli ikinci cumhuriyet de onu verecektir. Sorun cumhuriyetlerin önüne harfler getirerek çözümlenemez. Niteliğine ilişkin açık bir ayrılık noktası konulmadan, Fransa'dan ithal tezleri yeni bir şeymiş gibi ortaya sürmek, kristal kadehlerde halka zehir sunmaktır. Birinci cumhuriyetin egemen güçleri, ikinci cumhuriyetin egemen gücü olmayacak mı?

Bugünkü konumuyla anti-demokratik davrananlar, ismi ikinci cumhuriyet olunca demokratça mı davranacaklar? Kürt ulusunun KKTH sorununa karşı bugün karşı duranlar, isim değişikliğinden sonra bu hakkı kabul mü edecekler? Peki, değişen ne olacaktır?

Sona doğru hızla ilerleyen TC'ye bir nebze olsun rahat nefes aldirmek için bu gayretlere hız verilmiştir. Kendilerine göre "reformlar" olan bu düşüncelerin yegane amacı, kitlelerin iktidar istemlerini törpülemek, devrimci cepheye içi boşalmış unsurlarla gedikler açmak, Kürt ulusunun KKTH yerine kültürel özerklikle yetinmesini sağlamaktır. Defalarca üstüne basa basa vurguladık, TC'nin egemen güçleri şiddeti ve reformu iç içe sunarak, şiddet yoluyla kitleleri reformizmin mecraasına sürüklemek istemektedirler. "PKK belası"ndan kurtulmak için reformist bir seçenec olarak sunulan, ilk başlarda kuruluşu teşvik edilen ve desteklenen HEP, bu politikanın ürünü olarak siyasal yelpazede yer

almıştır.

"İkinci cumhuriyet"çilerin "Anadoludaki bütün kültürler salt Türk kültürü ile sınırlandırılmamalıdır, bu mozaik hepimizindir" gibi yaklaşımları ve karşı çıkışıyla, Kemalizmin bayraktarı U. Mumcu'nun "Misak-ı milli"çiliği aynıdır. Her iki görüşte salt şekilsel yaklaşımlarla sınırlıdır. Her iki görüşün de savunduğu, bu sistemin ebedi bir biçimde sürdürülmesidir. MGK'na görünüşte karşı olmaları, geniş yığınların bu yollu tepkilerini törpülemeye yöneliktir. Ayrıca, bir başka yanlış anlayışa da değinmekte yarar var. O da şudur; ilk dönemlerde "ikibine doğru" dergisi tarafından sürekli vurgulanan "sivil idare ve askeri erkanın çatışması" tezi, tamamen yanlış ve hedef şaşırtan bir içeriğe sahiptir. Böylesine yaklaşımlar, DYP-SHP koalisyonunun faşist yaptırımlarını gizleyerek, sanki bu birliktelik demokratik atılımlar peşindeymiş de, gücü, askeri varlığı aşamadığından böylesine olaylar meydana geliyormuş. Herkes bilir ki, MGK'da alınan "tavsiye kararları" kanun hükmündeki kararnameler gibi uygulanır. MGK içinde bu koalisyonun başı Demirel, yardımcısı İnönü, Milli savunmak bakanı, işçileri bakanı ve Özal bulunur. Peki bunların olduğu bir toplantıda alınan kararlar nasıl olur da bunların iradesini yansıtmaz? Bu tamamen demagojik bir yaklaşımdır. TC, kurulduğundan günümüze, asker-bürokrat ve sivil siyasi güçlerle bir birliktelik oluşturmuştur. Bugün akan kanların vebali hepsinin sırtındadır. "Her sivil demokráttır" mantığıyla soruna yaklaşmak, egemen güçlerin iktidarını sağlamlaştırmaya yönelik bir çabadır.

Osmanlı döneminden beri süregelen bir deney ve tecrübe birikiminin ışığında TC. egemen güçleri, topyekün bir savaşına içine girmişlerdir. Kürdistan özgülünde yürütülen savaş, son gücüyle bütün cephelerden bir saldırıyı başlattığını gösteriyor. Bütün bunları aklarcasına başlatılan tartışmalar, birinci cumhuriyetin aklanmasına hizmet etmiyor da neye hizmet ediyor. D. Perinçek, yürütülen tartışmalarda, "emekçilerin cumhuriyeti"ni alternatif gösteriyor. İyi de emekçiler bu cumhuriyeti nasıl kuracaklar? Parlametarizmin batağında "emekçi cumhuriyeti" çığırkanlığı D. Perinçek'i diğerlerinden ayırır mı? Emekçilerin cumhuriyeti Türk egemen güçlerinin devrimle tasfiyesiyle mümkünken, acaba, legal platformu esas alarak mücadele arenasında boy göstermek hangi cumhuriyeti kuracaktır? Kürt sorunu konusunda "ikibine doğru" dergisinde onu aklamaya çalışan yazarların ahipleri n asıl olur da "emekçi cumhuriyeti" karar?

Kamuoyu önünde yürütülen bu tartışmalar bütünüyle bugünkü TC devletinin çıkmazına çareler arayıp onu yaşatmaya yöneliktir. Kemalizm hayranlığıyla donanmış "misak-ı milli"çilerle, Fransa'dan aşırma "ikinci cumhuriyet"çiler sonuçta aynı noktada birleşmektedirler. O nakta, ne pahasına olursa olsun TC egemen güçlerinin faşist saltanatını sürdürebilmesinin sağlanmasıdır. İkinci cumhuriyet, birinci cumhuriyetin döktüğü kanlarla yeşerecektir. Bu, emperyalizmin yediğinde uluslararası planda roller almak isteyen Türkiye'nin çehresel açıdan makyaj edilmesidir. Özünde, baskı ve sömürünün en çirkefi varlığını yine sürdürecektir. İkinci cumhuriyetle Osmanlı İmparatorluğu hayalleri kuranlar, "demokratikleşme" ile emekçileri kandıramazlar. Kötünün iyisi olarak halka sunulmak istenen "ikinci cumhuriyet" de birincisi gibi çıkmazların kaynağı olacaktır.

Emekçilerin kurtuluşu ve ülkemizde Kürt ulusunun kendi kaderini kayıtsız şartsız belirlemesinin yegane yolu, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının proletarya partisi önderliğinde kuracakları Demokratik Halk İktidarı'dır. Ne parlametarizmin batağında "emekçi cumhuriyeti" çığırkanlığı yapanlar, ne Osmanlı mirasına sahip çıkmak için formüle edilen "ikinci cumhuriyet" savunucuları, ne başta Kürt ulusuna ve devrimci değerlere düşman olanlar ve ne de Kemalizmin saldırganlığını ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kanlarını kalemlerine mürekkep yaparak "köşe yazarlığı" yapanlar, halkımıza gerçek kurtuluşun yolunu gösteremezler. Gerçek kurtuluş yolu, örgütsel ve politik birliğini sağlamlaştırmış Türkiye proletaryasının öncü örgütünce yürütülen kurtuluş mücadelesine omuz vermektir. Ancak ve ancak o zaman gerçek anlamda "Emekçi Cumhuriyeti" kurulur.

Devrimci Hareket'e Seviyesiz Saldırıyla Birlikte Açıklanan ABDULLAH ÖCALAN'IN "YENİ DEVRİM SÜRECİ" NEDİR?

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Serxwebun'un Şubat 1992 Tarihli 122 Sayısında Yayımlanan "TÜRKİYE SOLU'NA YÖNELİK ELEŞTİRİSEL DEĞERLENDİRME VE TÜM DEVRİMCİLERE ÇAĞRI" ve "TÜRKİYE'DE YENİ BİR DEVRİMCİ SÜREÇ BAŞLARKEN SOL'UN DURUMU VE GÖREVLER" Başlıklı Yazısının Eleştirisidir...

(II. Bölüm)

"ARAP SAÇINA DÖNMÜŞ", "TÜKENMİŞ", "YENİ PROJELER ÜRETMEYEN" ve 12 EYLÜL KARŞISINDA "TUZLA-BUZ OLAN" "TÜRKİYE SOL HAREKETİ" ve "YENİ DEVRİM SÜRECİ BAŞLATAN" PKK GERÇEĞİ...

PKK, gerçeğin bir bölümünü söyledikten sonra, onu zahmetsiz bir dil rahatlığıyla genelleştirerek toptan sonuçlara varmakta ve bu kötüye eşitlenmiş alan üzerinde kendinin yapay biçimde abartılmış profilini yükseltmektedir. Çünkü gerçek olan hiç bir şeyle kıyaslanmak istemeyenler, eşitsizlikleri, farklı büyüklükleri düzleyen esnek ve küçük malzemeye doldurarak, bu homojen alan üzerinde, kendilerini görünür tek gerçek kılmaya çalışırlar. Eğer spekülâtif, boş, küçük sözlere kanacak, bilgisiz geniş bir kitle yoksa, bu, insanın kendini aldatması ve avutması için müthiş bir buluş sayılabilir. Eğer aldatılacak çok geniş kitleler varsa ve birileri de işler açığa çıkmadan kısa sürede kitlelerin iradesini horlayan kesin sonuçlar almak istiyorlarsa, yine dürüstçe olmayan müthiş bir uyanıklık sayılabilir. Ancak geleceği olmayan, kitlelerin bilinç hareketiyle birlikte yıkılıp gitmeye mahkum olan böyle bir illizyonel "gerçekçilik", devrimcilerin asla başvurmaması gereken bir şeydir. Çünkü onlar gerçeğe ilgilidirler ve gerçek bir dünyada güzel bir hayat biçimi kurmak istiyorlar. İnsanın yüceltilmesi için uğraşanlar, elbette kendine dönük özel kaygılara düşmezler ve kendilerinin abartılı övgüsüne, kim tarafından yapılsa yapılsa değer vermezler.

Eğer düşünme tarzı böyle kendinin abartılı övgüsü amacına dayanmasa, Türkiye devrimci hareketi için gerçeğin bir bölümünün söylendiğini kabul edebiliriz. Ama bundan ne çıkar? Gerçeği, diylektikten yoksun, öznel amaca uygun düşen bir bölümünü söylemek, onu sakatlamaktan ve dolayısıyla anlaşılabilir bir biçime sokmaktan başka bir işe yaramaz. Halbuki, gerçeği yararlı biçimde irdeleyebilmek ona hükmedebilmek için onun diyalektik varoluş ve hareket tarzını hiç bir öznel çarpıtmaya uğratmadan olduğu gibi görmek, maddeci olmanın da devrimci olmanın da birinci şartıdır.

Söz gelişi, olayları diyalektik maddeci bir kafa ile ele aldığımız zaman, orta yerde bir "arap saçı" olayı göremeyiz. Halbu ki, idealist bir kafa ile, her şey karışık ve "arap saçı" gibi görünür. Aslında böylelerinin kafa yapısı tam bir "arap saçı" görüntüsü vermektedir. Burjuva ideoloji ile proleter ideoloji arasında bocalayanların düşünme tarzı ve hareket biçimleri tam da bu duruma uygun düşmektedir. Yeri geldikçe çarpıcı bazı olaylarla gösterileceği gibi PKK'nın ortaya koyduğu durum tam da budur.

Söz konusu yazıda yapıldığının tersine, Türkiye devrimci hareketi (Kürdistan dahil) bir bütünlük oluşturmaktadır. Her toplumsal hareketin ürettiği bağıl değişkenler, hareketin geçirdiği evrelere ve çarpıcı olaylara koşut olarak önemli değişiklikler geçirmektedirler. Hem Kürdistan'da hem genel olarak Türkiye'de, birçok siyasi hareket hem Türkiye'de ve hem de dünyadaki gelişmelerden etkilendi: kimisi gerçekten tükendi, kimisinin kafası iyice karıştı. Dünyanın her tarafında devrimci hareket içinde durmadan doğmalar, "tükenişler", dirilmeler ve yenilenmeler yaşanır; ve bu doğal bir durumdur.

Hareket halindeki bir toplum, önemli tarihsel anlar yaşadığı zaman bunlar çok daha çarpıcı bir biçim alır ve yaşanır. 12 Eylül'den az önce ve 12 Eylül rejimi boyunca böyle bir durum yaşadık. Bu durum, "Kürt solu" denilen kesim için de fazlasıyla geçerlidir. Serxwebun yazarları durumu somut olarak tahlil edeceğine, "tükenenlerle doğanları, "tuzla buz" olanlarla kaya gibi direnenleri, yenenleri yenilenenleri, doğrularınla yadsınanları toptan bir kaba koyarak hareketin bir bütün olarak "tükendiğini", "tuzla buz" olduğunu, "arap saçına" döndüğünü söylemesi, kendi zaaflarını ve bunların sonucu olarak, bugün karşı karşıya geldiği değişiklik ihtiyacını, kendi milliyetçi ideolojisinden vazgeçmeksizin ve onu temize çıkartma kaygısına dayanan bir saçmalaktır. Türkiye, 12 Eylül gibi önemli bir durum yaşadı. Bu devrimle karşı devrim arasındaki çatışmanın aldığı keskin bir biçimi ifade eder. Birçok siyasal düşünce ve örgüt, sınıf mücadelesinin bu keskin döneminde deneyimsel bir sınav geçirdi. Dönemekte hızını ayarlamayıp savrulanlar, yıkılıp yuvarlananlar, yola devam edemeyenler, hatta yaptıklarından pişmanlık duygusuyla burjuvazinin ayaklarına kapananlar veya sağlam ve dayanıklı olanlar açığa çıktı. Bu somut olarak tahlil edildiği zaman, görülecektir ki, devrimci hareketin içinde olumlu ve olumsuz öğeler hep yanyana bulunmaktadır. Devrimci hareketi toptan aşağılayıp gözden düşürmek yerine, bu öğelerden hangisine karşı tutumumuz nedir? Asıl önemli olan budur. Ne yazık ki, Serxwebun yazarları, bir yandan devrimci hareketi toptan ve özellikle de silahlı mücadele yürütenleri veya yürütmeye çalışanları ipe sapa gelmez tanımlarla aşağılarken, Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi ünlü revizyonistlere övgü ve hayranlık beslemesi iyimserlik yaratmıyor.

PKK, 12 EYLÜL'E KARŞI TUTUM KONUSUNDA, KENDİSİNİN DE DAHİL OLDUĞU YANLIŞ BİR SİYASİ TAKTİĞİ TEMIZE ÇIKARTMANIN DA ÖTESİNDE BUNU BÖBÜRLENME KONUSU YAPABİLİYOR!

12 Eylül olayı birçok şeyi açığa çıkardı. Örneğin, bunlardan biri de milliyetçiliğin davranış tarzıdır. Milliyetçi öğeler öteden beri zor anlarda uluslararası kombinezonlara dayanma ve dışardan "destek" arama gibi gelenekselleşmiş bir alışkanlığa sahiptir ve bu, 12 Eylül'de çok çarpıcı bir biçim aldı. Hemen bütün milliyetçi guruplar, yurt dışında kedilerine "sıcak bakan" ülkelerde üstlendiler. Öncü'yle birlikte çok az sayıdaki örgütün dışındaki diğer birçok örgütte "geri çekilme" adına, aynı şekilde mültecilik akınına bavyordu. Hayret verici bir durumdur ki, PKK, bu mültecilik ve ricat hareketinden "başarılı geri çekilme" diye söz edebiliyor! Hatta daha da ötesi, 12 Eylül'e karşı direnişte kendisini "örnek", "model" almamızı ve izlememizi öneriyor. Oysa o günlerdeki bu "geri çekilme taktiği" tam bir teslimiyet biçimi alan bir ricat hareketiydi. Bu ricat hareketinin birinin yönünün Bau'ya, ötekinin Doğu'ya yönelmesinin fazla bir önemi yoktur. Her iki halde de 12 Eylül faşizmine "direnme" yerine, direniş alanından kaçma sözkonusudur. Bu anlamda Öcalan'ın dediği, "en zor ve olumsuz koşullarda ve sınırlı olanaklarla direnmeye çalışan" gerçekten PKK değil, Öncü'dür. Öncü, kendi bağımsızlıkçı geleneği, emperyalist ve gerici rejimlere karşı duyarlılığı sonucu, PKK gibi Suriye'de, şurda burda kimi rejimlerin icazetine dayanan kampları da olmamış, onlar kadar kolay yoldan silah vs. elde etme şansı da bulunmamıştır. Bir askeri diktatörlük hareketinin geleceğini önceden saptayarak bütün devrimcileri uyarmış ve darbeden hemen kısa bir süre sonra da direnişe çağırmıştır. Öncü bir direniş çağrısı yapmak ve "geri çekilme taktiği" adı altında yürütülen ricat hareketini suçlamakla kalmamış, kendisi de bu direnişe hazırlanmak için bir yandan parti içindeki sağ ("Bolşevik Partizan") ve sol (Kırkaçkını GKK Hizbi) sapmaya karşı amansız mücadele içinde faşist darbe koşullarında II. Konferansı'nı yapmış; bu konferansta direnişi gerilla savaşı tarzında örgütlenme kararı almış ve uygulamaya koymuştur. Hiç spekülasyon sözler sarfetmeye gerek yoktur: Faşist mahkemelerin partimiz hakkında açtığı davaların dosyaları incelendiğinde görülecektir ki, faşizme karşı Öncü'nün silahları hiç susmamıştır. Oysa PKK'nın uzun süre kesintiye uğrayan silah sesleri ancak Ağustos '84'te yeniden patlamaya başlamıştır. Eğer gerçeği dürüstçe söylemek gerekirse, 12 Eylül gibi azgın askeri faşist diktatörlüğe karşı direnilebileceğini Öncü öğretti. Bunu dağları özgürlük alanı kılarak, cezaevlerini politik eylem alanı kılarak gösterdi. Kaldı ki Öncü,

PKK'nın haklı olarak övündüğü Diyarbakır zindanındaki ünlü direnişlerin de, PKK ile birlikte öncü ünlü direnişçilerinden biridir. Öncü'nün, Diyarbakır direnişlerinden önce herkesin kabul ettiği direniş deneyimleriyle, yoldaşlarımız direnişler örgütüyor ve Öncü de bunların sesini dışarıya taşıyordu. Nerdeyse direnişçilerin sesini kamuoyuna yansıtan ve zulmü somut ve anında teşhir eden tek Örgüttü. Çünkü bir iki gurup dışında, Türkiye'deki mücadele alanında siyasi örgüt kalmamıştı; PKK'da dahil olmak üzere "geri çekilme taktiği" adına bunlar ülkedeki mücadeleyi tatil ederek ya yurtdışına çıkmış, ya da ülkede izini kaybettirerek kendini unutturmaya ve araziye uymaya çalışmıştır. Dolayısıyla, zindanlardaki direnişçilerin en önemli dostu ve moral gücü Öncü'ydü. Elbette bundan en çok moral bulan yoldaşlarımız oldu ve başta Davutpaşa olmak üzere yoldaşlarımız buldukları cezaevlerinde, diğer direnişçi guruplarla birlikte, devrimci tutsakların direniş ruhunu ateşleyen en dikkate değer unsurlar olmuşlardır. Bütün bunlar, Diyarbakır zindanlarını ünlendiren seri direnişlerden önce oldu. Öte yanda, bir takım liderler "başarılı geri çekilme" taktikleriyle dışardan içteki sınıf kavgasını seyrederken, Öncü'nün genel sekreteri Süleyman Cihan işkencede direniş destanı yaratarak öğretici bir örnek oluyordu. O halde PKK liderinin, "iyi biliniyor ki, zindanda direnilebileceğini ve başarı sağlanabileceğini de biz ispatladık" sözü ne değer ifade edebilir? Halbuki, bu liderliğin "geri çekilme taktiği" direnişi değil, "geri çekilmeyi" ve teslimiyeti öneren, en hafif deyimle direnişi ertelemeyi öneren bir taktikti. Nitekim Diyarbakır'da '82'de seri direnişler

döneminden önceki dönem, PKK liderliğinin önerdiği bu mantığa uygun davranıldığı için, bu dönem genellikle hastalıklı ve başarısızlık dönemidir ki, bu mücadele mantığı daha sonra esas olarak rededildiği için direnişlerin başarı dönemi başlamıştır. Örneğin; 81 Mayıs'ındaki direniş, "biz ölürsek, kitleye önderlik edecek, mahkemelerde tavır takınacak kimse kalmaz" yaygısıyla bırakılmıştır ve bunu vahim bir teslimiyet dönemi, onu da bir ihanet dönemi izlemiştir. Yani, "geri çekilelim, yurt dışına çıkalım, sonra uygun koşullarda döner mücadele ederiz. Biz ölürsek veya yalakanırsak, 'Kürt ulusal kurtuluşuna' önderlik edecek kimse kalmaz" kaygısıyla tamı tamına çakışan bir düşünme biçimiydi bu. Daha sonra bu mantık terk edilerek, tam buna karşıt bir düşünme şekliyle; "biz ölsek de halkın içinden bizim yerlerimizi dolduracak sayısız insan çıkacaktır, bize düşen onlara direnişçi bir gelenek bırakmak ve örnek olmaktır". Böylece ölümü öngören bir direniş mantığının başladığı dönem açıldı ve insanlar ölüme meydan okuyarak kazandılar. Bunun, PKK önderliğinin öngördüğü "geri çekilme" mantığı ile ne alakası vardır. PKK önder fikrinin yarattığı durum şuydu: 1982'ye gelindiğinde PKK saflarında çarpıcı bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu vardı ve nerdeyse (diğer guruplarla bozuk ve sekte ilişkiler yüzünden) yalnız kalmıştı. Bu durum, PKK'nın nitelikli fedakar direnişçi unsurlarını bile derinden sarsıyor ve etkiliyordu. Yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu ülkedeki sınıf mücadelesi içindeyken 1981 sonu operasyonlarında bu cezaevine düştüklerinde durum buydu. Ama yoldaşlarımızın sorumluluk duygusu ve devrim kaygısına bakın ki, bu durumu politik istismar konusu yapmak yerine, onlara şunu söylediler: "Arkadaşlar, Diyarbakır zindanında şu anda herkesten bir adım ilerdesiniz. Kendinizi horlamayınız. Bu halk bir işe yaramıyor da demeyiniz, yine herşeyi bu halkla yapmak zorundayız ve yapacağız. Şimdi doğru olan, düşünülen yerden kalkıp dövüşe daha akıllı ve militanca devam etmektir. Üzülmeyi bırakıp hep beraber bu vahşete dur demeye bakalım."

Gerçekten Diyarbakır'da, o aşamaya kadar, direniş içinde bir sürü sekte, hegoman-

Büyük bir işe girişme iddiasında olan ve mazlum bir ulus adına konuştuğunu söyleyen bir partinin, en hafif deyişle bu ulusun özgürlük hareketinin dostu ve en güvenilir müttefiki olan Türkiye devrimci hareketi içindeki kimi siyasi örgütleri ve Öncü'yü seviyesiz biçimde karalama gereksinimi duyması ilginç ve anlamlıdır. Bunun yanı sıra, aynı yazıda "Marksizim" adına ileri sürülen birçok saçma sapan teori denemesini de eleştirmek gerekiyor. Bu tutum ve tezlerin eleştirisi, yalnız haksız bir sataşmaya yanıt verme amacımıza dayanmıyor, bütün ezilenlere ve bu arada Kürt ulusuna karşı duyduğumuz sorumluluğun gereğidir.

yacı, gurupçu tavırlar, yanlış mücadele taktiği ve üslubu izlenerek ve sonuçta direniş büyük bir moral bozukluğu içinde yenilip, bunu korkunç bir teslimiyet ve ihanet dönemi izlediği halde, gene de PKK herkesten bir adım ilerdeydi. Üstelik yenilmekle beraber, bu insanlar devrime içtenlikle bağlıydılar. Yoldaşlarımızın ilk tesbit ettiği şey buydu ve onlarla bu yüzden içten bir arkadaşlık kurdular. Çünkü bunlar, kimi PKK kadrosu ve başka sol gurupların lider takımı gibi canını güvenceye almak için yurt dışına değil, halkın içine gelen ve dövüşerek tutsak düşen ve burada üstüne düşeni bildiği kadarıyla yapmaya çalışan fedakar insanlardı. Ama yenilmişlerdi. Bundan büyük üzüntü duyuyor ve utanıyorlardı, bütün hatalarını düzeltmeye hazırdılar. İşte iyi, ne yapılacaksa, böyle insanlarla yapılabilirdi. Yoldaşlarımız da direniş onlarla birlikte örgütlemeye karar verdiler ve ta başından direnişin içinde ve önderliğinde yer aldılar. Direniş içinde PKK saflarında iki kesimin bulunduğu daha ilk günden fark ettiler: Bir bölümü, devrim için ölmeye hazır gerçek kavga arkadaşları, bunlara güvenebiliriz diyorlardı; ikinci kesim ise, başkalarının ölüsü arkasında kahramanlık ve direnişçilik taslayan ölüm tüccarı ve güvenilmez adamlar olduğunu söylüyorlardı. Ne yazık ki, PKK liderliği, ulaşabildiği ölçüde inisiyatifini genellikle bu ikinci kesime veriyordu. Yoldaşlarımızın güvendiği mücadele arkadaşlarını çoğu ne yazık ki şehit düştü, geriye kalanlarda sakat ve dışarı duruma düştü veya PKK önderliği tarafından tasfiye edildi. Sonra "direniş destanı"nı ya sıradanlıktan öte bir rolleri bulunmayan birileri, ya ölüm oruçlarının sekizinci gününde çılgın atarak eylemi bırakanlar, veya eşi ölümüne mücadele ederken kendisi "destek" eylemi yapan "erkekler" yazdı. Neden? Çünkü bu kadar inkarcı bir "**Direniş destanı**" ve "**Diyarbakır Şafağı**"nı yoldaşlarımızın tanıdığı mücadele arkadaşları ne yazmaya tenezzül eder ve ne de imzasını atabilirdi sanırız.

Yoldaşlarımızın direniş içindeki yerini ve rolünü oradaki bütün insanlarla birlikte en başta da cezaevinin faşist kayıtçıları iyi biliyor. Böyle ulu-orta konuşanlara cezaevi kayıtlarını ve burjuva basınını incelemeyi öneririz. Düşman PKK'nın kitle gücünden korkuyordu. Çünkü Diyarbakır zindanında onlar her zaman sayıca en fazlaydı. Dolayısıyla direnenleri de çoktu, teslim olan ve ihanet edenleri de, ama en çok korktukları örgüt TKP/ML ve kadrolarıydı; "bunlar en tehlikeli olanlardır" diyorlardı. Haksız da değiller. PKK saflarından ricat edenlerden bir dizi teslimiyetçi koğuş oluşmuştu, yüze yaklaşan ihanetçi ve itirafçı ortaya çıkmıştı. Sayısına göre direnişçi oranı çok düşüktü. Öncü'nün kadro ve sempatizanları orada sadece bir avuçtu, ama hemen hepsi de direnişçi idi. Ta sorgulamada hayvanlaşan ve ağır işkence altında da sadece canını kurtarmak için aktif olmayan itirafçı bir kişinin dışında saflarımızda tek bir hain çıkmadı. Yoldaşlarımız o zindandaki tutsakların sadece yüzde 3-4'ü iken, direnişlerdeki oranı yüzde 10'la yüzde 50 arasında değişti. Evet geriye kalan oranı genellikle PKK direnişçileri oluşturdu ve mücadele içinde yoldaşlarımızla içten sıcak bir dostluk kurdular. PKK içindeki bir dizi direniş baltasının açtığı gedikleri, PKK direnişçileriyle birlikte yoldaşlarımız kararlı direnişleriyle onarıyordu. Ama yoldaşlarımızın açtığı tek bir gedik yoktur. Özellikle dönemeç sayılabilecek kritik aşamalarda yoldaşlarımızın önderlikteki belirleyici rolü herkesin bilgisi dahilindedir. Ne yazık ki, direnişte en az rol aynayan ikinci kesim PKK'lular her defasında sahte tarih yazarlığı ve ganimet duygusuyla hareket etti ve bu arkadaşlığı zaman zaman etkili biçimde sarstı ve güvensizliğe düşürdü. Ama yoldaşlarımız bütün bu sahtekarca sahiplenme ve inkar ve iftiralara karşılık bu konuda yazı yazmaya bile tenezzül etmediler. Direnişler üzerinde böyle kalpazanca tartışmaları ayıp ve zararlı buluyorlardı. "Direniş pazarlanmaz, yapılır" diyorlardı.

Görüldüğü gibi, Diyarbakır direniş, hem kendi olumsuz deneyimlerinden, hem başta partimiz olmak üzere Türkiye devrimci hareketinden ve hem de dünya devrimcilerinden öğrenerek uygulamış ve başanya ulaşmıştır. PKK önder fikrinin başında da belirttiğimiz gibi, direnişte olumsuz etkisinin dışında hiç bir katkısı yoktur ve o düşünce cezaevlerinde yenilmiştir. Bu düşünce Diyarbakır direnişine yol açmamıştır, tersine bu düşünceyi yadsıyarak ünlenen Diyarbakır direniş, PKK'nın yeniden hayat bulmasına yolaçmış ve kimi liderlerin onu pazarlamasını sağlamıştır. Diyarbakır zindan direnişlerinde PKK'yı belli başlı direniş örgütlerinden biri yapan bazı kadrolarının yüksek feda ruhu olmasaydı, belki de PKK liderliğinin bu ülkeden "başanlı geri çekilme", ricat taktiği, Kürt milliyetçiliğinin geleneksel tavrı olan "mültecilik" politikasının bir kez daha dramatik tekrarı-

na dönüşecekti. Fakat gerçeküstü böbürlenmelerin ötesinde mesela bol bol yayın vs. yolla çokça istismar edildiği halde Diyarbakır direnişine bu liderlik tarafından dudak büküldüğünü biliyoruz. Oysa orada teslimiyetin nasıl direnişe dönüştüğünü ancak orada yaşayanlar bilebilir, ülkeden ricat edenler ve direniş pazarlığıyla uğraşanlar değil!... Öncünün de başat iki örgütten biri olarak yer aldığı ve önderlik ettiği bu tarihi direnişe dudak bükme, kadir bilmezliğin de ötesinde bu saygısızlığa başvurmak, yurtdışına çıkıp ahkam kesenlere asla düşmez. O direniş Kürt ulusu çocuklarına direnme ruhu aşıladı. Bu direnişi bizzat yaşayanlar, dışarı çıkınca dağların isyankar çağrılarına hemen uydu ve gerilla ateşlerinin yayılmasını sağladı. Diyarbakır direnişi, Öcalancı düşünceye ve tavra dayanılarak değil, Kaypak kayacı, Cihancı düşünme ve direnme tarzına dayanılarak kazanılmıştır. Zulüm büyüyüp ihanet derinleştikçe, bütündürüst PKK tutsaklarının kafasını ve yüreğini önder yoldaşlarımızın kızıl direnme ruhu dolduruyordu. Nitekim direnişte en büyük feda ruhunu temsil eden "dörtler" alazı 17-18 Mayıs'ta zulmün kudur-gan cenderesinde tutuştu. Diyarbakır direnişi, 12 Eylül'ün ilk gününden başlamak üzere Türkiye'de patlayan özgürlük mahkumlarının seri direnişlerinin bir devamı ve en büyüğüdür. Onu en büyük kılan şey, zulmün oradaki dayanılmaz vahşeti ve büyüklüğüdür. Çünkü faşizm orayı yalnız sosyalist sınıf hareketinin mezarı yapmak istemiyordu, ayrıca Kürt ulusal direnişinin de mezarı yapmak ve onu oraya gömmek istiyordu. Öte yanda ölüm orucu ne Diyarbakır direnişinden öğrenildi ve hele hele ne de PKK 'dan öğrenildi; tersine, PKK da dahil olmak üzere, bütün direnişçiler onu teorik olarak dünya devrimcilerinin sonsuz mücadele ruhundan ve en yakında ise İRA devrimcilerinden öğrendiler. Ki ölümüne direnişler başladığı zaman, bu nitelikte direnişlerin ülkemizde bir zorunluluk haline geldiği sırada İrlanda'lı devrimciler Bobby Sands ve arkadaşlarının ölüm orucu eylemi ve kararlılığı hayranlıkla tartışılıyordu.

Şimdi bu durum karşısında "biliniyor ki biz öğrettik" vs. gibi boş böbürlenmelerin bir anlamı kalır mı? PKK önderliğinin zindanlardaki direnişlere öncü ve öğretici olmadığı açıktır. O olsa olsa direnişlerin nasıl istismar edileceğini, nasıl saptırılıp sömürüleceğini, nasıl sahte destanlar yazılacağını öğretti. Direnişlere tek başına sahip çıkmayı ve övünmeyi içeren sayısız yayın ve kitap bunun en açık delilidir. Ama Öncü gerçekten direnmeyi, direnişe saygı göstermeyi ve yüceltmeyi öğretti ve öğretmeye devam ediyor. İşte gerçek budur.

GERÇEKTE 12 EYLÜL DARBESİ EN ÇOK KİMİ TUZLA BUZ ETTİ?

Gerçekten 12 Eylül karşısında "tuzla buz" olanlar vardı. Demokratik devrim stratejisi ile sosyalist devrim stratejisi arasında bocalayanlar, toplumsal koşullarımızın emrettiği silahlı devrim gerçeği karşısında bocalayanlar, silahlı halk devrimi, halk savaşı ile küçük burjuva savaşım tarzı arasında bocalayanlar, uluslararası gericiliğin bir parçası haline gelen sosyal emperyalizm karşısında bocalayanlar veya onun karşısında düştükleri dehşetle faşist ordudan hayır umanlar, Kemalizm karşısında bocalayanlar, burjuva ideolojisi ile proleter ideoloji arasında bocalayanlar, uluslararası komünist hareket içindeki yeni saflaşmalarda bocalayanlar, en sonunda faşist 12 Eylül askeri darbesi karşısında bocalayanlar veya çareyi "geri çekilme taktiği" adına ricat etmekte bulanlar. Bütün bunlar gerçekten önemli ölçüde "tuzla buz" oldular. Aslında 12 Eylül diktatörlüğüne de gerek kalmadan birçok küçük burjuva ve milleyetçi örgüt zaten birbirlerini "tuzla buz" etmişti. Bunların devrim saflarında yarattığı karışıklık genel olarak devrimci hareketin yenilmesi için de faşizme paha biçilmez destek sağladı. (Bunlara PKK da dahildi.) Birçok küçük burjuva örgüt daha 1978-79'da "tuzla buz" olmuştu. Bunların ayrıntılarına girmek gereksizdir, çünkü bunlar herkesin bildiği şeylerdir. Ancak eleştiri konusu PKK olduğu için onun hakkında konuşmak gerekirse, bu örgüt 12 Eylül gelmeden önce, daha sıkıyönetim döneminde "tuzla buz" olmuştu. Binlere varan üye ve sempatisini tutuklanmış, geri kalanlar da Orta Doğu ülkelerine kaçmışlardı. Kürdistan, PKK varlığı bakımından sessiz ve sakindi. Bu sessizliği, onların kendi kaderine bıraktığı köylü kitlelerinin faşist devriyelerin zulmü altındaki iniltileri bozuyordu. Devrime kıyasından köşesinden bulaşmış herkes, faşist asker ve polislerden yakasını kurtarmak isteyen komşuları tarafından ihbar ediliyor ve durum faşist subay ve polisleri güldüren hatta tiksindiren bir durum alıyordu. Birçok kimse yakalanan PKK artıklarının ifade ve itirafı ile zindanlara dolduruluyor

ve aylarca yargısız sorgusuz faşizmin zulüm değirmenlerinde öğütölüp un ufak ediliyordu. Zindanlarda başlangıçta, devrimci direnişi kabadayılık sanan ve sonra da bunu ihanetin yollarını açan teslimiyetle değiştiren PKK politikasının yarattığı durum nedeniyle, Kürdistan'daki belli başlı toplama merkezleri ve zindanlar bu köylü kitlelerinin faşist eğitimden geçirildiği yerler haline dönüşmüştü. Yani PKK, yalnız örgüt olarak kendisi "tuzla-buz" olmuyor, ayrıca kendisini destekleyen Kürt emekçilerinin de "tuzla-buz" edilmesini kolaylaştırıyordu yürüttüğü politikayla.

İşte PKK'nın 12 Eylül karşısında düştüğü gerçek durum buydu.

Buna karşılık Öncü, PKK liderinin iddiasının tersine "birkaç ayda" tuzla buz" olmak şöyle dursun, faşist darbe altında konferansını sürdürüyor ve 1981 Ocak-Şubat döneminde bu konferansını üstelik Kürdistan'da zaferle sonuçlandırıyor. Öncü, bütün örgütler çökertildikten ve darbenin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtikten sonra sarsıcı darbeyi alabildi.

Görüldüğü gibi, gerçek olgularla konuşulduğu zaman, öznel böbürlenmelerin yerine nesnel bilgiyi koyduğumuz zaman, 12 Eylül karşısında PKK'nın övgüsüne yarayacak hiç bir şey bulunamaz. Ama PKK yalnız kendisine değil, "Türk Solu" ile sınırlandırılmış bir "Tuzla-buz" olmaktan söz ederek bütün milliyetçi gruplara ayrıcalık tanımaktadır.

Bütün bu gerçeklere rağmen, Öncü 12 Eylül karşısında yenildiğini açıkladı, yenilgisinin üzerinde durdu, nedenlerini saptadı ve

özeleştiri yaparak düzeltti. PKK, toptancı bir suçlamayla "bunlar yenildiğini bile kabul etmiyorlar" diyerek gerçek dışı konuşurken, acaba kendisini yenilmedi mi kabul ediyor ve eğer öyleyse, peki yenilme nasıl oluyor? Aynı şekilde Öncü 12 Mart döneminde de en son yenilen Örgüt olduğu halde, yenildiğini söyledi ve bir dizi tartışmalar.. yolaçan "özeleştiri"ler yaptı. Ama PKK araştırmadan yazma ve konuşma alışkanlığı ve rahatına sahip olduğu için bunları bilmesi gerekmiyor. Diyelim ki Öncü'yü buna dahil etmiyor, ama genel suçlama içinde ismin sayıyor ve kastetmediğini belirten hiç bir kayıt da koymuyor. Fakat PKK'nın yengi ve yenilgiden ve özeleştiri terimlerinden anladığı şeyin çok farklı bir şey olduğunu biliyoruz ve bu anlayışla bizi de bilinçli olarak auş menziline aldığından kuşku duymuyoruz.

Ama besbelli ki "ulus orjinine" dayalı önderlik çağımızda halkı kurtuluşa götürme karakterine sahip değil; doğru ve kararlı bir önderlik sınıf "orjinine" dayanan önderliklerdir. Nitekim, "ulusal orjin"den hareket eden PKK böyle davranmaya devam ettiği sürece hareketin geleceği üzerindeki belirsizlikler ve endişeler devam eder. Aslında Kürt ulusunun tamamen bir kader birliği içinde bulunduğu Türkiye devrimci hareketi ve emekçi sınıfları ve devrimci örgütlerine karşı PKK'nın takındığı bu tutum, işte bu belirsizlik ve endişeyi nesnel kılan bir şeydir. Kitleler, önderlerinin yanlış yaptığını ancak deneyimleriyle anlayarak onları terkederler; bu bilinci edinmedikleri zaman boyunca, varolan yanlış önderliği yığınsal bir heyecanla ve büyük bir fedakarlık ruhu ve samimiyetle desteklemeye devam edebilirler.

"YENİ PROJELER ÜRETME" KONUSUNDA PKK'NIN DÜŞTÜĞÜ DURUM REVİZYONİSTİR.

Son zamanlarda revizyonist ve devrim kaçkını teorisinin bahanesi haline gelen "yeni projeler üretme" heyecanı PKK liderlerini de mi sardı? Bu, açıklığa kavuşturulması gereken bir durumdur. Çünkü Türkiye'de bolca "yeni projeler üretme" sevdalısı türedi. "Yenilik" sözü heyecan vericidir. Ama bu "yeni" projeler, hep burjuvazinin "eski" projelerinden başka bir şey değildir. Burjuva "sivil toplumculuk" kuyruğunda "yeni projelerle" kuyruğa giren yığınla politikacı ve örgüt vardır. Türkiye devrimci hareketinin bugünkü sorunu, "yeni projeler üretmekten çok, devrimci projeleri kararlılıkla yürürlüğe sokmaktır. "Yeni proje"cilere baktığımızda, devrim kaçkınılığının demode teorisini buluyoruz. "Objektif olarak gericiliğe hizmet edenler" olsa olsa bunlardır. Hem de bunu "yeni"lik adına yapmaktadırlar. Türkiye devrimci hareketi ve onun içindeki tek tek devrimci siyasi örgütler "yeni projeler üretmek" mi "çekici"lik kazanacaktır? Böyle "yeni projeler"le mi "kitlelere güven" verecektir?

Evet "çekici" bir kişilik, ama ne nitelikte bir "çekici"lik?

DEVAM EDECEK.

KIBRIS İÇİN GERÇEK ÇÖZÜMÜ BİZ SUNUYORUZ; EMPERYALİSTLER, GERİCİ VE FAŞİST DEVLETLER DEĞİL!..

Temmuz ile birlikte, bugüne kadar "sorun" olmaktan bir türlü kurtulamayan Kıbrıs, başta ABD olmak üzere İngiltere, Türk ve Yunan hakim sınıflarının gündemine yeniden girdi. Fakat, sorunun bu seferki ele alınışı, şimdiye kadar izlenen sürüncemeli politiklardan farklı olarak "Kıbrıs Sorunu"nu noktalamayı amaçlıyor. Emperyalist baş haydut ABD, yanına İngiltere ve Rusya'dan oluşan Birleşmiş Milletler Daimi Üyeleri'nden ikisini de alarak, Türk tarafını diplomatik mektuplarla baskı altına aldılar. Görünen ve bilinen bir şey var ki; ABD, İngiltere ve Rusya, Kıbrıs'ta bugüne kadar "çözüm" adına Kıbrıs halkaları arasında "fitne-fesat"tan öteye varmayan ve bundan sonra da varmayacak olan oyunlarından birini daha sahneye koymaya çalışacaklar. Son oyunun da, öncekiler gibi anlaşılmaz bir yanı yoktur. Farklı koşullarda farklı biçimlerle gizlenerek ileri sürülse de, onlar açısından değişmeyen tek bir şey var ki, o da emperyalist egemenliktir, ve bu egemenliği farklı boyutlara dönüştürmektir.

Şuraya bakın: Coğrafik yüzölçümü 9.200 km. kareyi ve nüfus yoğunluğu bu günün hesabıyla dahi 1 Milyon'u bulmayan bu küçük toprak parçası Kıbrıs, Milattan önce Mısır, Asur, Makedonya; Milattan sonra Arap, Bizans ve Venedikliler'e, birinden diğerine kanlı savaşlarla el değiştirdi. 1570'de yine savaş yoluyla Venediklilerden Ada'yı devralan Osmanlılar, 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı esnasında, yanına "dost" kazanmak ve biraz da maddi sıkıntıdan kurtulmak için 900 Altın karşılığında İngilizlerin denetimine verdiler.

1. Dünya Savaşı sonrasında, Lozan Anlaşması ile Kemalistlere onaylattıkları bütün imtiyazlara Kıbrıs'ı da ekleyen İngilizler, 28 Temmuz 1954'de Mısır'dan kovulan askeri güçlerini Kıbrıs'a konumlandırıdılar. O günden bu güne, Kıbrıs'ın Akroponi ve Dikelya bölgelerinde her türlü silahlarla tahkim edilmiş askeri gücünü muhafaza eden

İngilizler, sanki Ada'nın doğal bir unsuruymuş gibi, hükümranlığını sürdürüyor.

HANGİ TARİHSEL ETMENLER KIBRIS'I GÜNCELLEŞTİRİYOR?

Yüzyıllardır gericici ve emperyalist devletlerin gündeminden düşmeyen Kıbrıs, bu yılın Temmuz'undan itibaren daha da yoğun olarak tartışılır oldu. Bu tartışmalar ve çabalar, 1974'den bu yana ikiye bölünmüşlüğü ve ikili yönetimiyle çatal kazığa benzeyen Kıbrıs'ın bu statüsüne son verip, 1974 öncesi, yani 1960 Zürih Antlaşması çerçevesine geri dönmektir. Bunun tez elden sağlanması için, özellikle ABD'nin acelesi vardır.

ABD, sosyal-emperyalizmin çöküşüyle birlikte, "komünizm korkusu"yla motive ederek kumandasında tuttuğu bütün güçlerle hem yeni bir ayrışma safhasına geldi, ve hem de -yine bu motivasyonla egemenliğinde bulundurduğu NATO'nun işlevinin ortadan kalkmasıyla- askeri hegemonyasında derin gedikler açıldı. Önceleri, NATO aracılığıyla diğer devletleri peşinden sürükleyebilirdi, şimdi, askeri operasyonlara ancak kendi gücüyle girişebilirdi.

Öte yandan, ABD, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra dünya jandarmalığına soyunarak halklar nezdinde teşhir olmuşken, diğer emperyalist güçler (Fransa, Almanya, Japonya ve bir ölçüde İngiltere...) "koyun postuna bürünmüş kurtlar" gibi "insan hakları-demokrasi..." yalanlarıyla ekonomik yayılmacılıkta büyük mesafeler katettiler. Yeni dönemle (sosyal-emperyalizmin çöküşüyle) birlikte, ABD durumu çok daha iyi gördü ve diğer güçlerle arasındaki aleyhte olan mesafeyi kapatmak için, "Yeni Dünya Düzeni" adıyla yeni bir strateji belirledi. Aslında sözkonusu olan "düzen", yeni bir düzensizliğe girişmektir. Buna göre ABD, ekonomik yollarla giremediği alanlara askeri gücüyle girecek ve böylece varolan açığı kendi lehine dengelemeye çalışacaktır.

Bu pratiğin ilk adımını "Körfez Savaşı"yla atarak, Kuveyt'e (Orta-doğu'ya) yerleşti. Bu açıdan, Sovyetlerin çöküşü ABD için bir fırsat da yaratmıştı, çünkü askeri yönden kendisine engel olabilecek bir güç (şimdilik!) kalmamıştı. Fakat bunun uzun vadede böyle gitmeyeceğini ABD de biliyor, dolayısıyla bu esnada yapabileceğini tez elden yapması gerekiyor. Ki, Filistin-İsrail olduğu gibi, Kıbrıs da bu politikanın çemberinde yer alıyor.

Bir de şu açıdan bakmak gerekir: Son bir kaç yıldan beri, dünyanın ipleri önemli oranda ABD'nin elinden kaçmış durumdadır. Bu fırsatı iyi değerlendirmeye çalışan Avrupalı emperyalistler (en önde de Fransa ve Almanya'dır); AET, AGİK ve BAB gibi örgütler aracılığıyla dünya hegemonyasında öne kapmayı amaçlıyorlar. Bu sürecin gün geçtikçe kendi aleyhinde ilerlediğini gören ABD, tek başına olsa da devlet olarak atağa geçmek zorundadır. Ayrıca, Kıbrıs'ın bugünkü bölünmüşlüğü Türk-Yunan ilişkilerinde hep yeni engeller doğuruyor ve bu engeller, ABD'nin planlarını şu ya da bu ölçüde aksattığı gibi, küsen her bir tarafın gönlünü almak da kolay ve istenir olmuyor.

Türk ve Yunan devletlerinin Kıbrıs politikalarına gelince: Kıbrıs'ın bölünmüşlüğü açısından bakılırsa, Türk devleti bundan memnundur, bu yönden tartışmaya girmeyi hiç istemez. Çünkü nüfus bilesimi olarak Kıbrıs'ta yüzde 78'ini Rumlar oluştururken, Türklerin oranı -1974'den sonra Türkiye'den Kıbrıs'a yerleştirilenleri de sayarsak yüzde 20'dir. Yüzde 20'lik bir nüfusun, toprakların yüzde 36'sını elinde bulundurması az değildir.

Fakat iş bununla bitmiyor. 1974'deki Türk işgalinden bu yana, bütün uluslararası platformlarda bu sorun Türk devletinin karşısına çıkarılıyor. Türk egemenleri, artık bunun böyle gitmeyeceğini de biliyor ve bunun için "bu iş bitsin" anlamında "toprak oranı önemli değil" diyebiliyorlar. Aslında bu işlerin hepsi gizli kulislerde bitiyor. Kıbrıs üzerine anlaşmanın "çoktan bittiğini", "Bush Türkiye'ye geldiğinde Özal, Yılmaz ve Demirel ile Kıbrıs üzerine anlaşacağını" beyan eden Vasiliu'nun sözleri, ABD'nin Türk ve Yunan devletlerine kendi planını kabul ettirdiğini gösteriyor.

Yunanistan ve Rum tarafı ise, anlaşma platformu olarak Butros Galı'nın Kıbrıs planına sempati ile bakıyor. Çünkü bu plan kendilerine bir şey kaybettirmiyor, tersine kazandırıyor. Plana göre, bugünkü toprak dağılımından yönetim biçimine kadar, bütün ayrışım unsurlarının Yunanistan ve Kıbrıs Rumları lehinde değişmesi gerekiyor.

EMPERYALİSTLER, TÜRK VE YUNAN DEVLETLERİ, KIBRIS'A ÇÖZÜM SUNABİLİRLER Mİ?

Bu soruya, hiç tereddüt göstermeden "hayır" cevabını veriyoruz. Çünkü Kıbrıs'ı bu hale getiren, iç çatışmalara sürükleyen, ırkçılığı ve milliyetçiliği körükleyen ve yaratan, halklar arasında düşmanlık tohumları ekerek katliamlara yolu açan başta ABD olmak üzere diğer emperyalistlerdir, Türk ve Yunan devletleridir ve Kıbrıs'ın Rum ve Türk burjuvazisidir. 1955-58, 1963-67 ve en son 1974'de Kıbrıs halklarının birbirlerini boğazlamasında, bütün bu emperyalist ve gerici-faşist devletlerin kanlı elleri vardır.

Fazla geriye gitmeden, 1974 Temmuz'unda olanlara bakalım.

1970 yılına gelindiğinde, Yunanistan'da toplumsal muhalefetin yükselmeye başladığı bir dönemde ABD, CIA eliyle Yunanistan'da "Albaylar Cuntası" olarak bilinen kanlı bir darbe gerçekleştirdi. Bu darbe, Yunanistan halkının güçlü direnişiyle karşılaşarak dünya demokratik kamuoyunun nefretini topladı. Darbeyi sürdüremeyeceklerini anlayan ABD ve cuntacılar, dikkatleri dış sorunlarda toplayarak içteki direnişi kırmak için, Pan-Helenizm'in ve Enosis'in ırkçı milliyetçi bayrağına sarıldılar. Fakat Yunanistan halkı bu oyuna gelmedi ve direnişi yükseltti. Buna rağmen cuntacılar, toprağın kendi ayaklarının altından her geçen gün daha fazla kaydığını görerek, Kıbrıs'ta ikinci darbeyi, Yunanistan'daki birinci darbenin devamı olarak 15 Temmuz 1974'de gerçekleştirdiler. İkinci darbenin liderleri Sampson ve Grivas, ikinci darbe ile birlikte, tecriti kıracaklarını, Yunanistan'daki darbecilere diplomatik kapıları açacaklarını ve böylece her iki darbeye de meşruiyet kazandıracaklarını hesaplıyorlardı. Fakat bu hesap tutmadı: ABD'nin ve cuntacıların planları alt-üst oldu. Hem Yunanistan'da ve hem de Kıbrıs'ta, halk cuntacılara karşı aktif bir direnişe geçmişti.

Halkın direnişi, cuntanın ve cunta üzerine yapılan stratejik planların başarısızlığa uğrayacağını kesin verileriydi. dolayısıyla, bozulan planın yeri önceden düşünülen veya gelişmenin seyri içinde oluşturulan ikinci taktik planı uygulamak, ABD için hayati öneme sahipti.

Bu taktik plan ne olabilirdi?

1960 Zürih'te, Karamanlis ve Menderes arasında Kıbrıs üzerine anlaşmaya varılmıştı. Bu anlaşmanın devamı görüşmeler sonucu, 1963'de yapılan bir Ara Anlaşmaya göre İngiltere, Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs'ın "bağımsızlığını korumayı" garantiye alan "garantör" devletlerdir. İşte bu garantörlük sıfatı,

Türk devletine "müdahale hakkı" veriyordu ve ABD'nin taktik planı bu "hak" üzerinde vücut bulacaktı. Plana göre, Sampson cuntasının yenilgisi kesinleştikten sonra Türk ordusu devreye girecekti. Çünkü eğer bu olmazsa, yenilen cunta ile birlikte Kıbrıs'ın en güçlüsü Sovyet yanlısı AKEL partisi olacak, bu ise Rusların hegemonyasını güçlendirecekti.

Nihayetinde, dönemin Ecevit hükümeti ABD ve İngiltere ile detaylar üzerinde anlaşılardan sonra, 20 Temmuz 1974'de Kıbrıs'a askeri çıkarma yaptı. Fakat, kamuoyuna karşı ABD işgalden yana "görünmeyecek", İngiltere ise "tarafsız" kalacaktı. O dönemdeki ABD "ambargosu" ve Ecevit'in "gölge etmeyin, başka ihsan istemem" türünden söylemleri, iki kafadarn danışıklı dövüşünden başkası değildi. Sonraki süreçte de görüldü ki, ABD ile Türkiye arasında yapılan ekonomik, siyasi ve askeri anlaşmaların hiç birine "gölge" düşürülmedi.

Tüm bu somut gerçekler ve son üç çeyrek asırlık Kıbrıs tarihi göstermiştir ki, hegemonyacıktan başka birşeyi düşünmeyen ABD, İngiltere ve diğer bütün emperyalistler; Türk ve Yunan devletleri ve bunların Kıbrıs'taki piyonları Rum ve Türk burjuvazisi, bugüne kadar sundukları ve uyguladıkları bütün sözümona "çözümler" çözümsüzlüğün, iki halk arasında düşmanlığın ve iç çatışmaların; kısaca, buhrandan buhrana sürüklenmenin dışında birsonuç doğurmamıştır. Bugün söylenenler de, bugüne kadar söylenen ve uygulananlar gibi, sahte ve ikiyüzlülükten başkası değildir ve başka sonuçlar da doğurmayacaktır.

Bugün "çözüm" adına önerilen nedir?

Süflörlüğünü ABD'nin yaptığı ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Butros Gali'nin "Kıbrıs Planı"nın muhtevası, yeni buhranların kaçınılmaz olduğunu daha bugünden gösteriyor. Çünkü planın muhtevası, Menderes ve Karamanlın'ın 1960 Zürih Anlaşması'nın dışına çıkmıyor. Eğer bu anlaşma "çözüm" olsaydı, 1960'dan bu tarafa bunca badireler yaşanmazdı. Fakat; ABD, Türk ve Yunan hakim sınıflarından bundan başkasını beklemek, ahmakların işidir.

KIBRIS İÇİN GERÇEK ÇÖZÜMÜ BİZ SUNUYORUZ!

Öncelikle şu sorunun anlaşılması lazım "Çözüm" derken, bu kavramdan kim neyi anlıyor? Ve kim, kim için "çözüm" sunuyor; kim ne için "çözüm" sunuyor? Amaçları sömürü, yayımacılık, savaş, kışkırtıcılık.. olan insanlık düşmanları ABD

ve İngiltere'nin "çözümlerinin" ne değeri olabilir? Yine, Türkiye'de Yunan düşmanlığı, Yunanistan'da Türk düşmanlığı yapan ve körükleyen Türk ve Yunan burjuvagemen sınıfları, Kıbrıs için gerçekten bir çözüm sunabilirler mi? Kaldı ki, halklar arasında saygı, sevgi, dostluk ilişkilerinin gelişmesi, bunların kabul etmeyeceği bir şeydir; yoksa, yani halkı milliyetçilik afonyuyla uyutmasalar, iktidarı nasıl sürdürebilirler? ~

*Kıbrıs devriminin muhtevası;
anti-emperyalist, anti-faşist Milli Demokratik Halk Devrimi'dir. Bu devrimden çıkarı olan bütün sınıf ve tabakalar işçi sınıfı önderliğinde birleşerek, devrime yönelmelidirler. Rum, Türk ve diğer milliyetlerden işçiler, devrime önderlik sorumluluklarını kavramalı, tek bir enternasyonalist-devrimci partide ortak düşmanlara karşı birleşmelidirler. Bilmelidirler ki, gerçek barışı ve gerçek kurtuluşu ancak onlar getirecektir. Ulusların gerçek bir barışta yaşamaları, karşılıklı güven, saygı ve sevgiyi gerektirir. Böyle bir ortamdadır ki ancak, hiç bir ulusa imtiyaz tanınmadan, eşit haklar temelinde dostça ve kardeşçe ilişkiler kurulabilir.*

Evet, gerçek çözümü bizim sunacağımızı söylemiştik. En başta, Gali'nin planında -burjuva anlamda dahi olsa- Kıbrıs'ın bağımsızlığı, sunulan öneride ayaklar altına alınıyor. 1960 Anlaşması'na göre, İngiltere, Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıs'ın bağımsızlığını koruyan "garantör" devletlerdir. Bir kere,"bağımsız" bir devletin "bağımsızlığı"nın "garantisi" başka devletlerin elinde olması, bağımsızlık kavramıyla çelişir. İkinci olarak; kendini "garantör" olarak gören bu devletler -ki bunlar, gerici, faşist ve emperyalist devletlerdir-, işlerine elvermediği anda bu "garantörlüğü" kendisi için "garantilemek" isteyecek ve Kıbrıs'ın başında tokmağını sallama "hakkı"ni kendilerinde göreceklendir. Dolayısıyla, ikide bir Kıbrıs'a tecavüz etme "hakkı"ni kendilerinde gören İngiliz Türk ve Yunan devletlerinin "garantörlüğü"nü kaldırıp atmak gerekiyor. Ve buna bağlı olarak, bir tehdit ve saldırı amacıyla Ada'da bulunan İngiliz Türk ve -dolaylı olarak- Yunan devletlerinin askeri bütün güçlerinin ülkeyi terketmesi gerekiyor. Türk ve Yunan devletleri, bugüne kadar gördükleri gibi Kıbrıs'a "yavru vatan" gözüyle bakmaktan vazgeçmelidirler. Ne Kıbrıs "yavru"dur, ve

ne de Türkiye ile Yunanistan "ana"dır.

Kıbrıs'ta burjuva anlamda bir çözüm mümkün mü?

Gerçek anlamda bir çözümün burjuva bakış açısıyla ele alınması mümkün değildir. Fakat yine de, bir amaç olarak bakılmamak koşuluyla geçici bir burjuva demokratik çözümden söz edilecekse, önerimiz şudur: Devletin siyasi ve idari kurumları, uluslar arasında kesin eşitliğe dayalı bir temele oturtulmalı, ayrıcalıklara müsamaha gösterilmemelidir. Rumların nüfus olarak çoğunluğu teşkil etmeleri, onlara daha fazla imtiyaz sağlamanın nedeni olamaz. Her ulus, kendi ulusal haklarını kullanmada tam bir özgürlüğe sahip olmalıdır. Çoğunluk temelinde dayanarak, azınlık uluslara yaptırım uygulanamaz.

Fakat, yukarı da genel yönleriyle sıraladığımız bu burjuva-demokratik çözümlerin bu koşullarda uygulanabilirliği mümkün mü? Tarihsel olarak mümkün olmadığı için, biz buna "hayır" diyoruz. Çünkü; birinci olarak, adından da anlaşılacağı gibi burjuvazinin temel mantığında, fırsatını bulur bulmaz başka ulus ve halkları sömürmek vardır. Bütün burjuva tarihinde bu böyle oldu, bundan sonra da böyle olacaktır. İkinci olarak, burjuvazinin demokrasi mücadelesi verdiği, bu mücadeleye önderlik ettiği ve bir bütün olarak devrimci olduğu tarihi koşullar çoktan geride kaldı. Kendi başına burjuvazinin toplumsal hareketlere önderlik etmesinin tarihi geride kalmıştır derken, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde toplumsal hareketlere önderlik olarak değil, ama yedek güç olarak katılabilir. Dolayısıyla, artık çağımızda, ulusal ve sosyal sorunları burjuvazinin çözümüyle değil, işçi sınıfının ve bu sınıfın dünya çapında önderleri olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi çözümüyle ele almak gerekir. Bu vesile ile, bizim esas perspektifimiz burjuva bir çözüm değil, devrimci bir çözümdür.

Buna göre, Kıbrıs devriminin muhtevası; anti-emperyalist, anti-faşist Milli Demokratik Halk Devrimi'dir. Bu devrimden çıkarılan bütün sınıf ve tabakalar işçi sınıfı önderliğinde birleşerek, devrime yönelmelidirler. Rum, Türk ve diğer milliyetlerden işçiler, devrime önderlik sorumluluklarını kavramalı, tek bir enternasyonalist-devrimci partide ortak düşmanlara karşı birleşmelidirler. Bilmelidirler ki, gerçek barışı ve gerçek kurtuluşu ancak onlar getirecektir. Ulusların gerçek bir barışta yaşamaları, karşılıklı güven, saygı ve sevgiyi gerektirir. Böyle bir ortamdadır ki ancak, hiç bir ulusa imtiyaz tanımadan, eşit haklar temelinde dostça ve kardeşçe ilişkiler kurulabilir.

Bu temel perspektife bağlı olarak, çözümümüzü özetliyoruz:

-Kıbrıs bağımsız bir halk cumhuriyeti olmalıdır. Bunun için, Kıbrıs'ta bulunan bütün yabancı askerler (İngiliz, Türk ve Yunan) çekilmeli, bir tek yabancı asker Kıbrıs'ta kalmamalı direnirlerse kovulmalıdır.

-Yunan ve Türk devletlerinin Kıbrıs'ı "kendilerinin bir parçası olarak görmelerine şiddetle karşı çıkılmalı, Kıbrıs'ın, tarihi olarak kendi ekonomik ve toplumsal dinamikleri üzerine şekillenen bağımsız bir ülke olduğu savunulmalıdır.

-İngiliz, Türk ve Yunan devletlerinin beyli ünvanından başka bir şey olmayan "garantörlük" anlaşması feshedilmelidir.

-Siyasi yönetim olarak, bölgesel özerkliğe dayalı iki federasyondan oluşan Kıbrıs Halk Cumhuriyeti kurulmalıdır. Devlet yönetiminde, "çoğunluk-azınlık" kavramı geçersiz kılınarak, tamamen eşitlik temelinde dayalı bir işlerlik sağlanmalıdır. Dışa karşı ve iç genel yönetiminde, ortak kararlar geçerli olmalıdır.

-Her federasyon, kendi içinde bağımsızlığını korumalı; karar almada ve yetkisini kullanmada özgür olmalıdır.

-1974'ten sonra kuzeyden güneye ve güneyden kuzeye göç edenler, isterlerse geri dönüp, bıraktıkları mal varlıklarına sahip olmalıdır. Fakat burada şu şart konulmalıdır: Herkese, kişisel ve ailevi durumu gözönüne alınarak toprak ve ev verilmeli, bunun için normal bir oran belirlenmeli; bunun dışında kalan toprak, bina, ticari ve diğer taşınır ve taşınmaz mallar kamulaştırılmalıdır.

Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs işçi sınıfı unutmamalıdır ki, daha önceleri olduğu gibi, 1974'den bu tarafa geçen 18 yıldan bu yana, ABD, İngiltere emperyalistlerinin; Türk ve Yunan hakim sınıflarının ve onların Kıbrıs'taki piyonları Denктаş ve Vasiliu'nun başta Kıbrıs işçi sınıfı olmak üzere bütün Kıbrıs halkına iyi yönde verecekleri hiç bir şeyleri yoktur. Sözümona, bugüne kadar olan "çözümler"e benzeyen ve kaçınılmaz olarak benzeyecek olan çözümler yeniden halkın karşısına çıkarılıyor. Ama bu çözümde, günün birinde iki taraftaki halka zulmetmeyi dışa vuracaktır. böylece de, ulusal düşmanlıklar bitmek bilmeyecektir. Bundan dolayı, her ulustan Kıbrıs işçi sınıfı ve halkı, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi rehberliğinde örgütlenmiş proleter bir tek partide birleşerek, Milli Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda yürümenin tek doğru yol olduğunu bilmelidir.

ALTEMUR, KOMANDO İSMET VE "ANORMAL GAZETECİLER"

Altemur Kılıç, Türkiye gazetesindeki köşesinde Özgür Gündem Gazetesi muhabirlerinin öldürülme-leri üzerine, Başbakan Demirel'in sözlerini kinayan Altan Öymen ve Oktay Ekşi ile tartışıyor.

Başbakan "bu gazeteciler bildiğimiz anlamda gazeteci değiller. Gazeteci kılığında militanlar, birbirlerini hesaplaşmada vuruyorlar" diyor.

Altemur katılıyor bu görüşlere.

Ve Altan Öymen'le Oktay Ekşi'ye bozuluyor. "Gaflet ve safdillik" gösterdikleri için eleştiriyor onları

Altemur'a göre "Özgür Gündem, Yeni Ülke, Mücadele, Azadi, 2000'e doğru...fesat organları"dır.

Ve bunları "Basın hürriyeti, semsiyesi altına almak caiz değildir"

Peki nedir caiz olan?

Caiz olan, bunların kapatılmalıdır.

Altemur ve köşesi neyimize yetmiyor, bir iki de menkıbe tefrikası...

Ola ki karşı çıkılır... Basın özgürlüğü ile ilgili uluslararası sözleşmelerden sözedilen...

Altemur, Takmayın diyor: "bizi sonunda kurtaracak olanda 'AGİK-Magik' değildir."

İyi de bunları imzaladık. Üstelik sen de imzalamamıza taraftar oldun?

Olsun canım diyor Altemur, imza attıksa, ne olmuş yani?

İmzalanına,

Yemin bilahlı sözlerine.

Milyonlarca seçmen önünde bulunulmuş taahhülerine göre, ekselanslarının şampiyonluğunu yaptığı "basın özgürlüğü"ne karşı gene ekselanslarının başrolü üstlendikleri demokrasi filminde, tam da Altemur'un istediği gibi basın özgürlüğü şemsiyesi altına alınmaları "caiz" olmayan basın organlarına, onların muhabir ve yazarlarına karşı tezgahlanan pusulan kimlerin gerçekleştirdiğini; Altemur da Demirel de biz de biliyoruz. Ama Altemur'la Demirel, beslemele-lerinin cinayetlerini inkar ediyorlar, gizliyorlar. Bu cinayetleri "fraksiyon çatışmaları" olarak gösteriyorlar.

Hangi fraksiyonlar?

Ha; Altemur efendi alasen hangi fraksiyonlar?

Vedat Aydın, hatta hilal belediye başkanı, öteki HEP kadroları...bunlar da hep aynı kontra güçler tarafından katledilmedi mi?

Altemur, yazısının bir yerinde 12 Eylül'den sonra (elbetteki iki iş arasında pek bir farklılık olmadığından) milliyetçiliği bırakıp mafyacılığı seçenler dışında önemli bir kısmı resmi devlet örgütlerinde istihdam edilerek, devlet tarafından silahlandırılan ve bu kez vesikalı olarak halkın içine salınan eski MHP militanlarının 12 Eylül öncesi cinayetleri dolayısıyla;

"Bana milliyetçiler adam öldürüyor dedirtemezsiniz!" sözlerini "Tekerür" olarak yorumlayan Oktay Ekşi'ye kızıyor ve Demirel'in "o azılı terör döneminde," devleti savunan gençlere, haklı olarak arka çıktığını söylüyor.

"Haklı olarak"

Şimdi bu devleti savunan gençler içinde bulunamayacağı belki 3 adet SHP sempatizanı bile, baştan aşağı komanda ve mücahit kadrolarla doldurulmuş jandarma, polis ve istihbarat örgütlerinin en rıdvan unsurlarının sivil ortaklarıyla birlikte organize olarak işledikleri cinayetler karşısında Demirel'e her lafın başında "hukukun içinde kalmak"tan bahseden Demirel'e "Milliyetçilerinin" cinayet işlediklerini gene dedirtemiyoruz.

Gene "arka çıkıyor"

Hangi Demirel gerçektir?

20 Ağustos akşamı televizyonda "Benim basında bulunduğum devlet cinayet işlemez" diyen Demirel mi gerçektir, yoksa; kontr-gerilla çetelerini koruyan, besleyen, onların cinayetlerini örten, onları iyice azdırtan Demirel mi?

Demirel'in hangisine göre muamele görmesi gerekiyor?

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de gazeteciler öldürülüyor?

Gözaltında kayıplar devam ediyor.

Gözaltında işkenceler devam ediyor.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de; altıyüz polis, belki yediyüz bin, belki ikibin polis.

Bir kişiyi, iki kişiyi "kahramanca" çeviriyor, bir şehir dolusu insana yetecek kadar mermi ve bombayı "kahramanca" yağdırarak "terörist" öldürüyor.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de ev operasyonları ve devlet cinayetlerinin gözlerden saklanabilmesi için, özellikle gece yapıyor.

Silahsız insanlar, güya "teslim ol" çağrısına ateşle karşılık vermeleri üzerine çıkan çatışmalarda "ölü olarak" ele geçiriliyorlar.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de ilkel Oğuz tabiatına Vandal Atilla tabiatına uygun olarak cinayetlerden sonra alkiş ve kutlamalar yapıyor!

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de, bakanlar kurulu operasyonlarda tam tekmil olarak "ya-ya-ya şa-şa, şa" çekiyorlar.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de Komanda İsmet, vokalist bir amigo kadrosuyla her çatışmada hazır bulunuyor. Ve her çatışmadan sonra, av törenleri yapıyor.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de, Kürt ulusal problemini parlamento zemininde ve üstelik sadece "özerklik" düzeyinde bir programla savunmaya yeltenen milletvekilleri kürsülerden indiriliyor, parlamentodan kovuluyor, 125. madde kapsamına giren suç işledikleri iddiasıyla idam talebiyle yargılanmak isteniyor.

Demirel'in başında bulunduğu Türkiye'de, Altemur gibi düşünmüyor diye milyonlarca insanı temsil eden parlamenterler, parlamentodan kovuluyorlar.

Partiler kapatılıyor.

Grevler kırılıyor.

Hangi Demirel gerçektir ve Demirel sözlerine göre mi yoksa icraatına göre mi muamele görecektir?

Bu sonu, elbetteki, son sözü birgün söylemek durumunda olan kimselere yöneltiliyor. Ve tabi ki Demirel'i değil "bizim rejimimizin" niteliğini saptamayı amaçlıyor.

Altemur gibi, kolantor, beyaz saray soytarıları, tabi ki "caiz" olmadığı gerekçesiyle engellenen özgürlüklerin yokluğu ortamında ancak Türkes gibilerinin hamuruna maya olabilecek kokulu, tiksindirici veba çamuru içinde basil kuatservatlar olarak mutlu ve mesut bir hayat sürerler.

Böyleleri her zaman olacaktır.

Kendilerine, gazeteler, gazeteler de uzun uzun köşeler, uzun uzun kalemler verilecek, geniş, ferah çalışma odaları sağlanacaktır. (Köşkleri, yalıları, yazlıkları da olur) kapılarında korumaları olacak muhterem koruyacaklardır. Altemur konuşacak, basınımız -kutlu olsun!- Özgür olacaktır!..

Altemur'un yanında özgürlük bundan ibarettir. Özgür Gündem Gazetesi'ne gelince, yalnızca muhabirlerinden birkaçının değil, mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda bütün çalışanlarının "fraksiyon çatışmalarına" uğratılması için talimat verilmesi gerekir.

Ayrıca,

Altemur'a hep mal-mülk,

Altemur'a hep şan-şöhret düştüğü halde, paylarına hep "kutsal şehitlik mertebesi" düşen köylü çocuklarına sürekli gaz verilerek, bu "ucu dışarda" (doğu bloku yıkılınca dışarda "kök" kalmadı, kök içeri geldi. Ama şimdi "ucu dışarda" olan) "bölücü ve yıkıcı terör" biran önce (Altemur'un canı sıkılıyor) temizlenmelidir.

Altemur engizisyon.

Babası da Engizisyondu!

Yozgat Çapanoğlu isyanında, "şehitlik mertebesi-ne" oluşmamak için tedbil-i kıyafet gizlendiği kuytuluktan, Ethem'in çıkarıp, kızgınlıkla Ankara'ya postalandığı babası, sonradan arkasını hükümete dayayarak, kelle koparmaya başlamıştı.

Altemur da kelle istiyor!

Kızgın ateşe ellerini, uyutulmuş yasa zoruyla ellerine silah tutuşturulmuş köylü çocukları soksunlar!

Altemur'un canı pişmiş kestane istiyor.

Altemur'un hiç fotoğraf makinasını kırmadılar, çünkü o hiç "kötü" fotoğraf çekmedi, hiç tartaklamadılar, çünkü o kötü yerlere gitmedi. Hiç karakola, mahkemeye çekmediler, hiç içeri atmadılar. Çünkü o hiç kötü şeyler yazmadı.

Çünkü Altemur, halkın sefil ve özgürlüksüz, örgütsüz yaşadığı bu düzeni çok seviyor.

Altemur sürekli islamı çağırıyor ki milleti kara peçenin, çarşafın altına sokarak, gözlerini kör edebilsin.

Sakalını ağırttı ama özgürlüğün, bir rejimde rejimin yandaşlarına değil, muhalefetlerine gerekli olduğunu öğrenemedi.

Peki neden Altemur "normal" gazetecidir de, Özgür Gündem'in, Türk gladyosu -piyon çakalları tarafından katledilen gazetecileri "anormal"dir.

Normal gazeteci olmak için;

CIA ajanı ya da basbayağı bir beyaz saray köpeği, ya da basbayağı bir Amerikan yaveri veya basbayağı Amerikan "Mandacılığını", dünyamızın "Yeni Düzen"i olarak yutmuş ve yutturmaya kalkan bir manda mı olmak gerekiyor.

Yalnızca

Bizim kolantorlarımızın, kompradorlarımızın, li-muzinli ağalarımızın götlerini yalayanlarını gazeteci olabilirler.

Yalnızca, asırlardır özgürlüğüne kastedilen, asırlardır bütün varlığı yağmalanan bir ulusun özgürlük talebine karşı yıllardır sürdürülen İstilacı Osman, VandalOğuz saldırısına sancaktarlık yapanlarını gazeteci olabilir.

Gazeteci olmak için Cengiz, ya da Altemur mu olmak gerekiyor.

Taransfer ve gösteri ücretleri milyonlara varan ve aslında striptizci, fahişe, jigolo, pezevenk, mama, sapık ve soytarı çöplük unsurlarının (gene bu normal gazeteciler ve normal basın tarafından sanatçı hatta bazen "sanat güneşi" olarak lanse edilen hastalık saçıcı AIDS mikroplarının) aşklarını, kaçamaklarını, sar-

hoşluklarını, soytarlıklarını saptamak için birbiriyle yarışan reziller mi gazeteci olabilir?

Gazeteciler, zulmete taraftar olabilirler de direnişe taraftar olamazlar mı?

Gazeteci sömürgeci borazanı olabilir de "uyan" çağrısı olamaz mı?

Gazeteci Sakıp Ağa'nın, Vehbi Koç'un, parlak Cavit'in çıkarlarını savunabilir de, Kürt Hasan'ı, işçi Hüseyin'i savunamaz mı?

Gazeteci dediğin faşist olabilirde, devrimci olamaz mı?

Bunlar Sakıp ile Müdürünün, Cavit ile Demirel'in ölçüleridir.

Varsın kontr-gerillayı göndersinler. Çakal salsınlar üstüne, devrimci aydını; objektif halkçı kalemleri susturamayacakları, susturamayacaklar, susturamayacaklar, SUSACAKLAR. Çünkü yalan gider, yalnızca gerçekler kalır!

VE DEMOKRASİ TERANESİNİN GEÇERLİLİĞİ

Son genel seçimlerden sonra, televizyonda, kendisine yöneltilen bir soru üzerine Emre Kongar, ilginç bir açıklama getirmişti. Soru SHP'nin seçim yenilgisiyle ilgiliydi. Ama Emre Kongar, parti olarak SHP'nin oylarında azalma olduğunu, ancak temsil ettiği görüş ve sloganların, toplumun büyük bir çoğunluğu tarafından desteklendiğini söylüyordu. Ne varki bu toplumsal ideal ve sloganlara, DYP daha inandırıcı biçimde sahip çıkarak seçime girmiş ve 1. parti olmuştu.

Gerçekten de Demirel, taki takkenin düşmekte olduğu şu günlere kadar yasaklı döneminden itibaren farklı bir Demirel imajı yaratmaya çalıştı, yarattı da. "Demokrat Demirel" ve toplumun, "demokrasi", "sosyal adalet", "özgürlükler" ve "Hukuk"la ilgili beklentileri hakkında en inandırıcı palavraları sıkarak gerçekten, sürekli yükselen bir oy grafiği çizdi.

Sürecin sonunu hepimiz biliyoruz:

"Demokrat" Demirel, sosyal Demokrat SHP ile koalisyon kurdu.

Oy veren halk beklemede.

Aynı palavralarla dolu koalisyon protokolü ve,

Hükümette dokuzuncu ay.

Artık kesin konuşmanın yeri var.

Ne umuldu?

Ne bulundu?

Bu arabesk tiyatro da "halka yine hüsrana, halka yine hasret kaldı."

Yarın ne söyleyecekler.

DYP, biz aslında herşeyi düzeltercektik ama tek başımıza hükümet değildik.

SHP, biz aslında herşeyi düzeltercektik ama DYP engelledi.

ANAP, biz aslında herşeyi düzeltercektik, ama ikti-

dar bizde değildi ve gördüğümüz ya, bizden sonra herşey daha kötü oldu.

Gerçektende herşey daha berbat oldu.

Böyle söyleyecekler.

Oy isteyecekler.

Doğru öngörünün ne olduğunu bırakalım, çünkü farketmez, herhangi biri ya da ikisi yani hükümet olmaya soyunacaklar.

Olacaklar da.

Ama bu böylemi sürüp gidecek.

Evet bir süre daha

Halk palavradan doyuncaya, her kuru sıkıya inanmayacak bir politik olgunluğu ve rejim içinde bir çözümün mümkün olmadığını anlayıncaya kadar...

Sonra ne olacak?

O saatte halk; bu aynı süreçte itibar kazanmış devrimci bir partinin peşinden gidecek. Şimdi; uyusukluğundan, sinmişliğinden, kavrayışsızlığından yakındığımız halk hayret edilecek kadar kısa bir zamanda "Hatta tek ve basit bir sorudan" sonra, herşeyi çözecek. Çözdüğü zaman, kendisini asırlardır uyutan bu palavracı kalantörler, sinirden papuçlarının köselelerini yiyecekler, saçlarını yolacaklar...

Bu kesin. Çünkü:

Emre Kongar'ın belirttiği gibi halk sonunda nereye götürülürse götürülsün kime oy verirse versin neyi isteyerek verdiğini ortaya koyuyor.

Halk ne istiyor?

Halk, çalışmak ama kendisine insani bir hayat sağlayacak kadar da ekonomik imkanlar istiyor.

Halk; Dünya, ülke, insanlık sorunlarında başkalarına ne kadar ters düşerse düşsün ve bu başkaları kimler olursa olsun özgürce kendi düşüncesini belirlemek bunları yarmak, bunlar için fikirdaşlarıyla örgütlenmek istiyor. Kendisine bunu sağlayacak siyasal "özgürlük imkanları istiyor.

Halk; bu siyasal özgürlük imkanları içinde ülkede rejim ve iktidar için kendi tavrını alabilmek; başka bir deyişle kendi tavrını iktidar ve rejim biçimi olarak örgütlemek imkanlarını arıyor. Ve bunu bu günkü rejim sağlayamaz. Aksine bu rejim sadece halkın hakkı olan siyasal ve ekonomik bütün imkanların, sosyo iktisadi yapının ilişkileri mekanizmasıyla halktan alınmasına, halkın sömürülmesine, siyasal açıdansa bunun muhafaza edilmesine ve buna muhalefetin ezilmesine dayanıyor.

Halkın, pratik açıdan uykuda olan bu isteklerini şimdiden yoğun biçimde duyumsar kimseler bunu farketmişlerdir. Devletin "Terör" diye lanse ettiği saldırıları gerçekleştirenler bunlardır. Yani farkedene halktır bunlar. Ve süreç ulusların özgürlüğünden, halkların özgürlüğüne doğru gelişmektedir. Sonuçta ulusların ve halkların özgürlüğüne karşı Altemur özgür olmayacakmış.... Peh, ne tasa!...

ULUSAL SORUN

XII. Bölüm

3-) EZİLEN ULUSUN "KENT" VE "KIR" KÜÇÜK BURJUVAZİSİ ÖNDERLİĞİNDE YÜRÜTÜLEN ULUSAL HAREKETLER (SAVAŞLAR):

Bu sınıfın önderliğinde yürütülen ulusal savaşlar ve bunların önderlikleri sonucu kurulan "ulusal devletler"e ilişkin somut örnekler geçmeden önce k.burjuvazinin sınıfsal yapısına ilişkin Mao yoldaşın bilimsel belirlemesini aktaralım:

"Küçük burjuvazi -mülk sahibi köylüler (orta köylüleri kastedmektedir-çn-), usta zanaatçılar, aydınların alt tabakaları- öğrenciler, ilk ve orta öğrenim öğretmenleri, alt kademedeki devlet yönetmenleri, memurlar, küçük avukatlar ve küçük tüccarlar- hep bu kategoriye girerler. Hem büyüklüğü ve hem de sınıf niteliği bakımından, bu sınıf, dikkate alınmaya değerdir" (30)

Mao yoldaşın temelleri ile somut olarak ortaya koyduğu bu sınıf., yalnızca Çin gibi yarı-sömürgelere ve tek uluslu (Çin tek uluslu bir ülkedir) ülkelere özgü bir sınıf değildir. Yani, k.burjuvazi yarı-sömürgelerde olduğu gibi, sömürge ezilen bağımlı ülke ve ulusların olduğu yerlerde de geniş bir nüfusa sahip olduğu gibi, aynı şekilde gerek ulusal, gerekse sosyal devrimin dinamik güçlerindedir de.

Bu sınıfın üç kesimden (sağ, sol ve orta) oluştuğunu ve devrimin ufukta (sosyal devrimi kastediyoruz) görünmesi ile birlikte, güçlü bir şekilde (geneli) devrime katıldığını da geçerken belirtelim.

Sosyal kurtuluş, yani proletarya önderliğindeki devrime karşı tavrı böyleyken, ulusal devrime katılım ve ilgileri daha bir güçlü olduğu gibi, aynı şekilde özellikle de sömürge ve ezilen bağımlı ulusların yaşadığı yerlerde yer yer ulusal devrimlere önderlik yaptığını da söyleyelim.

Yine bu sınıfın başka bir özelliği de Marksizm ile oldukça yakın ilişkisinin olduğudur. daha açıkçası, bu sınıfa ait bireyler Marksizme pek fazla yabancı değildir. Ki, Ekim Devrimi sonrası bu ara sınıf içerisinde Marksizm daha çok etki yaparak sempati uyandırmıştır.

Büyük bilgelerin de dediği gibi "Marksist düşün-

celerin ilk olarak yayıldığı ya da bu düşüncelerden etkilenen sınıfın k.burjuvazi olduğu" gerçekliği, geçmişte olduğu üzere günümüz koşullarında da geçerlidir.

İşte, Marksizmden etkilenen sözkonusu k.burjuva sınıfı ulusalcılıkla Marksizmi sentezleştirerek ulusal hareketlere ya katılmakta ya da önderlik etmektedir. Daha açıkçası, milliyetçi düşüncelerle Marksizmin sentezleşmesinden teşekkül etmiş ideolojiler ve bunun sınıfsal temsilcisi k.burjuva teşkilatlar geçmişte olduğu gibi, günümüzde de varlığını sürdürmektedir. Ki bu gibi k.burjuva milliyetçi parti ve örgütlerden bazı örnekler verecek olursak, daha bir aydınlatıcı olur.

Sözgelimi, Nikaragua'da UND (Birleşik Ulusal Muhalefet Koalisyonu) Ortega'nın k.burjuva partisi önderliğinde kurulu bir cephe idi. Bu cephe aracılığı ile Nikaragua'da ulusal devrim gerçekleşti. Ortega'nın önderlik yaptığı Sandinistler Marksizmle ulusalcılığı sentezleşmesi sonucu şekillenmiş k.burjuva partisi olduğu da bir gerçektir.

Bu parti ve cephede yer alan partilerin önderliğinde yapılan devrimin akibeti kısa süre geçmeden açığa çıktı. Yani, iktidar ulusal burjuvazinin denetiminden (çünkü, devrim olmadan önce k.burjuva, devrim sonrası milli burjuva karaktere bürünmüştü) çıkarak geçmişte (hem devrim öncesi hem de iktidarda yer alan) ulusal burjuvazinin temsilcisi, fakat şu an emperyalizmin işbirlikçisi durumunda olan bayan Vide CHEMARA'nın denetimine geçmiştir. İşte en kötüsü de kanlarıyla kazandıkları iktidarı sandıkta teslim etmeleri oldu. Üstelik de Amerikan emperyalizmine kapılarını açarak.

Yine, bugün, Etiyopya'ya karşı ulusal kurtuluş mücadelesi vererek ulusal bağımsızlığına kavuşan ERITRE'nin ulusal devrimine önderlik eden sınıf da k.burjuva karakterli sınıftır.

Bugün, sözkonusu devrimin önderi konumundaki sınıfın teorik olarak Marksizmi savunuyor olması, Marksist olduğunu göstermez. Yine, AEP (Arnavutluk Emek Partisi) çizgisinde olması da onun Marksist olduğunu göstermez. AEP ve bugünkü Arnavutluk'un neyi savunduğu (revizyonist-

troçkist -1976 sonrası-, bugün ise tamamıyla burjuvalaşan) ve hangi durumda (karşı-devrim cephesinde yer aldığı tartışma götürmez gerçekliktir) olduğuna ilişkin, konumuzun boyutunu aşacağından ayrıntılı olarak girmeyerek geçiyoruz. Ki, AEP ve Arnavutluk'a ilişkin sınıf bilinçli proletaryanın tavrı ve bakış açısı '78 sonrası, özellikle de '81 sonrasında açık ve netti. Bugün geldiği aşamanın tanımlamasını 1978 yılında doğru ve nesnel bir şekilde ortaya koymuştu. Ki, bu doğru ve nesnel belirlemeler çok geçmeden Arnavutluk özgülünde somutlandı. Daha açıkçası, ML'lerin AEP ve Arnavutluk'a ilişkin geçmişte yaptığı teorik belirlemelerin doğruluğu, Arnavutluk'taki son gelişmelerle, -'90 sonu '91 başlarındaki gelişmeler- tartışmaya ve izaha yer bırakmayacak şekilde kanıtlanarak somutlandı.

Dünyamızda, k.burjuva önderlikli gerek sınıfsal, gerekse ulusal devrimlerin, sayısal olarak oldukça az olduğunu söyleyelim.

"Sınıfsal" deyince, yanlış algılanmasın. Bununla, k.burjuvazinin, toplumun bütün sınıflarını "gerçek kurtuluş ve özgürlüğe" götüreceğini söylemek istemiyoruz. Zaten, k.burjuvazi, bu yönlü devrimi ne Ekim öncesi, ne de sonrası başaramadı/başaramaz. Başaracak güçte olduğunu söylemek k.burjuvazinin sınıf niteliğini kavramamakla eş değerdir. Aynı şekilde, oldukça "ilerici" misyon yüklemeye anlamına da gelir.

Özcesi, "sosyal devrim" yapmasını, toplumu bir bütünsellik içerisinde kurtaracağı anlamında değil, varolan siyasi iktidarı -kendisini ezen egemen sınıfların iktidarı- ele geçirmek için giriştiği mücadele ve bunun sonucu olarak eski iktidarı devirerek kendi sınıf iktidarını kurmak bağlamında kullandığımızı belirtelim.

Ki, bu sınıf, "sosyal devrimi" gerçek anlamda yapıp başaramayacağı gibi, milli devrimi de kelimenin gerçek anlamında yapıp sürdüremez. Bu ne demektir? Bu, küçük burjuvazi ulusal hareketlere (savaşlara) önderlik etse de, ve bunun sonucu olarak da ulusal devletin kurulmasını başarsa da gerek proletarya, gerekse köylülüğün sorunlarını çözemeyeceği ve bu iktidarın kısacık süre içerisinde, hem de hızla ulusal burjuvaziye, oradan da emperyalizmin işbirlikçileri, yani komprador burjuvaziye dönüşmesi demektir ve bu aynı zamanda ülkelerinde yarı-sömürge statüye dönüşmesidir de.

Çünkü, proletarya dışında hiç bir sınıf sömürücüleri altedemez. Ve sözü Lenin yoldaşa bırakıyoruz:

"Mülk sahibi olmamakla birlikte işçi de olmayan bir sınıf, sömürücüleri alaşağı edemez. Bütün toplumu ayakta tutan proletarya sınıfı ancak sosyal dev-

rimi gerçekleştirebilir." (31)

Bu da şunu gösteriyor ki, gerek çağımız öncesi, gerekse sonrası olsun, sınıf bilinçli proleter partiler ve proletarya dışındaki hiç bir sınıf ve güç, Marksizmle cilalanmış olsalarda yine ulusları ve halkları gerçek kurtuluşa götüremezler.

Özetleyecek olursak:

Gerek emperyalizm ve Ekim öncesi, gerekse sonrası, k.burjuva önderlikli hareketler olmuştur ve halende devam etmektedir. Bu sınıfın önderliğinde ulusal savaşların verildiğini ve bu mücadelenin yer yer ulusal devletleri kurmaya kadar götürdüğünü yadsımak, dünyadaki ulusal savaşlar ve bunların sınıf önderlerini tanımamakla/bilmemekle eşdeğerdir.

Çağımızda sözkonusu sınıfın Marksizmle şu veya bu şekilde tanışmış olması ve hatta bazende savunuyor olması, bu sınıf ve partilerin Marksist olduğunu getirmez ve getirmemelidir de.

K.burjuvazi, ulusal mücadeleye katılıp ona önderlik ettiği gibi, proletarya önderliğindeki sosyal kurtuluş (sosyal devrim) mücadelesine de katılır. Bu sınıfın üç kanadı (sol, orta ve sağ) bulunmaktadır. Ve bu sınıf Mao yoldaşında işaret ettiği gibi, "... nesnel zamanlarda, küçük-burjuvazinin yukarıda adı geçen üç kesiminin devrime karşı tutumları farklı olup, savaş sırasında, yani devrimin hızla yürüdüğü sıralarda ve şafağı ufukta görülünce, küçük-burjuvazinin yalnız sol kanadı değil, orta kesimi de, ve hatta sağ kanadı bile, proletarya ile küçük burjuvazinin sol kanadının yarattığı büyük devrimci dalga ile sürüklenerek, çaresiz, devrime katılacaktır." (32)

Proletarya dışındaki diğer sınıflar gibi, k.burjuvazi de ne ulusların ne halkların "gerçek" kurtuluş ve özgürlüğünü gerçekleştirecek güce sahip değildir. Yani, sosyal devrimi yapacak güçte olmadığı gibi, ulusal bağımsızlığı da tam bir şekilde sağlayamaz ve sürdüremez.

İktidara geçtikten sonra, diğer burjuva sınıflar nasıl ki günümüz emperyalizm koşullarında ekonomiyi bağımsız bir şekilde geliştirip-güçlendiremiyorsa, bu sınıf da emperyalizmden bağımsız olarak ulusal ekonomiyi geliştirip güçlendirme kapasitesine sahip değildir. Çünkü, ekonomik ve siyasi olarak ülkeyi tam ve gerçek bir bağımsızlığa kavuşturacak devrimi ancak ve ancak proletarya sınıfı ve onun öncüsü sınıf bilinçli parti başarabilir!..

Gelinen aşamada k.burjuvazinin iktidarda olduğu ülke ve uluslardan sözedemeyiz. Konumuzun akışı içerisinde de belirttiğimiz gibi, k.burjuvazi ulusal savaşlara önderlik edebilir ve iktidara geldik-

ten hemen sonra ulusal burjuvazi, oradan da çok hızlı bir şekilde emperyalizmin işbirlikçisi komprador burjuvazi durumuna dönüşecektir. Ki bu da ülkenin "yarı-sömürge" statüye dönüşmesinden başka bir anlama gelmez. Ve bu sınıfın, sömürge, yarı-sömürge ve ezilen bağımlı ulusların bulunduğu yerlerde proletaryanın ve onun temel müttefiği olan köylülüğün en yakın dostu olarak devrim güçleri (halk) içerisinde yer aldığını tartışmaya yer bırakmayacak şekilde açık olduğunu belirtelim. Özcesi, devrimin itici/dinamik sınıfları içerisinde yer alarak halk kategorisinde mütela edilmektedir/edilmelidir.

Yine, söz konusu sınıf, ulusal savaşımı sürdürdüğü koşullarda kendi dar milliyetçi bakış açısı ve sınıf yapısı gereği emperyalizm ile, ya da ülke dışı sömürücü güçlerle (devletlerle) çeşitli derecelerde de olsa işbirliğine girmekte yada gidebilmektedir. Çünkü, sözkonusu sınıf kendi gücüne güvenmekten çok dış güçlere güvenmektedir. Çünkü, onun ilkesi, "milliyetin gelişmesidir." Milliyetinin ve "iç pazarının" gelişmesi içinde "ne yararlı ise o doğrudur" anlayışını savunarak yaşama gecirmesi ile mümkündür. Bu anlayışın felsefi olarak "pragmatizm" olduğunu ve bunun üzerinde uzunca durmaya gerek yoktur, sanırız. Daha açıkçası, kendi ulusal devleti yada başka bir konumdaki amacına ulaşmak için her şeyi yapmak onun için mübahdır. Dolayısıyla, onun için "ilke" ler önemli değildir. Yani, onun hareket tarzına damgasını vuran faydacılık ve ilkesizliktir. Bu anlayışının pratikteki uygulayıcılarının dünyada örnekleri çok olduğu gibi Türkiye'de de mevcuttur.

b-) TÜRKİYE VE KÜRDİSTAN'DAKİ ULUSAL HAREKETLER VE SAVAŞLAR ÜZERİNE:

1923 sonrası, Türkiye Kürdisatanı'nda baş gösteren ve halen devam eden ulusal savaş ve hareketlere değinmeden önce; gerek Türkiye, gerekse İran vd. yerlerdeki Kürt ulusal ve halk hareketlerinin tarihsel bir dökümünü -konunun daha anlaşılabilir olması için- vermekte fayda görüyoruz. Çünkü, geçmiş doğru bir şekilde kavranmadan bugün ve gelecek kavranamaz!

Konuya, Kürtlerin tarihini özet olarak aktararak giriş yapalım.

Dünyada yaşayan tüm ulusların olduğu gibi Kürtlerin de tarihsel olarak uzun bir tarihi geçmişleri vardır. Tarihçilere göre bunun tarihi 4.000 (dört bin) yıllık bir zaman dilimini kapsamaktadır. Yani, MÖ. 2.000 yıllarına dayanmaktadır.

İlk yerleşim yerleri, Karadeniz, Hazar denizi, Basra körfezi ve Akdeniz tarafından çevrelenen Orta

Doğu topraklarının tam ortasında geniş bir dağlık arazi olarak belirtilmektedir. Bilindiği üzere, Mezopotamya diye de anılmaktadır. Mezopotamya, Dicle ile Fırat nehri arasındaki topraklara verilen addır. Yine bazı tarihçilere göre Kürtlerin ilk yerleşim yeri, Zağros dağları, Hakkari ve Van çevresiydi. Med'lerden gelme Kürtler ARI ırkındandırlar. Bu topraklar üzerine yerleşen Kürtlerin, aşiret topluluğu temelinde yaşamlarını sürdürdükleri ve komünal (ilkel komünal) toplumun ileri bir aşamasında buldukları belirtilmektedir. Söz konusu Kürt aşiretlerinin başlarında ise genellikle savaşçı geleneklere sahip insanların bulunduğu vurgulanmaktadır. Ve bu savaşçı insanların PERSLER'e karşı savaşlarında geleneksel bir ün kazandıkları belirtildikten sonra bu savaşçı geleneklerinin sonucu olarak da, yani aşiretlerin sözkonusu savaşçı özelliği bu aşiret liderlerinin savaşçı gelenekleri ile birleşince bu dönemde başka halklar Kürtleri özümseyemediler. Kürtler, sözkonusu savaşçı ünlerini daha çok PERS'lere karşı verdikleri mücadelelerinde elde ettiler.

Med'ler kendi yaşamlarını idame ettirmek için güçlü Asur'lulara karşı mücadeleyi temel aldılar. MED'lerle ASUR'lar arasındaki sözkonusu mücadelenin yaklaşık üç yüzyıl sürdüğü ve bu savaş sonucunda MEZOPOTAMYA'nın güçlüsü olan ASUR'ların egemenliğinin yıkıldığı (MÖ. 623)'ü da belirtelim.

Bu mücadele seyri içerisinde gelişip güçlenen MED'ler sonuçta KÖLECI bir devlet haline geldiler. MED'ler ASUR'lara karşı mücadele seyrinde kültürel varlıklarını koruduklarını ve hatta daha bir geliştirdikleri de, tarihsel bir gerçekliktir.

Yine, ASUR'ları yenilgiye uğratıp yıkan MED'ler, bu tarihe dek henüz yerleşik olarak yaşamadıkları bugünün KÜRDİSTAN topraklarına, kelimenin tam anlamıyla ayakların basarak artık yerleşik yaşama da geçtiler. Adı geçen topraklara yerleşen MED'ler kendi devletlerini kurmaları ile birlikte bir yandan daha öncesinde yaşayan halklarla kültürel olarak kaynaştıkları gibi, diğer yandan kendi kültürlerini de geliştirdiler. Ayrıca, köleci MED devletinin gelişip-güçlenerek MED İMPARATORLUĞU'na dönüştüğünü, fakat bu imparatorluğun (yaklaşık 50 yıl sürdü) miadının fazla sürmediğini de, bu gelişmeler ekleyelim.

Hint-Avrupa grubunun ARYEN kolundan PERS'ler her ne kadar MED'ler tarafından yenilmiş olsalarda, yine de kendilerini toparlayarak gelişmeye devam ettiler. Bu gelişmeler sonucudur ki, PERS'ler MED'lerin devlet varlıklarına son vererek kendi egemenliklerine almayı başardılar. MED'ler

böylesine ağır yenilgi almasına karşın, yine de PERS'lerin egemenlikleri döneminde kültürel varlıklarından herhangi bir şey (fazlaca) kaybetmedikleri ve sözkonusu varlıklarını sürdürdükleri de bilinir. Bunun temel nedeni, MED'lerin kültürel olarak PERS'lerden daha ileri olduğu gösterilmektedir. Marks'ında işaret ettiği gibi, "...geri bir kültüre sahip halklar ileri bir kültüre sahip halkların kültürünü asimile (özümseme) etmeye gücü yetmez." Hatta, bu gibi halklar fethetsede (askeri olarak) eğer fethedilen yerlerin uygarlığı fetihçi halktan ileri ise, bu durumda fetihçi halkların ora uygarlığı tarafından özümsemediği gerçekliğine tarih tarıklık yapmaktadır. Sözgelim, İngilizler Hindistanı sömürgeleştirmeden önce, Hindistan'ı fethetmeye giden hemen hemen bütün halklar Hint Uygarlığı tarafından özümsenerek Hintleşmişlerdir.

Kürtler, kültürel varlığından bir şey kaybetmedikleri gibi, yerleşim alanları bakımından ileri düzeyde olmalarından dolayı yaşamlarında da (yerleşik yaşam) bir şey kaybetmeyerek varlıklarını sürdürdüler.

Daha sonrası dünya üzerinde büyük istila hareketlerine girişen İSKENDER ile PERS'ler arasındaki bu yıkıcı savaşın çoğunlukla Kürtlerin üzerlerinde yaşadıklarını topraklarda sürdü. Sözkonusu savaşın Kürt toprakları üzerinde sür-

mesi, Kürt kültüründe büyük tahribatlara yolaçtı. Bu savaşın sonucu Kürtler, uzun bir dönem İSKENDER'in egemenliği altında kaldılar.

İSKENDER'in egemenliği altında yaşayan Kürtler, kültürel varlıkları bakımından önemli tahribatlar (kayıplar) almalarına karşın yine de esas olarak kendi varlıkları ve kültürlerini koruyup ayakta tutular. Hatta, aynı tarihsel dönemde MAKEDONYA'dan gelip Kürtlerin yaşadığı topraklar üzerinde savaşan İSKENDER'in ordularından önemli bir bölümü varlık olarak Kürtler tarafından özümsenerek, yani Kürtleşerek, Kürt kültürünün etkisi altına girdiklerini söyleyelim.

İstilacı MAKEDONYA'lıların sözkonusu yerlerde eriyip gitmelerinin altında yatan somut gerçekli-

ği tarihçiler şöyle yorumlamaktalar: Kürt kültürünün önemli darbeler yemesine karşın, yine de varlığını sürdürerek istilacıların kültürlerinin gerisine düşmemesi, birinci etmen iken, diğer neden de: İstilacıların sürekli el değiştirmeleridir. Yani, Kürtlerin yaşadığı alanlara kah İSKENDERLİ MAKEDONYALILAR, kah PERSLERİN egemen olmaları.

Yukarıda da işaret ettiğimiz üzere, yani bir kültür yerleşik bir şekilde girdiği alanlarda nüfuzunu uzun süre sürdüremezse, o kültür ne denli ileri olursa olsun yerleşik kültüre altedemez. Altedemediği gibi de, aksine yerleşik kültüre boyun eğmekten de kendisini kurtaramaz.

Buna, Kürtlerle iç içe (bazı alanlarda) yaşayan ER-MENİ'lerin ve bunların ileri kültürünün de etkisinin olduğunu, ek olarak ekleyelim.

Proletarya dışındaki diğer sınıflar gibi, k.burjuvazi de ne ulusların ne halkların "gerçek" kurtuluş ve özgürlüğünü gerçekleştirecek güce sahip değildir. Yani, sosyal devrimi yapacak güçte olmadığı gibi, ulusal bağımsızlığı da tam bir şekilde sağlayamaz ve sürdüremez.

İktidara geçtikten sonra, diğer burjuva sınıflar nasıl ki günümüz emperyalizm koşullarında ekonomiyi bağımsız bir şekilde geliştirip-güçlendiremiyorsa, bu sınıf da emperyalizmden bağımsız olarak ulusal ekonomiyi geliştirip güçlendirme kapasitesine sahip değildir. Çünkü, ekonomik ve siyasi olarak ülkeyi tam ve gerçek bir bağımsızlığa kavuşturacak devrimi ancak ve ancak proletarya sınıfı ve onun öncüsü sınıf bilinçli parti başarabilir!..

MS. dünya çapında en büyük güç olan Romalılar, Asyanın çoğunu egemenlikleri altına aldılar. İşte, Romalıların Asya'da egemenlikleri altına aldıkları yerler içerisinde Kürdistan'da vardı.

Bilindiği gibi Roma İmparatorluğu kölelik üzerine kurulu bir imparatorluktu. İşte bu yapılanmanın doğal sonucu olarak Kürt'lerde Romalıların egemenlikleri altında köleci dönemi yaşamış oldular böylelikle.

Kürtler diğer istila ve egemenlikler döneminde

olduğu gibi, Romalıların istilaları altında iken de esas olarak yerleşik yaşamlarını sürdürdüler. Yine bu yerleşik yaşamlarının yanında diğer varlıklarını da (kültürel, dil vb.) sürdürdüler. Varlıklarını devam ettirmelerinin altında yatan neden; Roma istilalarının esasının askeri olması olarak gösterilmektedir.

Roma İmparatorluğunun saldırıları sonucu yıkılan PERS imparatorluğunun yerine PERS kökenli SASANİLER şekillenmeye başladı. SASANİLERİN sözkonusu biçimlenişinin, Romalılara karşı verilen savaş seyrinde oluştuğunu belirtelim.

KAYNAKÇALAR:

30- Age. Sf. 130

31- Lenin, DUKH. Sf. 30

32- Mao Zedung, Teori ve Pratik, Sf. 132

DEVAM EDECEK

OKURLARDAN

"Basın Özgürlüğü" ve Koalisyonun İcraatları; FAŞİST DEVLET DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞULACAKTIR!

Faşist Türk Devleti, devlet terörünü kurumlaştırmak ve meşrulaştırmak için, devlet terörünün yasallaşması demek olan "Anti-terör" yasasını çıkardı. Çıkan bu yasanın hemen ardından; sokaklarda, evlerde, meydanlarda, sorgusuz-yargısız infazlar, "gözetiminde kaybolmalar, "faili meçhul" cinayetler, işkencehanelerde katliamlar durmaksızın artarak devam etmiş, katliamlar yaşantımızın bir parçası haline gelmiştir.

Faşist koalisyon hükümeti, iktidara geldiği andan itibaren "şeffaflık", "şefkatli devlet", "insan hakları", "demokrasi" yalanlarının ardına gizlenmeye çalışması devlet terörünü, başta devrimci- yurtseverler olmak üzere uygulamaya başlıyor, katliamlarına katliamlar katarak içine düştüğü çıkmazı bir nebze olsun aşmaya çalışıyor. Bugün artık Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda devlet terörüyle katledilenlerin sayısı sabit bir rakamla belirlenememektedir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın devrimci mücadelesi kanla, barutla, engellenmeye çalışılıyor. Bu faşizmin son çırpınışlarıdır. Devrimci mücadele içinde bilenen ve gelişen halkımız sonunda öldürücü darbeyi faşist düzenin tepesine indirecektir.

FAŞİST, KATLIAMCI KOALİSYON HÜKÜMETİ katliamlarına bir yenisini daha ekledi. Tarih 30 Temmuz 1992. Yer Batman. Katledilen yine bir basın mensubu, Özgür Halk Dergisi muhabiri Çetin ABAYAY. Yine diyoruz, çünkü basın şehidimiz Çetin ABAYAY ne ilk ne de sonuncusudur. Bundan önce; 18 Şubat 1992'de 2000'e Doğru dergisi Diyarbakır muhabiri Halit GÜNGEN, 24 Şubat 1992'de Yeni Ülke Batman muhabiri Cengiz ALTUN, 23 Mart 1992'de Sabah gazetesi muhabiri İzzet KEZER, 31 Mart 1992'de Bursa'da Körfeze Bakış gazetesi sahibi ve yazı işleri müdürü Bülent ÜLKÜ, 8 Haziran 1992'de Özgür Gündem Diyarbakır

muhabiri Hafız AKDEMİR gibi devrimci-demokrat, ilerici basın mensupları, Çetin ABAYAY ile aynı sonu paylaşmışlar, devletin resmi ve gayri-resmi güçlerince hunharca katledilmişlerdi. "Suç"ları ise; sorgusuz yargısız sokak ortalarında, evlerde, iş yerlerinde, meydanlarda infaz edilenlerin, işkence-de sakat bırakılan ve katledilenlerin, zulüm ve vahşet altında inim inim inleyen milyonların ve onların onurlu evlatlarının temsilcisi olmak. Canilerin, alçakların, kalleşlerin uşaklığını reddetmişler, kalemlerini, onurlarını, insanlıklarını satmamışlardır. "Basın özgürlüğü", "basının tarafsızlığı" hikayelerinin ardına gizlenerek egemen sınıfların dalkavukluğunu, çanak yalayıcılığını yapan burjuva basınına, burjuva kalemlerine inat, doğru haber, gerçek haber yaparak korkusuzca, cesaretle, özveriyle, şevkle hiç bir ölüm tehdidinden yılmadan işkencelerin, katliamların, infazların, kontr-gerillanın, MIT'in üstüne üstüne gitmişler, halka doğru haber iletme perspektifiyle hareket ederek onurlarını, kişiliklerini koruyarak, bulunmuş oldukları koşullarda, Faşist Türk Devletinin gerçek katliamcı, işkenceci, infazcı, terörcü yüzünün teşhirini yapmışlardır. Evet Çetin ABAYAY ve diğerleri onurlarından, onurlu görevlerinden ödün vermedikleri, faşist devletin, kompador burjuvazinin, toprak ağalarının değil, halkın gözü, kulağı, dili oldukları için katledildiler.

Terörle mücadele yasası adı altında yürürlüğe giren Devlet Terörü yasası, yürürlüğe girdiği 1991 Nisan ayından bu yana resmi açıklamalara göre 205 kişi polis tarafından öldürülmüştür. Ancak gerçek kat kat daha fazladır. Faşist devlet tarafından Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda tam anlamıyla kelle avcılığı yerleştirilmiş polisi, askeri, özel timi, kontr-gerillası, MIT'i seferber edilerek halkın devrimci öncülerinin süre avına çıkmış, çıkılmaktadır. Toplumsal muhalefet Devlet Terörü estirilerek baskı altında tutulmaya çalışılmaktadır. Ama hiç bir güç, hiç bir baskı yöntemi çeşitli milliyetlerden halkımızın gelişen, geliştikçe

Faşist Türk Devletine ve uşaklarına korku salan gerçek mücadele biçimi; silahlı mücadele, gerilla mücadelesi ezilen, sömürülen ve her türlü baskıya maruz bırakılan halkımızın tek çıkar yoludur. Kitleler gün geçtikçe kurtuluş yolunun, HALK SAVAŞI olduğunu bilince çıkartmaktadır.

Halkımıza ve halkın öncülerine karşı yürütülen devlet terörüne sessiz kalmak, susmak, kabuğuna çekilmek katliamları, işkenceleri, infazları onaylamaktır. Susmayalım; türkülerimizle, sloganlarımızla, marşlarımızla, silahımızla, kanımızla yürüyelim faşizmin üstüne. Katliamların, infazların işkencelerin sorumlularını bulup hesap soralım. Er ya da geç sorumlular bulunacak ve hak ettikleri cezaya çarptırılacaktır.

Bu yazıyı kaleme alırken BBC'nin gece bülteninde yeni bir cinayet haberi daha yayımlandı, yine bir basın mensubu katledilmişti. Özgür Gündem Gercüş muhabiri Yahya ORHAN "kimliği belirsiz" kişilerce öldürülmüştü. Devletin bizzat KONTR-GERİLLA niteliğine büründüğü günümüzde bu cinayetler ne ilktir ne de son olacaktır. Bu cinayetleri durduracak olan halkın gelişen devrimci mücadelesidir. Ve biz biliyoruz ki bu cinayetlerin hiç bir "kimliği belirsiz" kişilerce işlenmiş "faili meçhul" olaylar değildir, suçlu iktidarı elinde bulunduran egemen sınıflardır. Suçlu -Parlamentosuyla, yasalarıyla, hukuyla, partileriyle, milletvekilleriyle, polisiyle, askeriyle, MIT'yle, KONTR-GERİLLA'sıyla, HIZBI-KONTRA'sıyla, özel timi'yle bir bütün teşkil eden FAŞİST DEVLET'tir.

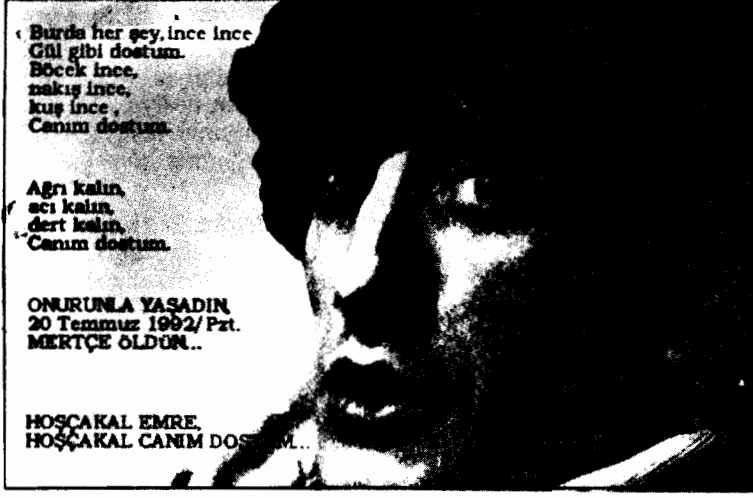
İşkencelerin, katliamların, sorgusuz-yargısız infazların bir devlet politikası haline getirildiği günümüzde bütün Devrimci-demokrat kamuoyunu bu alçakça, suursuzca yapılan katliamlara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**TKP/ML-TIKKO Tutsakları
Adına,
Hasan DURNA, GÖKHAN
KAYA
E- Tipi Cezaevi/ Nevşehir**

EMRE'MİZE...

O akşam, seni, kanlar içinde boylu boyunca uzanmış gördüğüm an, yüreğim sıkıştı birden, bir şeyler düğümlendi boğazımda... Hayır, dedim içimden, hayır bu sen değilsin.. ve inanılmaz bir bencillikle, sen'i bir başka sen'e benzetmeye çalıştım...

Haber bitiminde göz göze geldik Kemal'le.. aynı kuşkuyla örselenmişti anlık bakışlarımız.. O sen'in sen olabileceğinden söz etmedik hiç.. sustuk ve adeta kaçtık birbirimizden...

Burada her şey, ince ince
Gül gibi dostum.
Böcek ince,
nakış ince,
kuş ince,
Canım dostum.

Ağrı kalın,
acı kalın,
dert kalın,
Canım dostum.

ONURUNLA YASADIN
20 Temmuz 1992/ Pzt.
MERTÇE ÖLDÜN...

HOSÇAKAL EMRE,
HOSÇAKAL CANIM DOSTUM...

Sonra o ıslıl ıslıl gözlerinle gelip kuruldun karşıma... Ne çok özlemiştim.. ama şimdi.. şimdi sırası değil, diyecek oldum.. yüzümü çevirdim.. Lambanın etrafında dönen bir kelebeğe takıldı gözüm... Ve yine sen.. yüzün, sesin, gülümsemeyle sen... Utandım.. tamam, dedim, biliyorum EMRE, her ölüde sen'den bir parça var ve her yaşayanın bir parçası sen'de.. biliyorum.. başıyla bencilliğimi...

Gazeteler geldi. Adın yazılı.. hiç şaşırıyorum. Bir süre yalnız olmalıyım seninle... Tahliyen geliyor aklıma.. yoldaşlarını ve biz dostlarını bırakıp giderken tutamadığın gözyaşlarını anımsıyorum (o kızıla kesmiş yeşil gözlerini nasıl unuturuz..) "Ağlamak da yakışıyor sana" diye takılmıştık da gülümsetebilmiştik seni gözyaşlarıyla

karışık... O zaman birer parça koparıp gittim yüreğimizden (Hepten alıp gitmişsin meğer..) Ölüm de tıpkı gülmek ve ağlamak gibi yakışmış sana... Hem de ne yakışmış... Birikmiş gözyaşlarımı tutamıyorum bu kez.. Kaç zamandır içime akıtıyordum oysa, kaç zamandır içime...

Kemal'le konuşuyoruz.. neredeyse aynı yoğunlukla aynı şeyleri duyumsamışız. Tanıyan tanımayan dostlarla senden söz ediyoruz, seni anlatıyoruz onlara... Elbette yoldaşların tüm güzellikleriyle anlatacaklardır seni. Ama sen, yalnızca onlar için değil, bizler için de yoldaştın ve öyle kalacaksın.. Kalacaksın çünkü farklı ırmaklarda da olsak aynı nehre akan sularız biz.. (ne de çabuk solladın bizi!..)

"Bir kaç sözcükle seni anlatmak ne mümkün demeyeceğiz hayır.. Seninle herşeyi paylaşmış insanların, seninle yürek yüreğe olanların kolaylıkla üstesinden gelebilecekleri bir şey bu... Sen birkaç sözcükle de anlatılabilirsin, ciltler dolusu yazıyla da... Devrimciydin, devrimcilikti işin.. bilinçle yoğrulmuş, koşullara, mekana ve zamana göre renk değiştirmeyen bir devrimcilikti seninki.. inatçıydın bu yüzden, ısrarlı ve takipçi.. alçak gönüllüydün, "herşeyi bilen"lerden değildin.. olduğundan farklı görünmedin hiç, neysen o oldun ve çok, çok ama çok sevildin...

Güzel olan herşeyi omuzlamakla kalmayıp güzeli yaşatan ve yaratan; umudu, sevinci ve neşeyi çoğaltan sen türkülerimizi de dillendirdin... seninle coştuk, seninle güzelleşti hüznün.. en onulmaz acılar seninle dönüştü; sevda, bir başkaydı senin sesinde.. ("Yürekte kopup gelen bir ses" tanımlaması yetmez; yürekte fişkıran, çağıldayan; yürekte dinginleşen; insanal duyguların tümünü coşturan, devindiren bir sestir seninki. Tam bir şölendi seni dinlemek ve çok az insan dinleyebildi seni..)

Özcesi, özgürlüğe tutkundan sen; insandaki öze, o güzel geleceğe yani, sevdalıydın.. "Yeni zaman mitosları"nın yeni "sevda"lar keşfettiği bir dönemde, hiç bir zaman bulanmamış bir netlikle biçimlendirdin sevdamı; direnmeyi, savaşmayı seçtin... İçeri/dışarı ikileminin sahteliğini kanıtlayan örnek yaşamınla, sıradanlaşmayı, zavallılaşmayı reddetmenden; "eski güzel anılar"la yetinmemenden daha doğal, daha anlaşılır ne olabilirdi...

Sevgili EMRE'miz, canımız; yeşil gözlerinden bir kez daha öpüyor, sonsuz hasretimiz ve sevgimizle kucaklıyoruz seni... Bizleri "tüm devrim ve ulusal kurtuluş şehitleri için" saygıya çağırın sesini unutmaksızın, senin için ayağa kalkıyoruz ve senin şahsında tüm şehitlerimiz için bir kez daha saygıya duruyoruz...

Yüreğimizdesin, kavgamızdasın ve hep yaşayacaksınız...

Fatin KANAT- Kemal ARTUÇ

Bir Özeleştiri Ve Kutup Yıldızına Dair

Zifiri karanlığın egemen olduğu bu topraklarda yaşayan insanların gözlerindeki ışıltının neden hala sönmeyip karanlığa karışmadığını düşünüyorum da, bu muammanın üzerindeki sis perdesini bir türlü aralayamıyorum.

Biliyorum ki bu sis perdesini aralamanın en kolay yolu kişinin işe kendisiyle başlamasıdır. Öyle yapıyorum. Geriye alabildiğince geriye gidiyorum.

Çocukluğumun geçtiği o şirin kürt kentinin deprem geceleri giriyor aklıma. O gecelerde biz çocukların duyduğu -şimdi birer nostaljiden öteye gitmeyen- olağanüstü neşe ve sevinç düşünüyorum. Büyükler korku ve telaşın doruğunu yaşarken biz çocukların duyduğu neşe ve sevinç neyin nesiydi? Üzerinde sürekli ağırlığını hissettiğimiz büyük yaşlı gözlerin bir an içinde olsa kalkmasının tesiri miydi? Çocuksu düşlerimizin gerçekleşir gibi olduğu gökteki o parlak yıldızla konuştuğumuz anın mutluluğuydu belki...

Deprem geceleri... Hele bir de yaz mevsimiye umursanmazdı hiç bir telaş.. Bahçeye serilen yataklara uzanır yıldızlardan başka hiç kimseyle ilgilenmezdim. Senin benim kavgası bozardı sessizliğimizi. Cömertliğinin farkında değildik kuzeydeki parlak yıldızın. Parlaklığını hiç kimseden esirgemeyeceğini, dünyanın tüm insanlarına yetecek kadar ışığı olduğunu, adıyla birlikte çok sonradan öğrendik.

Kutup yıldızı. En güzel yol gösterici. Yolunu kaybetmişlerin dostu. Karanlıkta kalanların gözlerindeki ışık. Haksız değilim öyleyse metropolün labirentimsi sokaklarında şaşırıp kalmakta/beklemekte. Beklemenin kendisi miydi yoksa beni haksız kılan.

Yıllar önce gökyüzü bu kadar tozlu bu kadar kara bulutlu değildi. O yılların özgürlük savaşçıları belki beş belki on kişiydiler. Onlar gözlerinin parlaklığını karanlıklar içindeki dağ başlarında kutup yıldızından alır, yönünü ona göre belirlerlerdi.

Şimdi gökyüzü kirlendi. Kutup yıldızı yok. Ama binlerce parlayan göz binlerce özgürlük savaşçısı var. Onlar bu parlaklığı nereden aldılar? Yoksa bir fırtına yaratıp toz bulutlarına hapsolmuş kutup yıldızını dağıtarak bulutları kaçırıp beyinlerine mi hapsedtiler?

Bu nostaljiden sıyrıldığım an kendimi ufacık bir odada serilmiş yer yatağında, boylu boyunca uzanmış, uykuyla barışma anını beklerken buluyorum. Beklemek beklenene ulaştırmıyor uzaklaştıkça uzaklaşıyor o. Ne zamandır beklediğim mavi gülüşü anımsıyorum. Yıllarca beklediğimiz o çocuksu düşlerimizin, sevimizin üzerine bir x işareti koyarak ayrıldığı günü. Onun gidişi benim için büyük bir yitiriş şimdi hangi köyde veya hangi dağ doruğunda olduğunu ve beni nasıl bir davranışla hatırladığını bilemediğim bir sevgiliydi mavi gülüş. Giderken kendini tek bir cümleyle savunacak kadar güçlüydü. "yaşamak için bir yerlerden başlamak gerek" bu cümlecik karşısında bana susmaktan başka ne kalır ki geriye. Neden sonra "korkmuyor musun?" sorusunu soracak kadar da olsa bir güç bulmuştum kendimde. O tüm cömertliğiyle mavi gülüşlerini sergiledi o büyük devin, mavi gözlü şapkalı adamın öyküsünü hatırlattı. Şimdi gözleri yaprak üzerindeki yağmur damlasından daha fazla ışıltıyor. Hatta deprem gecelerimin kutup yıldızından da. "kendine iyi bak" deyip şu anda bulunduğum odanın kapısını usulca aralayıp, çıktı. Ve o mavi gülüşü yitirirken bekleyişe ulaştım.

Bu gözyaşı dünyasının tiyatrosunda bana bekleyiş rolünü neden verdi. Bekleyiş beklenenden uzlaşmaktır. Bekleyiş yorulmaktır. Bekleyiş tükeniştir. Ve bekleyiş yaşamdan uzaklaşmaktır.

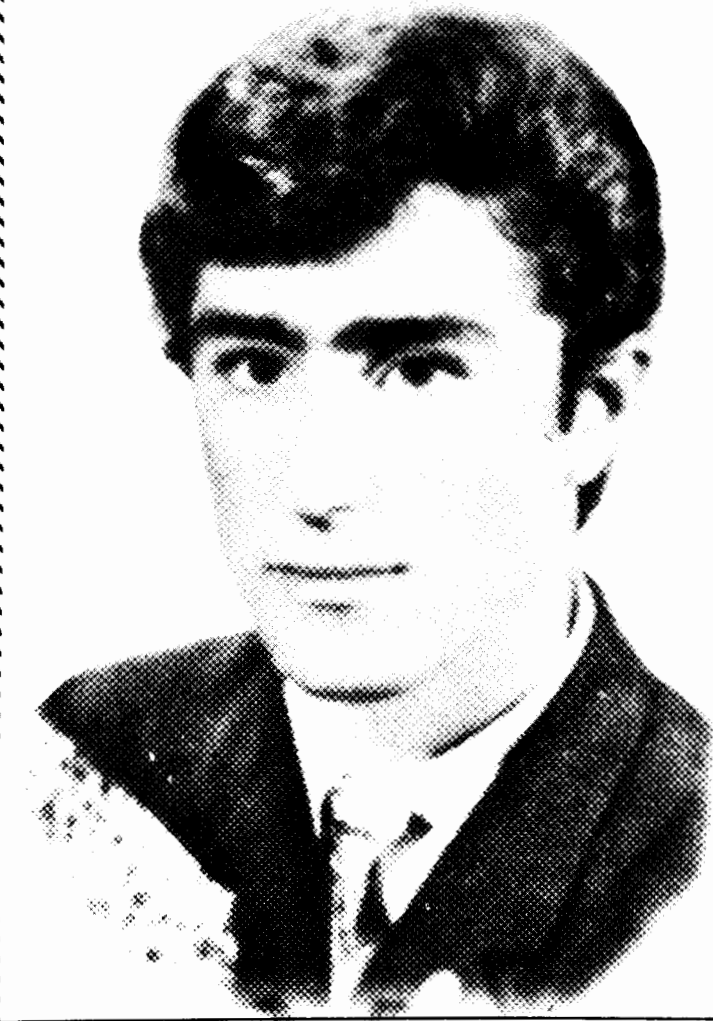
Yoksa kişiler bu tiyatrodaki rollerini kendileri mi belirler.

Bu benim kendime verdiğim bir ceza mıydı?

Yatarken söndürmeyi unuttuğum 40 watlık lambanın ışığı altında, beynimde -mavi gülüşün gidişinden bu güne- tutsak kıldığım sorular prangalarını kırarak karşıma oturdular. Sorgudayım. İnsanların gözlerindeki ışığı sorgularken kendi gözlerimde çocukluğumda kutup yıldızından ödünç aldığım ışığı saklayamamanın suçu ile açıldı bu mahkeme. Bu, kişinin kendi kendisini yargıladığı andır. Yargıların en adili, yargıların en ağırı. Bu küçücük odada uzanırken bulacağımı sandığım mutluluk, mutsuzluk sarmaşığına dönüşüp tüm bedenime nasıl da sarıldı. Kurtuluşu var mı bu sarmaşıktan kurtulmanın beklemek değil elbet yürümek gerekecek diye düşünüyorum ve mavi gülüşün yoldaşlarıyla başlattığı yürüyüşü düşünüyorum. Bu bir kavganın yürüyüşüydü. Bu kavga güzel ile çirkinin kavgasıdır. Bu kavga aydınlığın karanlığı delme kavgasıdır. Bu kavga sevilerin filizlendiği en verimli toprakları kumdan, çakıldan, dikenden temizleme kavgasıdır. En nihayet bu kavga kolektif yaşamın kavgasıdır.

Evet sisli düşüncelerim "bir yerlerden başlamak gerek" sözünün fırtınasıyla dağılıyor. Ve insanların gözlerindeki ışıltıyı çözüyorum. Kutup yıldızı. O uzakta değil yanibaşımızda.

MAVİ GÖZLÜ ŞAPKALI ADAM

"Dağ gibi yaşamın

hep bir lahzasına sıkışverir ölüm,

kimi zamansa en kallesinden,

küt diye durdururken yüreği,

haykırtmacasına soluk soluğa;

"ADIN KALLEŞ OLSUN !!!!!

ANAN ÖLE ÖLÜM !!!" diye...

göğüsteki öfke'lerin çapraz fişekliğiyle,

filintasından yaylım ateşi açarcasına,

yeni tomurcuklanmış bir dal gibi,

çiçeğe durdurtmacasına acı'ları!..."

GERİLLA SAVAŞINI GELİŞTİRME, DEVRİMİ KAVRAMA,
DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEDE FEVKALADE BİR SİLAH
M A O Z E D U N G !

